

***"TIMPUL EXISTA PENTRU CA LUCRURILE SA NU SE INTAMPLE IN
ACELASI TIMP"***

ALBERT EINSTEIN

Tunelul dintre Lumi

I. Alesia intra in Povestea "Padurea Indepartata" prin Tunelul dintre lumi

Era vineri seara. De astazi Alesia intrase in vacanta de vara si, ca de obicei, seara sarea in pat si isi numara sariturile. Cand a ajuns la cincizeci si unu, a auzit pasii mamei pe scari, s-a bagat repede in pat si s-a invelit. Il lua si pe Boris, ursuletul de plus, care era aruncat sub pat, il inveli si il intreba daca vrea sa-i citeasca o poveste.

"Ai grija, Boris, sa nu adormi pana nu termin pagina", ii zise Alesia, "e o poveste tare frumoasa", si-l pupa pe cap.

"**PADUREA INDEPARTATA**", incepu sa citeasca Alesia. " Pe prima pagina scrise **ALeSiA BLuE. STaDA NoUA NO. 7 BrYtVIL. CArTe foATE fRuMoSA**. "Aici am scris cand aveam sase ani, Boris si nu stiam sa scriu asa bine. Dar scriam frumos si atunci ..."

"Asa imi place povestea asta, cum imi place... vacanta ... si cum imi place de tine", si-l mai pupa o data pe Boris. "Mama mi-a citit-o de zece ori, bunica de zece ori, tata de zece ori. In total de ... treizeci de ori. Asa ca, acum o s-o citesc singura".

Incepu sa citeasca cu atentie si se mira.

"Hm, parca spiridusul Bob nu uita nimic. Ce-i cu uitarea asta"?

Cand ajunse la pagina a doua, se sperie de-a binelea, zicand:

"Nici gand. Nu asa e povestea. Nici mama, nici bunica, nici tata, nu mi-au citit-o asa. Asta este o alta poveste."

Nu mai avu rabdare si incepu sa rasfoiasca repede paginile.

"Si uite-o si pe Tabitha. Ce cauta ea aici? Tabitha nu facea parte din povestea asta, o stiu pe Tabitha, este o zana de ciocolata, mica si neastamparata, din alta poveste. Mi-a citit-o mama cand eram mica. Ce cauta Tabitha aici?"

Isi aduse aminte ca ieri, prietena ei, Marusia Green, care locuieste tot pe strada Noua, dar la numarul 9, si are noua ani, a citit o poveste si a scapat cartea din mana de frica.

"Si de ce ti-a fost frica, Marusia, a deschis cartea gura sa te inghita", glumi Alesia. "Mie nu mi-e frica de nici o poveste."

"M-am speriat, ca, in loc de cuvantul 'printesa', scria 'broasca' si peste cateva pagini, in locul cuvantului 'copii', scria 'soricei', i-a raspuns Marusia si Alesia i-a zis ca e cea mai mare mincinoasa din lume.

"Nu te mint, Alesia!", se apara Marusia. "Poate o sa citesti si tu vreodata asemenea povesti schimbate, si atunci o sa vezi ca am dreptate."

"Hmm ... Si daca totusi a avut dreptate?", se gandi Alesia.

Isi zise ca mai bine s-ar culca, asa ca inchise cartea si o puse pe noptiera. In cateva minute adormi si avu un vis foarte ciudat.

Il visa pe Spiritul Bun al povestilor, Solios, care era bun si intelept, si care iubea povestile si avea grija de ele, iar povestile il iubeau si ele si il ascultau. Apoi, visa cum Gandul cel Rau a intrat intr-o poveste frumoasa, pe care o citeau toti copiii de pe pamant, si i-a spus:

"Esti cea mai frumoasa poveste din lume. Ar trebui sa te numesti Regina povestilor".

"De ce sa fie ea Regina?", s-a suparat alta poveste, "as putea fi eu Regina povestilor si eu sunt frumoasa si ma citesc toti copiii!"

"Ba eu ar trebui sa fiu Regina!"

"Ba eu!"

"Ba eu!", au zis celelalte povesti, si uite-asa, Gandul cel Rau a intrat si in alte povesti si le-a facut sa se certe.

Incetul cu incetul, Gandul cel Rau a cuprins tot mai multe povesti si s-a facut tot mai mare. Asa de mare s-a facut, ca din el s-a nascut Spiritul Rau al povestilor, Kraco.

Pentru ca se plictisea, Kraco a facut multe lucruri rele, dar cel mai rau dintre toate lucrurile pe care le-a facut, a inventat un joc, pe care l-a numit "Jocul Marea Schimbare". Apoi a inventat si regulile jocului:

"Noaptea, de la ora 12 noaptea pana la ora 4 dimineata, aveti voie sa faceti ce vreti voi. Oricine are voie sa schimbe povestea sau sa plece in alta poveste.

Puteti sa faceti si schimb intre personaje, daca va place. Dar numai de la 12 noaptea pana la 4 dimineata. Cine se va juca dupa ora 4, e in mare pericol.

Clopotul povestilor va suna de 2 ori: la ora 12 noaptea, pentru inceperea jocului si la ora 4 dimineata, pentru terminarea jocului. Acestea sunt regulile si ele nu pot fi schimbate. S-a inteles?"

"Si de ce suntem in mare pericol daca ne jucam dupa ora 4?" au intrebat curioase povestile.

Dar Kraco nu le-a mai raspuns, pentru ca nu stia nici el de ce.

Inainte sa intre in joc, povestile l-au intrebat pe Solios daca le da voie sa se joace acest joc si Solios le-a dat un raspuns care le-a cam pus in incurcatura:

"Eu va dau voie sa faceti ce vreti. Nu cred ca e un joc frumos si cred ca o sa fiti foarte nefericite daca il jucati. Dar, va las pe voi sa alegeti ce e bine sa faceti."

Unele povesti l-au ascultat pe Solios si nu au intrat in joc, altele nu l-au ascultat si au hotarat sa se joace.

Intr-o poveste, traia o zana mica de ciocolata, cam rautacioasa si neastamparata, pe care o chema Tabitha si care a fost foarte incantata de joc. De fapt ea a intrat prima in joc si a facut schimb cu o printesa dintr-o alta poveste. A fost foarte fericita, mai ales ca printul a invitat-o la dans. Atunci s-a topit de dragul lui, desi ea zicea ca de caldura.

Cand a vazut ce distractiv e jocul si ca putine povesti au intrat in joc, s-a hotarat intr-o noapte, fix la ora 12, cand a batut clopotul, sa adune toate povestile si sa le vorbeasca:

"Povestilor, ne-am putea distra foarte bine cu jocul lui Kraco, daca eu v-as face surprize. La toate ne plac surprizele, nu-i asa?"

Cand au auzit de surprize, povestile au raspuns repede, fara sa se gandeasca:

"Bine, sa vedem ce surprize ne faci!"

Si Tabitha si-a inceput treaba. Si-a facut o masa mare de ciocolata, in forma de ciuperca, si-a adus hartii si creioane de ciocolata si a inceput sa lucreze.

"Aveati nevoie de cineva ca mine, cu multe idei; sa vedeti ce distractiv e sa jucati roluri noi in alte povesti! Ca sa nu va plictisiti."

"Dar noua ne plac rolurile noastre", au raspuns cateva povesti, care nu prea se hotarasera sa intre in joc.

"Nu puteti sa ziceti ca va place, pana nu incercati si altceva. Poate ca altceva o sa va placa mai mult", le-a spus foarte hotarata Tabitha.

Si asa, micuta zana de ciocolata a pacalit aproape toate povestile, chiar si pe unele care la inceput l-au ascultat pe Solios si nu intrasera in joc.

Alesia se trezi sperziata, se duse sa bea putina apa, apoi se culca la loc.

Cum puse capul pe perna, visa in continuare:

Tabitha statea la masa ei de ciocolata in forma de ciuperca, cu hartiile si creioanele de ciocolata. Se gandea, manca bucatele de ciocolata din masa, rontaia din hartii si din creioane. Doar asa ii venea ideile cele mai bune, zicea ea. Cand a terminat de mancat toata ciuperca de ciocolata, deja ii venisera toate ideile mari dar incepu sa o doara burta.

In fata ei, pe un ecran mare, ca cerul, se plimbau toate povestile din lume.

Cand ii venea cate o idee, se ridica in picioare si oprea povestea, zicand:

"Stop, poveste, Kraco te opreste. Incepe Marea Schimbare, povestilor! Ia sa vedem, cine se plimba pe ecran? Se plimba 'Povestea Uitarii', o poveste

plictisitoare despre un baietel de sapte ani, care a uitat saracutul absolut tot ce i s-a intamplat in viata. Bietul micut uituc! Pacat de el, ha, ha, ha!” , a ras ea cu rautate. “Si oare de ce a uitat? A uitat din cauza Uitarii, desigur; atunci sa vedem unde este Doamna Uitare?... Uite-o! O baba caraghioasa si uituca! Cred ca as putea s-o pacalesc!”

Un nor mare care avea forma de doamna batrana, cu parul roz facut din fire de roua, cu o rochie lunga de aburi si pantofi de vant se indrepta spre ea. Tabitha incepu repede sa scrie pe o foaie de ciocolata ce sa vorbeasca cu doamna Uitare, ca nu numva sa uite ce vrea sa-i spuna. Nu mai avea masa de ciocolata, ca o mancuse deja, asa ca facu repede un fotoliu elegant de bomboane rosii.

“Doamna Uitare, vad ca sunteti obosita, de ce nu va odihniti putin pe acest fotoliu elegant de bomboane?”

“Scuza-ma, micuto, dar am uitat ce m-ai intrebat”, zise ea si se invarti de cateva ori in jurul fotoliului de bomboane.

Tabitha se stramba la Uitare cand batranica nu o vazu si repeta intrebarea. Uitarea se aseza pe fotoliu si isi lua o bomboana rosie, acrisoara, cu gust de zmeura, pe care incepu s-o rontaie, desi nu prea avea dinti.

“Si despre ce vrei sa discutam...domnisoara ...”.

Nu mai stia cum o cheama pe fiinta mica din fata ei, desi o mai vazuse prin povesti.

“Tabitha ma cheama, si sunt o zana de ciocolata buna, pardon o zana buna de ciocolata, dintr-o poveste”, minti ea. “Doamna Uitare, stiu ca va place JOCUL si mai ales surprizele. Nu v-ar face placere sa iesiti putin din povestea dumneavoastra si sa faceti o plimbare prin alta poveste?”

“Prin alta poveste?” se mira Uitarea.

“Da, “Padurea indepartata” se numeste povestea. O poveste minunata, cu atatea personaje dragute, care nu au uitat nimic in viata lor. Toate ar fi fericite sa mergeti la ele in vizita, ca sa poata si ele sa uite ! Ar fi o mare surpriza pentru ele, dar si pentru dumneavoastra.”

Tabitha se pricepea sa pacaleasca lumea asa de bine, cu vorbe frumoase dar mincinoase.

Uitarea, se gandi o clipa, si mai rupse din fotoliu o bucatica dintr-o bomboana rosie. Cand s-o duca la gura inasa, uita de ce a rupt-o, asa ca si-o puse in par, crezand ca e o agrafa.

“Intr-adevar, mi-ar place sa ma mai plimb si prin alte povesti, poate si lor le-ar place sa uite. O sa inconjor padurea de... zece ori”.

Si uite asa, a intrat Uitarea in povestea ‘Padurea indepartata’.

Nu la ora 12 fix noaptea, cand a batut clopotul, pentru ca uitase de ce bate clopotul. Si-a adus aminte putin mai tarziu si a intrat, a inconjorat padurea de

doua ori, si din parul ei roz se raspandeau stropi de roua uitarii, din rochia de aburi se ridicau aburii uitarii, doar din pantofii de vant nu se raspandea nimic, pentru ca si-i uitase sub fotoliul de bomboane. Cand sa inconjoare padurea a treia oara, a uitat de ce se afla acolo si s-a intors in povestea ei. Acesta a fost norocul Padurii indepartate: ca Uitarea si-a uitat pantofii de vant, din care se raspandea ceata groasa a uitarii, si ca a inconjurat padurea doar de doua ori, caci altfel toata padurea si tot ce se afla in ea, ar fi uitat absolut tot. Asa, au uitat doar pe jumatate.

Cand s-au trezit de dimineata, toti locuitorii Padurii Indepartate au simtit ceva neobisnuit. Nu stiau ca Uitarea patrunsese azi noapte in povestea lor, dar simteau ca s-a intamplat ceva ciudat.

Si spiridusul Bob avea aceeasi senzatie. Parca era el, si totusi nu. Parca ar fi uitat ceva. Si-a zis ca, probabil o fi visat ceva urat sau poate era din cauza ploii grozave de azi noapte, cu sute de tunete si fulgere, care l-a cam speriat. S-a imbracat repede, dar s-a incalcat cu piciorul stang in gheata dreapta si-a ras de ce picioare caraghioase are.

A baut putina roua de pe florile din fata casutei si a plecat, fluierand.

„Parca nici roua nu mai are gustul de ieri”, gandi el.

Era roua uitarii.

“Sa ma grabesc sa ajung in padure, dar ce treaba am acolo? Am uitat.”

Nici nu rosti bine ultimul cuvânt, ca se trezi plutind pe deasupra pamantului.

"Dar uite ca n-am uitat sa zbor", se gindi Bob.

Ateriza langa un alun. Deasupra lui, auzi un zgomot, apoi cineva stranuta.

“Noroc, copacule!”

”Eu am stranutat!”, rase cineva din varful copacului.

Era veverita Rita, foarte ocupata, ca de obicei, cu stransul alunelor. Era imbracata cu o pereche de pantaloni, pe care isi lipise multe buzunare pentru alune. Aproape toate buzunarele erau rupte si ce baga in buzunar ii cadea pe jos. Bob facu repede un semn cu mana si toate alunele se intoarsera inapoi in buzunarele Ritei, spre marea bucurie a veveritei.

“Deci esti spiridus, ia spune-mi, cum ai facut vraja? Sau lasa, ca oricum n-o sa-mi spui. Vrajile de spiridus sunt secrete”.

“Parca am mai vazut-o eu pe vulpea asta undeva”, se gandi Bob.

Traia in padurea indepartata de sute de ani si desigur ca le cunostea pe toate animalele, pe toate zanele, cunostea toti copacii, izvoarele, chiar si firele de iarba. Dar azi, din cauza uitarii, nu prea mai recunostea pe nimeni si nimic. Uitase chiar si cum arata o veverita, de crezu ca Rita e vulpe.

Nu merse mult si spiridusul intalni o alta vietate, pe Rusila, o gargarita mica, de la Scoala doamnei Giraferly, o invatatoare foarte draguta si inalta. Gargarita nu se duse azi la scoala, "fiindca am treaba sa-mi pictez rochia cu acuarele", asa i-a zis lui Bob. Spiridusul nu o recunoscua nici pe ea. Crezu ca este o albina; ii lua pensula din mana si putina vopsea si le gusta, dar nu-i placu gustul lor, dupa cum se stramba.

"Nu cred ca sunt bune de mancat ", rase gargarita, poate ai uitat la ce se folosesc. I-a spus lui Bob ca e talentata si isi picteaza niste puncte pe rochita, ca sa aiba mai multe si sa para mai mare, si "s-o pacalesc pe doamna Giraferly sa ma ia in excursie la muntele care fierbe, Quzor. Infricosator, nu-i asa?"

Mergeau cu scoala in excursie la vulcanul Quzor, care tocmai erupse, dar doamna Giraferly nu ii lua decat pe elevii mari, drumul fiind foarte periculos. "Daca cumva cad in vulcan si ma fierbe, sa-i spui domnisoarei ca nu am mintit pentru ca sunt mincinoasa, ci pentru ca sunt talentata. O gargarita talentata intotdeauna minte."

"Si te-ai gandit ca daca ploua, punctele ti se sterg?" o intreba Bob.

Gargarita talentata nu s-a gandit la asta si incepu sa planga si lacrimile i se prelingeau pe rochita, stergandu-i punctele facute cu acuarele.

Bob folosi una din magiile lui si deodata rochita gargaritei se umplu de puncte negre, care nu se stergeau nici cu lacrimi, nici cu apa.

"O sa ai mare noroc pentru ca ai ajutat o gargarita talentata", zise ea si il pupa pe nas.

"Asadar e gargarita, nu albina!", ofta Bob. O uitase si pe Rusila.

Se facuse ora pranzului si pe Bob il apucase o foame teribila. Uitase sa-si ia de mancare la el, cum isi lua de obicei. Uitase si ca la miezul zilei trebuia sa fie la 'Tunelul dintre lumi', ca sa se intalneasca cu Pit, fratele lui, spiridusul pamantului, care venea de pe Pamant la Ziua lui.

In fiecare an, Pit ii aducea de ziua lui Bob o floare, un cadou pretios, numit 'Secretul'. Se numea 'Secretul' pentru ca locul de unde culegea floarea, era secretul lui Pit. 'Secretul' era o floare rosie, cu petalele in forma de stea, pe care, atunci cand o miroseai, petalele i se deschideau si orice gandea, se implinea. Dar dupa un an, floarea incepea sa planga si se ofilea, si atunci Pit ii aducea fratelui sau o alta floare de Ziua lui. Pit nu avea voie sa stea in lumea povestilor, altfel uita locul unde crestea floarea.

Iesise deja din tunel si il astepta pe fratele lui, dar Bob nu mai venea.

Spiridusul Bob hoinarea prin padure, cuprins de uitare. Se apleca sa bea niste apa dintr-un izvoras, dar un pestisor sari in fata lui si-i spuse ca e apa cu uitare si sa nu bea, dar el nu lua in seama sfatul pestisorului si bau, si inca cu pofta.

In spatele lui auzi un bombanit. Erau furnicile constructoare, conduse de furnica Nerina, foarte suparata.

“Fartesina, cartita batrana si certareata si-a facut o casa noua, si ne-a stricat noua casuta pe care ieri o terminasem de construit. Daca n-are minte, sa-si puna ochelari!”

“Ba minte n-aveti voi, piticelor, sa nu va mai faceti casa la iesirea din curtea mea. Si vad foarte bine si fara ochelari”, le striga Fartesina, cu mainile in sold.

Desi nu vedea nimic ziua, Fartesina nu isi puna ochelari pentru ca era foarte incapatanata.

Printr-o magie de spiridus, Bob incerca sa le faca furnicilor o casuta, dar nu reusi de prima oara. Suparat, incerca din nou si de data asta reusi totusi sa le construiasca o casuta furniceasca, cu camera si pivnita.

Desigur ca nu le recunoscu nici pe furnici, doar tocmai bause apa din izvor si acum uitarea era si mai mare..

Merse cat merse si vazu un rau, pe deasupra caruia plutea un abur placut. Era aburul uitarii, dar nimeni nu stia. Se aseza pe mal, isi baga piciorusele in apa, incaltat si adormi invaluit de aburul uitarii. Dar nu putu sa doarma prea mult, pentru ca un zgomot asurzitor il sperie si se trezi.

Era o caruta de lemne care se rasturnase si niste pitici care se certau de mama focului.

"Neindemaneatul de Oredon a fost de vina, cu mana stanga mananca si numai cu dreapta impinge caruta!" striga un pitic cu caciula pe ochi.

Si Oredon, furios i-a raspuns ca e un mincinos pentru ca el niciodata nu mananca cu mana stanga.

“Pe omuletii astia nu i-am mai vazut pe-aici, s-or fi mutat de curand in padure”, se gandi Bob, dar de fapt ii uitase si pe ei.

Vrabiuta Cipirali, care se odihnea pe o ramura de brad, casca si zise sfatoasa:

"Eu nu inteleg de ce animalele astea nu ii lasa pe bietii pitici sa-si faca un drum pentru caruta".

"Animalele au zis ca drumul le-ar putea darama casele si scoala doamnei Giraferly si ar omori copacii si iarba si florile”, ii raspunse cu gura plina de mancare piticul grasut, Oredon, care continua sa manance tot cu mana stanga.

Bob nu mai statu pe ganduri, ridica iute mana si ... astepta. Nici o magie.

Mai incerca o data, si inca o data si in sfarsit, aparu ca din senin un drum de carute, prin aer, care se intindea cat vedeai cu ochii. Era pe deasupra pamantului, ierbii si florilor si ocolea copacii, scoala doamnei Giraferly si casele.

Piticii erau atat de mirati, ca ramasesera stana de piatra. Noroc cu vrabiuta Cipirali, care ciripi cat o tineau puterile si ii trezi din mirarea lor de stana de piatra.

Bob se mai invarti de cateva ori prin padure si apoi se hotari sa se duca acasa, fiindca inca nu-si aducea aminte de ce a venit in padure.

Incerca sa zboare, dar nu mai reusi, asa ca merse pe jos.

Ajunse acasa putin cam obosit, asa cum nu i se mai intamplase, pentru ca spiridusii nu obosesc niciodata, si se aseza in pat.

Se descalta repede si se mira ca ghetetele si ciorapii ii sunt uzi. Cand impinse ghetetele sub pat, se auzi o sticluta care se rostogoleste.

Era o sticluta de cristal cu o licoare verzuie din care gusta. Era un gust acrisor, care ... ii aduse aminte de Zana Santerla. Sticluta de cristal o primise de mult, de la Zana , drept multumire ca el ii daduse o punguta cu praf auriu de stele.

Zana Santerla venise cu mult timp in urma sa locuiasca in Padurea indepartata de pe steaua Santerla. Cateodata i se facea dor de steaua ei si atunci isi presara putin praf auriu de stele pe pantofii ei argintii si zbură spre steaua Santerla. In schimbul prafului auriu de stele, zana i-a dat lui Bob sticluta de cristal cu Apa Vindecarii, care te vindeca de orice boala. Si asa a si fost. Oboseala ii disparu, uitarea ii disparu si Bob isi aduse aminte totul.

“Uitarea asta care m-a cuprins, cred ca face parte din jocul lui Kraco, zise Bob. Dar sigur si Tabitha are o vina. Sa vedeti daca nu-i asa!”

Bob era furios. In povestea lui, nimeni n-a vrut sa joace jocul, deci Tabitha nu avea voie sa le faca surprize. Insa nimeni nu stia ca Rusila, gargarita talentata s-a intalnit pe ascuns cu Tabitha si a rugat-o sa le faca si lor o surpriza.

Intotdeauna cand era furios, Bob fluiera tare, si atunci Supararea nu mai avea asa putere, si fiindca n-avea putere se supara si pleca la alti suparati, de la care prindea putere.

“E nepoliticos sa fluieri cand eu ma odihnesc”, se auzi o voce subtirica de sub fereastra lui Bob.

Era chiar Tabitha, care citea si din cand in cand mai si rontaia dintr-o carte de ciocolata. Se legana intr-un balansoar cam micut pentru ea, facut dintr-o panza de paianjen lenes. Balansoarul il luase dintr-un basm african, dar nu-l mai duse inapoi cand a batut clopotul la ora 4, pentru ca ii placea sa se legene, dar si fiindca il murdarise tot cu ciocolata. “Si oricum Kraco nu ma vede”.

“Ti-a placut ce surpriza v-am facut?”, il intreba Tabitha.

“Nici nu aveai voie sa ne faci surprize, povestea noastra nu a vrut sa se joace jocul lui Kraco!”, zise Bob.

“Dar Rusila, talentata din povestea voastra a vrut, chiar m-a rugat sa va fac o surpriza mare”, i-a raspuns Tabitha.

Era una din regulile jocului: daca un singur personaj de poveste vroia sa intre in joc, atunci si povestea din care facea parte, trebuia sa intre in joc.

“Stiu ca ti-a disparut Uitarea”, zise zana de ciocolata, dar sa vezi ce urmeaza, de n-o sa uitati nici peste o mie de ani.”

Apoi, isi lua balansoarul sub brat si disparu.

De-abia atunci Bob isi aminti ca azi e Ziua lui. Implinea 265 de ani, desi parea de 9 ani. Asa erau spiridusii.

“Or sa vina la Ziua mea toate animalele padurii si poate si altii. Dar pe Tabitha n-o invit. Cel mai rau imi pare ca am uitat de intalnirea cu Pit.”

Mangaie si mirosi floarea Secret, pe care i-o aduse Pit anul trecut si observa ca nu-si mai deschise petalele rosii si deja incepuse sa planga; in scurt timp avea sa se usuce si nu mai avea nici o putere. Ii veni si lui sa planga, dar se opri brusc si zise "doar n-o sa plang chiar acum, ca n-am timp de plans, trebuie sa incep pregatirile de Ziua mea”.

Si Bob si-a inceput magiile pentru Ziua lui.

Zburau prin casa zeci de feluri de mancaruri gustoase, de toate culorile, care se asezau pe o fata de masa de vata de zahar. La sfarsit, a venit si un tort inalt cat Bob, asezat pe o tava de cristal si multe pahare aurii cu sucuri din 265 de fructe. Acum trebuia sa faca invitatiile. Si-a facut o lista cu toti invitatii: toate animalele padurii din Padurea Indepartata, plus cele patru zane: Zana Aerului, Zana Focului, Zana Pamantului, si Zana Apelor, toate din Padurea Foarte Indepartata .

Zana Santerla nu putea sa vina pentru ca ii era iarasi dor de steaua ei si deja isi presara pantofii cu praf auriu de stele, pentru a porni in calatorie.

De sub pat, Bob lua o pensula rupta si o sticluta cu sirop de artar pe care scria “Sirop doar pentru Ziua lui Bob”, dar din care mai gusta si in alte zile, pentru ca oricum siropul nu stia cand e ziua lui. Apoi, incepu sa scrie numele invitatilor cu pensula si siropul de artar, pe frunze de artar ; dupa ce le scrise, presara pe ele praf argintiu de stele, pe care-o culegea din spatele gradinii lui, si o pasta special pentru Ziua lui, intr-un borcan. Dupa ce a scris invitatiile, le sufla, si ele isi luara zborul, ca un stol de pasari verzi.

"Dar animalele nu au baut din Apa Vindecarii, si-atunci inseamna ca ele inca sunt uitate, nu-si vor aminti de mine, poate au uitat si unde locuiesc! Cum or sa vina la ziua mea?

Tocmai atunci trecu in zbor Cipirali, ducand-o in cioc pe Rusila. Cand il vazuu pe Bob, se opri si zise:

“Am salvat-o pe micuta asta, Domnule! Era sa se inece cand a traversat raul din padure in zbor. Mai zicea ceva de o excursie si de ceva care fierbe, am uitat tot ce mi-a zis! Si de o surpriza ... , de Tabitha, si ... apoi apoi a lesinat! ... Eu sunt Cipirali, Domnule!”

Bob aduse repede licoarea magica, ii dadu o picatura Rusilei si alta picatura lui Cipirali. Cum a luat apa vindecarii, Cipirali l-a recunoscut pe Bob, iar Rusila si-a revenit din lesin si a spus doar atat:

“Imi pare tare rau”.

Doar Bob a inteles de ce ii pareau rau gargaritei, dar n-a mai zis nimic.

“Acum duceti-va in padure si dati-i fiecarui animal sa bea un strop din aceasta apa. In felul acesta, or sa scape de uitare, si vor putea veni la Ziua mea diseara”.

Le mangaie pe Cipirali si pe gargarita, sa le faca sa zboare ca gandul si ele disparura intr-o clipa.

Soarele vroia sa apuna, dar apoi s-a razgandit si a zis ca “astazi o sa apun un pic mai tarziu, sa aiba Bob timp sa se pregateasca de ziua lui si sa aiba timp si animalele sa se intoarca din excursie.”

Spiridusul isi impodobeia acum casuta cu anotimpuri adevarate: intr-un colt al camerei a facut o primavara vesela pentru ca era verde si calduta, si ca avea ghiocei dar si flori de Mai si iarba plina de roua ; intr-un alt colt, a facut o vara bucuroasa pentru ca era aurie si fierbinte si ca avea spice de grau, si o plaja cu nisip auriu si scoici sedefii aduse de valurile marii, pe care se legana si un vaporas; in alt treilea colt al camerei, a facut o toamna care era un pic bucuroasa, un pic trista si-un pic obosita fiindca avea culori blande si copaci cu frunze de toate culorile, mangaiate de picaturi de ploaie; iar in alt patrulea colt al camerei, a facut o iarna fericita, linistita si multumita pentru ca era geroasa si ca avea un omulet de zapada simpatic pe care ningea si o sanie plina de cadouri trasa de doi reni.

Bob a lucrat pana seara tarziu la crearea anotimpurilor, apoi s-a imbracat foarte frumos, cu "Costumul Rosu de Ziua Mea", asa scria si pe costum, si s-a incaltat cu "Pantofii Rosii tot de ziua mea", asa cum scria si pe pantofi.

Si-a prins si o frunza de artar la buzunarul hainei, „ca sa fiu asortat si elegant” si a pudrat-o cu praf auriu de stele. Apoi a inceput sa cante, ca sa umple casa de Veselie si casa s-a umplut pe loc cu Veselie. De-abia atunci au inceput sa-i vina oaspetii.

Cipirali le daduse sa bea din licoarea magica si toti isi adusera aminte de ziua lui Bob. Venira toti, chiar si verisoarele zane, dar fara zana Santerla.

Omulețul de zapada pe care ningea, a facut un bulgare mare de zapada, l-a aruncat in tavan si a anuntat :

“Atentiune, atentiune! Incepe nemaipomenita petrecere de Ziua a lui Bob, spiridusul zburator” si atunci toti invitatii i-au dat cadourile lui Bob.

Apoi s-au asezat la masa si au inceput sa manance din mancarurile vrajite si sa bea din sucurile magice care erau asa de bune ca o vacanta mica, cum a zis Rusila. La sfarsit, au mancat din tortul cel inalt cat Bob, care avea exact gust de vacanta mare, asa cum bine a zis inteleapta Doamna Giraferly.

Dupa ce au mancat, au inceput sa cante si sa danseze.

Bob era asa de vesel, incat Veselia, drept rasplata, ii facea pe toti sa pluteasca prin camera.

Plutirea era cea mai frumoasa parte a petrecerii, pe care toti o asteptasera de-un an, pentru ca doar o data pe an, de Ziua lui Bob, puteau si ei sa pluteasca prin aer. Pluteau, faceau tumbe prin aer si radeau de se prapadeau.

Zburau prin fiecare anotimp si cand treceau de la un anotimp la altul, omulețul de zapada, striga cat il tinea gura:

“Atentiune, toata lumea, atentiune! Primavara! Cine doreste sa culeaga ghiociei, sa coboare acum!

“Si acum, surpriza! Vara! Daca va place la mare, poftiti si coborati! Cui nu-i place, zboara mai departe!”

“Urmatoarea statie: toamna! Daca va place sa va aruncati in frunze uscate, acum e momentul! Foarte distractiv!”

“Si acum, cea mai mare surpriza: Iarna mea draga! Cine vrea sa ma construiasca din nou, sa coboare repede, cine nu vrea, pacat, ca-ncep sa ma topesc!”

Nimeni nu prea vroia sa coboare, pentru ca le placea tare mult sa zboare, doar Cipirali si alte cateva prietene au coborat.

Cand distractia era in toi, cineva batu la usa, fapt care ii aduse pe toti cu picioarele pe pamant.

“Intrati, toata lumea e binevenita la Ziua mea”, zise Bob vesel.

“Eu cred ca nu sunt foarte binevenita, pentru ca pe mine nu m-ai invitat la ziua ta”, raspunse imbufnata Tabitha, imbracata foarte elegant... cu rochita unei printese dintr-o poveste italiana, pe care nu i-o mai inapoiase cand a batut clopotul ora 4.

Facuse iarasi o surpriza ; "Printesei de la care am rochita", le explica Tabitha, “i-am facut surpriza sa intre intr-o poveste japoneza, iar cu personajul din povestea japoneza nu mai stiu ce-am facut, cred ca am incurcat povestile. Dar e si vina lor, ca nu se intorc cand bate clopotul ora 4. Pentru ca apoi se cearta, e o harababura de nedescris! Oricum e foarte distractiv cu atatea surprize!”

“Surpizele tale nu mai sunt deloc distractive”, zise Bob, uitandu-se lung spre Rusila. Rusila pleca rusinata ochii si nu zise nimic.

“Foarte bine, atunci eu plec. Totusi, vreau sa va urez "Petrecere ploioasa!", si pleca imbufnata, trantind usa cu putere.

Cum pleca Tabitha, se auzira picaturi de ploaie pe pervaz.

Ploaia se transforma in curand intr-o furtuna cu tunete si fulgere de nu mai stiai unde sa te ascunzi de frica.

Atunci invitatii au desfacut darurile pentru Bob: fire de iarba, frunze, flori, pietricele, si fructe, toate stranse cu Drag, iar zanele i-au oferit cu Drag o canita de apa rece de izvor cristalin, o flacara mica de foc iute, un balon cu aer curat de munte si o cutiuta cu pamant roditor. Toate darurile erau impachetate tot cu Drag, dar cu Drag lucios.

Cand darurile au fost deschise, ploaia se potoli pe loc, la fel si tunetele si fulgerele. Dar numai in jurul casutei lor. In rest, furtuna se dezlantuia tot mai tare, si din departare Tabitha le striga, calare pe o matura:

“Alta surpriza! Alta distractie! Acum sunt o vrajitoare puternica, nu mai sunt Tabitha, sunt vrajitoarea Wok, dintr-o poveste infricosatoare si-o sa va distrug padurea. Atata va ploua, ca apa va inghiti si cel mai inalt copac si veti pieri cu totii! Asa e Jocul! Distractiv !!!”

“Nu ne poate face surpriza asta, doar noi nu jucam jocul, nu-i asa Rusila?”, intreba doamna Giraferly.

Rusila tacu, dar se inrosi foarte tare.

“Azi dimineata, desi jocul era interzis, Tabitha mi-a daruit un leagan de ciocolata si mi-a spus ca sunt talentata si as putea sa fiu printesa din povestea indiana. Si eu n-am putut s-o refuz”.

“Asta inseamna ca toti am intrat in joc, fara sa vrem; din cauza ei”, zisera toti, uitandu-se aspru spre Rusila. Ce-o sa facem acum?”

“Poate primim Gandul cel Bun”, zisera zanele si-si ridicara degetele frumoase, impodobite cu inele de zane.

Si Gandul cel Bun i-a invaluit pe toti, si l-a facut pe Bob sa vorbeasca foarte intelept:

“O sa scriem fiecare pe o frunza de artar la ce ne-am gandit, apoi o sa citim cu voce tare ce am scris, vreti?”

Au adunat apoi frunzele de artar si Bob a citit cu voce tare.

"Povestea este in pericol. Bob trebuie sa treaca prin Tunel in lumea oamenilor, sa o aduca pe Alesia Blue, fetita de sapte ani, din Brytvil, strada Noua, numarul 7.

Ea ne-ar putea salva pentru ca iubeste povestea si a citit-o de treizeci de ori".

Fiecare scrisese pe frunza de artar acelasi lucru.

Bob se pregatea sa plece in lumea oamenilor si isi cauta pelerina de ploaie si cismele de cauciuc, dar pentru ca nu si le gasea, isi zise:

"Mai bine sa zbor, ca doar acum pot !"

Si intr-adevar, zbură.

Alesia se trezi tremurand de emotie, aprinse repede lumina si il lua pe Boris de pe jos, il inveli si ii spuse:

“Boris am visat ceva foarte frumos dar si infricosator.”

Mai bau putina apa, apoi stinse lumina dar nu mai reusi sa adoarma. Auzi o voce parca venind din carte. Deschise din nou lumina, lua cartea de pe jos si o deschise.

“Cine vorbeste?” intreba sperziata Alesia.

“Sunt Bob, deschide cartea repede la pagina 30, altfel ma sufoc”!

Alesia deschise cartea la pagina 30, si din carte se ridica Bob, ud din cap pana-n picioare.

“A trebuit sa zbor putin prin ploaie, iesirea din poveste, adica Tunelul dintre lumi nu este foarte aproape de casa mea”.

Si sari pe o perna, langa Boris, care incepu sa clipeasca.

Alesia era asa de uimita, ca nu mai putea sa scoata un cuvânt. Bob iesise din poveste si se afla in camera ei, si ii dadea viata lui Boris. Si nu numai lui. Toate jucariile din camera Alesiei aveau acum viata si se adunara in jurul patului, curioase sa-l vada pe spiridus.

Alesia se freca la ochi, si-si zise:

“Probabil ca visez in continuare”.

“Ba sa stii ca nici atunci când ai crezut ca ai visat, n-ai visat”, zise Bob.

Alesia ii atinse hainuta si atunci frunza de artar presarata cu praf auriu de stele, de la buzunar se desprinse si cazu. Bob nu observa, nici Alesia, doar Boris sari imediat din pat dupa ea.

“Vezi ca sunt eu, doar ca nu mai sunt in poveste. Uita-te in carte, ma vezi cumva acolo?”

Alesia, intoarse repede paginile si vazu ca toate pozele cu Bob disparusera, chiar si cuvântul Bob nu mai era in carte.

“Si pe unde ai venit?” il intreba fetita.

“Prin ‘Tunelul dintre lumi’, pe unde calatoresti asa de repede, de nici nu-ti dai seama când ai ajuns. Tabitha ne-a urat "Petrecere ploioasa" si apoi a devenit vrajitoarea Wok, care aduce potopul. Când am plecat de acasa, ploua cu galeata, iar când am ajuns la tunel, apa era pana la genunchi. Dacă ne ajuti s-o oprim pe Tabitha, va disparea si Jocul lui Kraco si povestile vor fi din nou fericite.”

Fetita isi aminti acum visul foarte clar.

“Poate ca intr-adevar n-a fost vis, dac-asa zice spiridusul...” se gandii ea.

“Trebuie sa vii cu mine in poveste, Alesia. O sa ne intoarcem tot prin Tunelul dintre lumi”, zise Bob.

“Atunci hai si tu Boris”, zise Alesia si il lua pe ursuletul cel viu in brate.

Apoi, toti trei tinandu-se de mana, atinsera cartea. O lumina puternica, nemaivazuta, insotita de niste sunete nemaiauzite ii facura sa dispara in carte.

Jucariile erau tare uimite si incepura sa vorbeasca, apoi sa se certe si pana la urma sa se bata.

Alesia, Bob si ursuletul alunecara prin Tunelul dintre lumi, un tunel luminos, atat de luminos de parca era luminat de mii de stele si viteza cu care zburau ii ameti.

Se stransera mai tare de mana, iar Bob ii spuse Alesiei:

“Sa nu ne dam drumul la maini! In cateva clipe ajungem”, zise spiridusul.

La un moment dat, tunelul se intuneca si cateva picaturi de ploaie le uda fata. Se trezira intr-un loc intunecos, inconjurat de copaci inalti, atat de inalti de parca atingeau cerul. Langa tunel, pe un stejar inalt, scria cu litere de foc "Povestea Padurea indepartata"

“Aici este iesirea din ‘Tunelul dintre lumi’, zise Bob. “De aici pana la casa mea nu mai e mult de mers”.

Plecară înspre sud, așa cum indica săgeata de foc de pe indicator.

“Să ne grabim, ploaia foarte tare, în curând cred că va trebui să inotăm!”

De fapt turna cu găleata, parca toți norii din cer se adunaseră deasupra pădurii.

Tabitha îi spusese potopului că vrea să-i facă o surpriză, să „ude Pădurea Îndepărtată cea uscată ca desertul, unde toți mor de sete”.

Când ajunseră acasă la Bob, apa ajunsese deja până la fereastră. Frica pusese stăpânire pe musafirii lui Bob și, pentru că la toți le era frică, nici darurile zanelor nu mai puteau să ferească casa de furtună.

Invitații nu mai puteau nici să zboare. Rusila se suise pe tort și plângea cu sușituri, dar din când în când se uita să vadă dacă i se șterg cumva punctele de pe rochia.

“Acum o să murim. Din cauza mea s-a întâmplat totul! Pentru că sunt așa de talentată! Îmi pare tare rău!”

Chiar atunci, ușa se deschise și Bob, împreună cu o fetiță care ținea în brațe un ursuleț, intrară uzi leoaică în casă.

“Este fetița care a citit povestea de 30 de ori” striga piticul grasuț, cu gura plină de mâncare, Oredon.

“Ba n-a citit-o ea de 30 de ori, că nici nu știe să citească bine”, răspunse doamna Giraferly, “dar, nu mai are acum nici o importanță. Important e să vedem cum ne va ajuta”.

“Eu nu cred că știu cum să vă ajut... nu am decât opt ani!”, zise încetisor Alesia.

“Dar la opt ani ești mare, Alesia,” zise Zana Apei.

“Și desteaptă”, adăuga Zana Aerului ”.

“Și talentată”, adăuga Rusila.

“Așa că trebuie să știi cum să ne ajuti!!!!!!!!!” strigă toți invitații.

Fetița statu un pic pe gânduri, aplecând capul și ducându-și mâna la frunte; apoi întrebă:

“Pe cine iubiți voi cel mai mult în lumea asta?”

“Pe Solios”, răspunseră repede invitații. “Și Solios ne iubeste și are grijă de noi”.

“Hmm ... atunci ... e foarte bine, doar Solios vă poate ajuta”, zise Alesia .

Apoi le spuse să facă un cerc, “ne luăm de mână și zicem toți deodată: “Solios, spirit bun al povestilor, te rog ajută-ne!”.

Facura întocmai ce le propuse Alesia și deodată, se făcu o lumină frumoasă, cu toate culorile curcubeului, și cu miros de flori și ploaie.

Toți erau atât de emotionați că parca nici nu mai puteau să respire.

Din culorile curcubeului, apără un spiridus, de înălțimea lui Bob, dar cu

înfașurarea unui copil de vreo nouă ani, cu parul zburlit și hainuțe verzi

stralucitoare, care miroseau a iarbă. Era Pit, spiridusul pământului, fratele lui

Bob, care îi aducea cadou, ‘Secretul’, floarea pe care dacă o miroseai, orice gând aveai, ți se împlinea pe loc.

Solios, spiritul bun, daduse timpul inapoi si cand Pit a iesit din tunel l-a infasurat intr-un curcubeu, care l-a dus intr-o clipa in casuta lui Bob.

Pit ii darui floarea ‘Secret’ fratelui sau, il pupa pe nas, dupa care disparu in curcubeu.

Atunci, Bob mirosi floarea cea rosie, care isi deschise petalele parfumate si ploaia inceta pe loc.

Mai mirosi floarea inca o data si... Kraco impreuna cu jocul lui se prefacura intr-un nor negru peste care Solios sufla si il facu sa dispara.

Toti cei prezenti au fost foarte impresionati, atat de impresionati incat au inceput sa planga, apoi sa rada, sa alerge si sa se rostogoleasca prin iarba.

S-au strans in jurul Alesiei si i-au multumit, dar ea le-a spus :

“Nu mie, lui Solios trebuie sa-i multumiti. El a ajutat povestile sa se intoarca in lumea lor fericita si astfel, si copiii care le citesc vor fi fericiti! ”

“Acum, ca totul s-a terminat cu bine, ar trebui sa plec si eu in lumea mea”, mai zise fetita si isi lua ramas bun de la prietenii ei, isi lua ursuletul in brate si plecara amandoi spre ‘Tunelul dintre lumi’, care ii ducea acasa.

Dar ... n-a fost sa ajunga acasa decat unul din ei.

II. Boris dispare in Tunel si Alesia ajunge acasa

Alesia mergea repede spre Tunel, strangand ursuletul in brate.

Ii era putin teama sa nu se rataceasca si Boris simtea nelinistea fetitei.

I se facu si lui frica si, cand drumul prin padure a inceput sa se intunece, o intreba:

"Si ce-o sa facem daca ne ratacim?"

"Ba nu ne ratacim deloc", ii raspunse sever fetita, "nici nu stiu cum poate sa-ti treaca prin cap asa o prostie".

Copacii erau tot mai inalti si mai desi si drumul se intuneca tot mai tare.

"Uite, aici e stejarul cu litere de foc", zise Alesia.

Cand vazu stejarul, lui Boris ii disparu orice urma de teama si incepu sa sara de bucurie, dar fetita il certa:

"Daca nu te potolesti, sa stii ca te las aici!"

Gasira intrarea in 'Tunelul dintre lumi', locul intunecos inconjurat de copacii inalti, de parca cerul se sprijinea pe ei.

Au intrat repede inauntru si lumina puternica, de parca ar fi fost o raza imensa de soare, ii cuprinse. Se pomenira ca alunecara prin tunelul luminos cu "o viteza cat o suta de saniute", cum a zis Boris.

Chiar in momentul cand Alesia si Boris au intrat in tunel, Bob isi aduse aminte ca nu i-a spus fetitei un lucru foarte important: sa-l tina pe ursulet in brate sau de mana cat timp calatoresc prin tunel.

Mirosi repede floarea 'Secret' si intr-o secunda a fost in fata tunelului.

Cei doi deja plecasera, iar floarea, chiar daca era culeasa de pe Pamant, nu avea putere decat in lumea povestilor. Necajit, Bob se intoarse spre casa, sperand ca prietenii lui vor ajunge cu bine in lumea lor.

De parca ar fi ghicit gandul spiridusului, Alesia ii spuse ursuletului, care tot sarea:

"Stai linistit si tine-te bine de mine, Boris, altfel te pierd", zise fetita.

Nici nu termina de vorbit ca Boris striga :

"Alesia, eu nu te mai vad!!"

"Unde esti, Boris?" striga ea.

"Nu stiu, cred ca sunt undeva langa tine, dar nu te vad".

Alesia isi aduse aminte de cartea veche pe care i-o citise odata bunica ei: o carte veche, ingalbenita de vreme, cu copertile rupte si cu poze maro, facute de o sepie, asa zicea bunica, despre doi copii englezi, Jenny si Will, care intrasera intr-o alta lume. "Da, se poate, intr-o alta lume. Asa cum e Lumea povestilor in care am intrat eu cu Boris, tot asa, poate ca mai sunt si alte lumi. Poate ca tunelul are iesiri si in alte lumi si Boris o fi alunecat spre o alta lume."

“Alesiaaaaa...”, se auzea glasul lui Boris tot mai slab, si mai slab, parca se departa.

Deodata, tunelul deveni putin mai intunecos, si mai intunecos, si... Alesia calu pe o podea. Ametita, se iuta in jurul ei si mare ii fi surpriza ca vedea lucruri cunoscute: patul ei de culoare albastra, asternuturile pe care erau desenate luna si stelele, covorul albastru si rafturile de jucarii.

“Dar asta e camera mea”!, se dezmetici fetita. “Am ajuns acasa”.

Era fericita peste masura si imediat se gandi ca Boris poate a ajuns inaintea ei. Incepu sa-l caute printre jucarii, in dulapul cu haine, in biblioteca, chiar si in masina de spalat. Nu era nicaieri. Se baga si sub pat, dar acolo nu era decat un ren.

“Ia uite-l pe Raido, de cand il caut!”.

Langa ren, frunza de artar presarata cu praf de stele, pe care si-o pierduse Bob. Abia atunci observa ca jucariile nu mai aveau viata, stateau nemiscate.

"Dar daca am visat? Ba n-am visat. Cum sa visez cand frunza de artar este aici?" Si-a amintit ca Marusia a avut o aventura asemanatoare. I-a povestit ca intr-o seara, uitandu-se la tabloul din camera ei, a intrat intr-un tunel si a ajuns...chiar in tablou. "Stii, tabloul acela frumos din camera mea, cu cei doi copii care fac o excursie cu parintii lor?".

Era un tablou frumos, si Alesiei ii placea, parca era adevarat. Asa de adevarat, de parca rama tabloului era o fereastru, si nu trebuia decat sa deschizi fereastru si sa ajungi acolo: la valurile marii care se izbeau de stanci, la plaja cu scoici frumoase si la casele cu leagane si gradini.

Tabloul semana foarte mult cu locurile unde Alesia si Marusia mergeau in excursie la sfarsit de saptamana cu parintii lor. Copiii din tablou, mama si tatal lor lor erau imbracati ca si oamenii de pe vremea strabunicii, "stiu sigur, fiindca asa sunt imbracati si in pozele galbene ale bunicii", a zis Marusia.

Alesia i-a dat dreptate, fiindca si bunica ei avea niste poze galbui vechi, cu doamne, domni si copii imbracati ca in tablou. Bunica Marusiei zicea ca tabloul este vechi, de la mama ei, si a fost pictat de un pictor, Mare. “Si cand era mic, l-o fi chemat pictorul Mic”, se gandi Alesia.

Marusiei ii placea asa de mult tablou, ca statea si se uita minute in sir la el si isi inchipuia ca traieste acolo. Cand a intrat in tablou, a zis ca a fost atrasa de o lumina puternica si lumina parca a dus-o printr-un tunel lung, la capatul caruia se vedeau stancile.

„Eu cred ca am calatorit in timp, a zis Marusia, “cred ca oamenii aceia au trait acum foarte multi ani, sau traiesc si acum, nu stiu ce sa zic. Mi-aduc aminte ca am alergat spre copiii aceia care coborau de pe stancile de la malul marii. Pe baiat il chema Marc si pe fetita Sara. Am vrut sa inotam in mare, dar apa era rece, asa ca am adunat de pe plaja niste scoici foarte frumoase cu care am scris pe nisip.

Apoi mama lor a pregatit masa si m-au invitat si pe mine. Mi-a placut foarte mult mancarea, mai ales, prajitura cu prune. Ne-am jucat toata ziua, iar seara, copiii au plecat spre casa, iar eu am ramas pe plaja. Apoi Sara s-a intors din drum, m-a intrebat daca vin si maine si m-a intrebat daca vreau sa facem schimb de baticuri. Eu i-am dat baticul meu albastru si ea mi-a dat baticul ei rosu, care era mai frumos decat al meu; era facut de bunica ei, si pe el scria Sara W, 1928. Cand am ajuns din nou in camera mea, aveam baticul ei la gat."

Alesia s-a incrunat si a zis:

"Esti o mare, mare mincinoasa. Cum sa calatoresti in timp?"

Dar Marusia a scos din dulap baticul rosu, pe care scria Sara W, 1928, i l-a pus lui Boris in cap si-a zis:

"Ia uite ce simpatic e domnul Boris Boriseni cu baticul in cap", apoi l-a fluturat prin fata Alesiei si-a intrebat-o:

"Ei, si-acum ce mai zici?" si atunci Alesia a crezut-o si a zis doar atat:

"Mi-ra-cu-los!".

Apoi si-a luat ursuletul si a fugit acasa sa le povesteasca parintilor ei.

Ei au zambit si tatal a intrebat-o:

"Si nu ti-a adus Marusia si tie o prajitura cu prune?"

Nu prea i-a placut ironia tatalui, nici mamei nu i-a placut, chiar s-a incrunat la tata si-a zis "Te rog, Ian", apoi a pupat-o pe cap si i-a zis ca o sa faca si ea maine o prajitura cu prune..

Acum, dupa calatoria in povestea "Padurea indepartata", se gandea ca prin tunel poti ajunge in lumi diferite.

"Poate ca Boris a alunecat intr-o alta lume. Dar in ce lume? Cand o sa-i spun Marusiei ce mi s-a intamplat..." se gandea Alesia uitandu-se la frunza de artar cu praf de stele.

"Cred ca parintilor mei nu le pot spune, ei nu ma vor crede."

Se mai juca putin cu Raido, apoi isi inveli papusa preferata si se culca.

A doua zi de dimineata, mama a strigat-o de cateva ori sa vina la masa, dar ea s-a prefacut ca nu aude, pentru ca nici nu-i era foame si nici nu stia exact ce sa faca: sa le spuna sau nu.

Cand mama a strigat-o pentru a patra oara, a coborat incet din camera ei, nu alergand, ca de obicei, fapt care i-a uimit pe parintii ei.

"Dar unde este prietenul nostru Boris?", o intreba tata, pentru ca Alesia il punea intotdeauna pe ursulet langa ea la masa.

Alesia a tacut, pentru ca se gandea daca sa spuna adevarul sau nu.

"Ei? Alesia? Nu-mi raspunzi?" insista tatal.

Fetita continua sa taca si sa manance fara prea multa pofta.

In cele din urma raspunse incet:

"L-am pierdut prin curte."

“Imi pare rau, sper sa-l gasesti cat mai repede”, zise tatal.

“Si eu”, raspunse Alesia si simti ca se inroseste.

Apoi a plecat val-vartej la Marusia, care locuia tot pe strada Noua, dar la numarul 9. Marusia inca dormea si bunica ei tocmai pleca din casa cu un buchet mare de flori.

“Buna dimineata, Doamna Green”, zise Alesia alergand intr-un suflet pe scari, gata, gata sa o darama pe biata femeie. “Unde ati plecat asa de dimineata?”

“Ti duc trandafirii astia frumosi lui Betty”, zise d-na Green cu lacrimi in ochi. “Ca tare-i mai placeau trandafirii...”

Bety Blue a fost bunica Alesiei si cea mai buna prietena a doamnei Green.

Murise in urma cu doi ani si Mary Green, bunica Marusiei se ducea de doua ori pe saptamana la cimitir cu flori la prietena ei.

“Dar ce-i cu graba asta, zise ea stargandu-si o lacrima, “ca doar nu mergeti la scoala!”

Dar Alesia era deja in camera Marusiei.

"Marusia, trezeste-te", o zgaltai Alesia pe prietena ei, care avea un somn foarte adanc si pe care, si in zilele de scoala, bunica trebuia sa o strige de cel putin zece ori sa se trezeasca.

Marusia deschise ochii, casca lung si se intoarse pe partea cealalta. Alesia o gadila cu frunza de artar pe nas.

"Si cand o sa-ti spun ca asta e o frunza de artar presarata cu praf auriu de stele, crezi c-o sa mai dormi?"

Marusia se freca la ochi si bombanind, se ridica din pat, cautandu-si papucii de casa.

"Te scoli cu noaptea-n cap si dai buzna la mine-n camera ca o tornada”.

Apoi, sperziata intreba :

“Am intarziat, asa-i?”

Alesia rase si atunci prietena ei isi aduse aminte ca sunt in vacanta.

“Vacanta!” striga Marusia, “si ea nu ma lasa sa dorm nici in vacanta. Si ce-i asa important cu frunza aia?”

"Important? Poate vrei sa spui mi-ra-cu-los! Marusia, asta e o frunza de artar presarata cu praf auriu de stele!" repeta Alesia. “Crede-ma, n-am chef de glume, asta-i adevarul adevarat!”

Atunci Marusia se schimba la fata si se aseza alaturi de prietena ei, care ii povesti foarte amanuntit miracolul pe care l-a trait. Asculta cu gura cascata de uimire nemaipomenitele intamplari din Padurea indepartata.

Cand Alesia termina de povestit, deschise dulapul si aduse baticul rosu, pe care era cusut ‘Sara W. 1928’, primit de la Sara, fetita din tablou.

Si-l puse pe cap, apoi la gat, dupa care il aseza cu grija langa frunza de artar cu praf auriu de stele.

"Deci amandoua am calatorit printr-un tunel si am ajuns intr-o alta lume. Tu ai fost in lumea povestilor si eu in lumea din tablou. Si avem dovada ca nu am visat, uite, asta e dovada", zise Marusia si arata spre frunza si batic.

"Sa fie secretul nostru sau sa le spunem si altora?" intreba Alesia.

"Normal c-o sa fie secretul nostru, nici sa nu-ti treaca prin cap sa povestesti cuiva, o sa ma supar foarte tare pe tine" raspunse incrunzata Marusia. "Uite, o sa promitem chiar acum, cu mana pe batic si frunza ca nu spunem la nimeni, niciodata" si zisera amandoua deodata "Promit" si isi atinsera palmele.

Dupa aceea au scos toate jucariile Marusiei din dulap si de pe rafturi, dar s-au jucat numai cu papusa Liza, care avea par lung si blond, si Alesia a zis ca ar trebui s-o tunda. I-au taiat parul si i l-au vopsit negru, cu acuarele. S-au gandit ca papusa s-o fi suparat si ca s-o inveseleasca, i-au prins in par, cu o agrafa, frunza de artar cu praf de stele, apoi au aruncat-o in raftul de jucarii si s-au apucat de pictat. Cand Alesia a rasturnat paharul cu apa pentru acuarele pe covor, au inceput sa se certe si Alesia a zis "nu mai vorbesc niciodata cu tine si nici n-o sa-mi tin promisiunea" si a plecat, trantind usa. Din camera s-a auzit un zgomot puternic, si sperziata s-a intors repede sa vada ce s-a intamplat.

"A cazut tabloul cand ai trantit usa", zise Marusia incrunzata. "Hai, ajuta-ma sa-l punem la loc". S-au chinuit sa ridice tabloul, care era foarte greu si l-au pus pe pat.

"Alesia, uita-te repede cine e langa Sara!" striga Marusia cat o tinu gura. Sara era fetita din tablou si langa ea, pe plaja era... nimeni altul decat Boris, ursulețul Alesiei.

"Prin ce miracol a aparut ursulețul tau in tabloul asta? Nu mai inteleg nimic. Inseamna ca tunelul prin care ati calatorit are iesiri si in alte lumi. Asta inseamna", spuse foarte serios Marusia si incepu sa-si caute niste haine in dulap.

"Ma imbrac repede si plecam dupa el!".

"Cum sa plecam dupa el, adica plecam dupa Boris? intreba Alesia, sarind pe fotoliu.

"Pana ma imbrac, sa te gandesti cum intram in tunel, ca ma gandesc si eu. Eu de fapt, deja m-am si gandit".

Miraculos, cum amandoua se gandisera la acelasi lucru. Pusera frunza si baticul pe tablou, se luara de maini, inchisera ochii si zisera:

"Acum o sa intram in Tunelul dintre lumi".

Au asteptat cat au asteptat si vazand ca nu se intampla nimic, zisera din nou, cu ochii inchisi:

"Acum, noi, Alesia si Marusia intram in Tunelul dintre lumi".

De data asta au asteptat mai mult sa vada ce se intampla, dar tot degeaba. N-au intrat in nici un tunel.

Au vrut sa mai incerce inca o data, dar tocmai atunci, mama Marusiei a intrat in camera si le-a chemat la masa.

Dupa ce au mancat, Alesia a zis ganditoare:

“Poate calatoriile noastre neobisnuite au fost doar un vis.

"Dar frunza de artar cu praf de stele si lipsa lui Boris si baticul meu rosu au fost tot un vis?, intreba Marusia incrunzata.

“Si daca frunza a intrat pe geam, cand a batut vantul si eu l-am pierdut pe Boris in curte si praful acela nu e praf de stele si daca baticul rosu l-ai avut mai demult si ai uitat de el si poate si ursuletul din tablou a fost pictat acolo dintotdeauna si nu e Boris, de asta ce zici?”, raspunse Alesia.

"S-ar putea sa ai dreptate, dar s-ar putea si sa nu ai, oricum daca au fost vise, au fost vise foarte frumoase, se dadu batuta Marusia.

Totusi, seara, inainte de culcare, Alesia zise:

“Noapte buna, Boris! Poate te visez si-o sa te gasesc.”

Se ruga sa-l viseze si adormi.

Peste o saptamana, Alesia si Marusia, impreuna cu parintii lor au plecat in vacanta in Laitvil, unde aveau o casa de vacanta. Acolo locuia si verisoara Marusiei, Lea, care avea 6 ani si un caine simpatic, Aki. Intotdeauna in vacanta de vara, familia Green si familia Blue mergeau in vacanta impreuna, fie la munte, fie la casa lor de vacanta din Laitvil, pe care o construisera impreuna in urma cu patru ani. Jan, tatal Alesiei, era prieten din copilarie cu Alex, tatal Marusiei.

III. Boris ajunge prin Tunel in Lumea din tabloul Marusiei

Cand au intrat in Tunelul dintre lumi in Padurea indepartata, Boris ar fi trebuit sa stea langa fetita, pentru ca sa ajunga amandoi in aceeași lume. Pentru ca a fost neastamparat si s-a desprins de mana ei, a alunecat spre o alta iesire a tunelului, nu cea care ducea spre casa Alesiei. S-a trezit pe malul unei mari, pe o plaja de pe care se vedeau case frumoase cu leagane si gradini cu flori.

“Alesia, Alesia!!”, striga ursuletul dar fetita nu era nicaieri.

“Probabil ca sunt undeva aproape de casa. Pe aici ma ducea Alesia in excursie, inainte sa fiu o jucarie vie. Totusi pe plaja erau atunci multi oameni si acum nu e nimeni!” se gandi ursuletul

Boris alunecase prin tunel intr-un alt timp si ajunsese in anul 1928.

De fapt, pentru el nu avea nici o importanta in ce an se afla, pentru ca nici inainte nu stia ca este in anul 2007.

Pentru ca acum era o jucarie vie, i se facuse foame si gusta niste scoici, cateva pietricele si nisip dar nici una nu avea gust bun, asa ca pleca spre drumul care ducea inspre oras. In departare se vedeau doi copii, o fetita de vreo opt ani si un baietel de vreo noua ani, care coborau alergand inspre plaja.

Se ascunse repede dupa niste tufisuri, dar copiii deja il vazusera si il cautau.

“Ai grija sa nu-ti scape!, striga fetita si chiar atunci, baietelul il prinse pe ursulet. Boris il musca insa de mana si fugi.

“L-am pierdut, a fugit spre sosea!”.

Copiii alergara dupa ursulet si vazura ca a intrat chiar in gradina casei lor.

“E sus, in copac, il vad, s-a ascuns dupa crengile din varf!”, striga Sara.

Adusera repede scara care era sprijinita de gardul din spatele curtii si se suira repede in copac. Boris deja sarise din copac pe acoperis si de acolo pe o terasa. Terasa fiind deschisa, intra repede in camera si se ascunse in dulap.

Copiii l-au cautat toata ziua, prin toata curtea dar nu l-au mai gasit.

Noaptea, neputand adormi de foame, Boris a iesit tiptil din dulap si a cautat bucataria. Era intuneric bezna, dar totusi reusi sa deschida dulapul si gasi niste biscuiti pe care ii infuleca cu pofta, bau apoi putina apa si isi baga in buzunar o bucatica de ciocolata, pe care o gasi pe masa. Apoi se strecura in dulapul din hol, se inveli cu un pulover si se culca. Dimineata, il trezira niste voci de copii si de oameni mari. Deschise incetisor usa dulapului, pasi tiptil spre fereastra deschisa, si in momentul cand era sa sara pe fereastra, Sara il striga pe fratele ei, care era in curte:

“Marc, repede, ursuletul, inchide geamul!”. Marc tranti geamul si Sara il prinse pe bietul Boris, care tremura de frica. Il lua in brate si-l mangaie, soptindu-i cu blandete:

“Nu-ti fie frica , micutule, nu-ti facem nici un rau”.

“Sara, trebuie sa te grabesti, o sa intarzii la scoala!”, se auzi glasul mamei. Marc l-a bagat pe Boris in ghiozdan si i-a spus sa nu iasa si sa nu scoata un cuvânt. Apoi copiii alergara spre scoala si ajunsera chiar cand suna clopotelul de intrare in clasa. Dupa ce a intrat invatatoarea in clasa, Boris a scos capsorul din ghiozdan si se uita pe furis la copiii care cantau asa de frumos, incat i s-a facut somn si a adormit. L-a trezit clopotelul si cand copiii au iesit in pauza, a iesit si el din ghiozdan si a mazgalit bancile cu creta. Invatatoarea s-a separat si le-a spus copiilor ca e foarte urat sa murdareasca bancile, insa copiii au zis ca ei nu le-au murdarit si atunci invatatoarea i-a certat si mai tare.

“Ce-mi place la scoala”, isi zise incet ursuletul, si pentru ca a zis adevarul, a stranutat si, invatatoarea a zis “Noroc, Marc” si Boris a ras sa se prapadeasca. Cand copiii au terminat orele, s-a cam temut cand Marc si-a pus ghiozdanul in spate, s-apoi s-a speriat si mai rau cand a simtit ca zboara, pentru ca Marc facea intrecere cu Tom Grey, cine arunca ghiozdanul mai departe.

Sara a zis “Sa stii ca te zic mamei daca mai arunci ghiozdanul si mai e si ursuletul acolo, poate l-ai omorat” si atunci Marc a deschis repede ghiozdanul dar Boris era bine, avea doar o vanataie la ochiul stang si una la piciorul drept. Cum au ajuns acasa, s-au dus repede in camera lor si l-au scos pe Boris din ghiozdan. Ursuletul era cam ametit si Sara il lua in brate si il pupa pe capsor, intrebandu-l:

“Ia zi, micutule, cum te cheama si de unde ai aparut?”

“Eu... eu...sunt Boris... si Alesia...”

“Da, spune”, il incuraja fetita. “Cine-i Alesia?”

“Alesia este foarte draguta si sare in pat. Ma si inveleste cand dorm.”

“Asadar tu esti jucaria Alesiei. Si cum de are Alesia o jucarie vie? Asta poti sa ne spui?”, intreba Marc.

Le povesti cum Bob i-a dat viata, cum au calatorit in Padurea indepartata si cum s-a pierdut de Alesia cand s-au intors prin Tunelul dintre lumi.

“Poate tunelul de tren, ce tunel dintre lumi?”, intreba Sara.

“Tunelul dintre lumi, asa a zis spiridusul Bob. Si Marusia a calatorit prin Tunel”, raspunse ursuletul care acum sarea in pat, ca si Alesia.

“Marusia, ai zis? Marusia? Cine e Marusia?“, intreba uimita Sara.

“Marusia e prietena Alesiei”, raspunse ursuletul care acum sarea in pat atat de sus, ca aproape atingea tavanul cu capul.

“Si eu cunosc o fetita Marusia, am intalnit-o pe plaja acum nu stiu cat timp, mai tii minte, Marc?.. si am facut schimb de baticuri. Am si acum baticul ei albastru. Eu i-am dat unul rosu, facut de bunica, scria pe el numele meu, Sara W. 1928. De atunci n-am mai vazut-o niciodata. Parca a intrat in pamant”, zise ganditoare fetita.

“Iti stiu baticul rosu, chiar mi l-a pus Marusia pe cap si mi-a zis domnul Boris Boriseni”, isi aduse aminte Boris, gafaind dupa atata sarit.

Dupa ce Bob ii daduse viata, isi aducea aminte tot ce i s-a intamplat, atat in viata lui de ursulet viu de jucarie dar si in viata cand era o jucarie fara viata.

“Vrei sa spui ca Marusia pe care o cunosti tu este aceeași fetita cu Marusia pe care o cunosc eu?” se mira fetita.

“Pai nu stiu. Dar i-a povestit Alesiei ca s-a jucat pe plaja cu doi copii si ca a mancat prajitura cu prune.”, zise ursuletul.

“Si voi pe ce strada locuiti, Boris?” il intreba Marc.

“Eu si Alesia, Strada 7 numarul 9 sau invers, cred ca invers, Strada Noua nr.7 si Marusia, strada... Noua nr.9, nu sunt sigur,” raspunse el.

“Nu minti, picicule”! striga Marc, “Noi, familia White, locuim pe strada Noua la nr.9 si la nr. 7 locuiesc Domnul si Doamna Grey, care nu au nici o fetita Alesia. Pe copiii lor ii cheama Hanna si Tom. Asa ca esti un foarte mare mincinos!”

“Marc, lasa-l in pace, poate nu stie unde locuieste, ce vrei de la el, e un biet ursulet de jucarie,” ii zise la ureche sora lui.

“Cine ma prinde?”, striga Boris si incepu sa alerge prin camera.

Au alergat dupa el si ursuletul radea de se prapadea ca nimeni nu-l putea prinde. Sarah a zis:

“Gata cu joaca, nu mai alerga, uite ce tare te-ai incalzit, ca ti s-a udat hainuta, vino sa te schimb.”

A scos dintr-un sertar o multime de haine pentru papusi si i-a ales o hainuta verde cu guler alb.

“Asta cred ca ti-e buna, hai sa vedem cum iti sta”, zise ea, descheindu-l la hainuta.

“Marc, ia uite ce scrie pe spatele lui: ‘Ursulet de plus, fabricat in Brytivil, 2007, pret 170 ***’.

“Cine ti-a scris asta pe spate, Boris?”

“Nu mi-a scris-o nimeni, asa m-a cumparat mama Alesiei de la magazinul de jucarii. Acolo stateam pe raftul al doilea langa o papusa care se uita urat la mine. Si eu, odata, cand ...”

“Lasa ca ne povestesti altadata”, zise fetita. “Asta e o eticheta, Marc, dar de ce scrie 2007 si nu 1928? Ia spune, Boris, in ce an suntem noi acum?”

“Asta nu mai stiu”, zise Boris, in timp ce isi incheia nasturii stramb.

Hainuta ii statea foarte caraghios si Sara rase, apoi il incheie cum trebuie.

“Sa stii ca ursuletul asta a calatorit in timp”, spuse ganditor Marc. “Tom Grey mi-a zis ca a citit o carte despre o fata, care a calatorit in timp. Zice ca poti sa intri in alta lume printr-o carte de povesti sau printr-o oglinda sau printr-un tablou”.

“E doar o poveste, Marc, cum sa calatoresti in timp?” zise neincredutoare sora lui.

“Habar n-am, dar uite ca ea a putut. Fata aia intrase printr-un tablou intr-o alta lume, o lume de acum 100 de ani.”

“Ca Marusia,” striga Boris, vesel.

“Marusia a intrat intr-un tablou?” intreba uimita Sarah.

“Ea zice ca a intrat in tablou si a ajuns pe o plaja si acolo s-a intalnit cu Sarah si Marc. Pai Sara si Marc sunteti voi, inseamna ca s-a intalnit cu voi!”, striga Boris.

“Vezi, ti-am spus ca a calatorit in timp”, zise repede Marc. “Daca pe eticheta scrie 2007, inseamna ca ei sunt in 2007 si Marusia a intrat prin tablou in lumea noastra, si a ajuns in 1928. Asta e, a calatorit in timp, asa cum mi-a zis Ben. Ben e un prieten foarte bun, a zis ca maine imi da un nasture de la costumul lui cel nou daca eu ii dau jocul de cuburi.”

“Si daca esti asa destept, spune-mi cum de Marusia locuieste tot in Brytvil pe strada Noua la nr. 9. Adica locuieste aici? Marc, ai innebunit?, intreba sora lui.

“Sarah, tu stii ce inseamna asta? Inseamna ca Marusia locuieste aici in anul 2007.”

“Adica vrei sa zici ca va locui aici in anul 2007, ca nu poate sa locuiasca aici, acum, cu noi!”

“Asta nu mai stiu sa-ti explic, poate stie Tom, o sa-l intreb maine, zise Marc si arunca mingea pe fereastra, dupa care iese in curte sa se joace.

“Ma duc si eu afara sa ma joc cu Marc!, zise ursuletul fericit, si sari pe geam direct in curte.

“Hai Boris, sa te vad, poti sa-mi iei mingea?, striga Tom.

Ursuletul alerga cat il tineau picioarele dar, degeaba, Marc era mai ager decat el. Cand a inceput sa planga, Marc l-a batut prieteneste pe umar, spunandu-i ca la joaca nu se plange si pana la urma l-a lasat sa-i ia mingea.

Imediat a aparut si fetita, cantandu-i papusii, pe care o pusese sa adoarma intr-un carucior de lemn. Dar papusa se incapatana sa ramana treaza si atunci fetita ii spuse ca, daca nu doarme, o sa ramana mica si ii inchise ea ochii.

IV. Alesia si Marusia se intalnesc cu Spiridusul padurii Pit, fratele lui Bob

Marusia isi punea baticul rosu, primit de la Sara si se uita in oglinda.

“Plec la Alesia si ma intorc dupa masa!”, ii zise bunicii, “o sa mananc la ea. Hai, Mister!”

Mister era un catelus foarte simpatic pe care Marusia l-a primit in dar de la Deby, verisoara ei din Laitvil si pe care acum il lua cu ea peste tot.

“Eu dupa amiaza merg la John si la Bety”, asa ii zicea bunica Marusiei cand mergea la cimitir la fostul ei sot si la fosta ei prietena.

“Daca vreti, puteti veni si tu cu Alesia, daca vrei poti sa-l iei si pe Mister. Ma duc in curte sa tai niste trandafiri...”

Dupa ce s-au jucat toata ziua cu catelusul in gradina Alesiei, fetitele s-au dus cu bunica la cimitir si l-au luat si pe Mister si d-na Green a zis ca “daca te-ar vedea Bety, si ei i-ar place de tine dar nu asa, sa sari pe mine, Mister, stai cuminte, nu mai sari, vai ce obraznic te-ai facut!” si fetitele s-au prapadit de ras.

Apoi doamna Green a pus un buchet de trandafiri rosii intr-o vaza rosie pe mormantul lui Bety si a lacrimat putin, iar pe mormantul alaturat a pus un alt buchet, de trandafiri albi, intr-o vaza alba. Acolo era mormantul fostului ei sot, John Green, care murise in urma cu trei ani.

“Oh, John...”, ofta ea... si se aseza pe o banca.

Isi scoase din geanta ochelarii si o carte de rugaciuni si incepu sa citeasca.

Fetitele se jucau cu Mister, care din cand in cand sarea pe bunica si ii dadea cartea pe jos.

Cand soarele a apus, s-au intors acasa, dar au trecut intai pe la Alesia, ca sa-si ia pijamaua si alte lucruri de care avea nevoie pentru ca in seara asta dormea la Marusia.

Cand au ajuns acasa la Marusia, masa era pusa si fetitele au strigat de bucurie cand au vazut ca mama pregatise desertul lor preferat, clatite cu ciocolata si frisca.

“Sa nu stati sa va jucati pana tarziu!”, le-a spus mama fetitelor, dupa ce acestea s-au ridicat de la masa .

“Nici in vacanta?”..., s-a bosumflat Marusia.

“O sa vin mai tarziu sa va invelesc. Si pe Mister sa nu-l gasesc in dulap maine dimineata”, le-a spus tata, “ca iarasi ma supar”.

Marusia ii facuse catelusului o casuta foarte frumoasa din niste cutii, pe care pictase cu acuarele munti, copaci, ape, iarba, flori si desigur, cerul cu un soare mare. Mai pictase si un catelus, “asta e un prieten de-al tau, Mister”, i-a zis ea. In cutie i-a facut un culcus cu patura si perna si i-a adus chiar si o plapuma de la papusa Liza, care s-a incrunat si i-a scos si limba lui Mister.

In fiecare seara, Marusia isi scotea lucrurile din dulap ca sa-l bage pe Mister. “Asa o sa fii in siguranta, micutule. O sa las usa dulapului deschisa sa nu-ti fie frica”, ii spunea ea grijulie catelusului. Dimineata, scotea casuta din dulap, dar uita sa-si puna hainele inapoi si din cauza asta, parintii ei se cam suparau. Fetitele i-au dat sa manance catelusului, apoi l-au dus la culcare in casuta lui si ele s-au jucat. Mister insa, a iesit pe terasa, dar fetitele nu l-au vazut. Cand au auzit pasi pe scari, s-au bagat repede in pat, au inchis ochii, prefacandu-se ca dorm si tatal Marusiei le-a invelit si a plecat din camera pe varful picioarelor, inchizand usa usor.

“Iar l-am pacalit”, zise incet Marusia.

Cum a plecat tata din camera, fetitele au iesit pe terasa si s-au suit in balansoar. Era o noapte frumoasa, calduta si linistita, cu cerul instelat si lor le placea sa se dea in leagan si sa se uite la stele. Din cand in cand mai mancau din prajiturelele facute de bunica Mary si ii dadeau si lui Mister, care era foarte fericit.

“Ne jucam ‘Steaua mea’?”, zise Alesia.

Isi alegea fiecare o stea, careia ii dadeau un nume si inventau o poveste despre ea. In seara asta, Alesia si-a ales o stea pe care a numit-o Pit.

“Nu se potriveste numele asta pentru o stea!”, a zis Marusia!

“Ba se potriveste foarte bine, e nume de spiridus; Pit e un nume frumos!”, i-a raspuns Alesia, gandindu-se la spiridusul Pit si la floarea Secret.

Si chiar atunci cineva a stranutat in curte. Fetitele s-au speriat foarte tare, au fugit in casa, au incuiat usa de la terasa si si-au tras plapuma peste cap. Apoi si-au dat seama ca l-au uitat pe catelus pe terasa, dar nu a avut nici una curajul sa iasa.

Pana la urma, Marusia si-a luat inima in dinti si a descuiat usa. Mister se asezase linistit pe balansoar si cand Marusia il chema in casa, vazu ca langa el era un baietel foarte mic, cat un spiridus. Avea parul zburlit si era imbracat cu niste hainute verzi stralucitoare, care miroseau a iarba si mancuse aproape toate prajiturelele facute de bunica Mary.

“Alesia nu este aici?”, intreba spiridusul vesel.

“Dar tu cine esti, omuletule?”, il intreba fetita uimita.

“Sunt spiridusul Pit, Alesia mi-a rostit mai inainte numele, cand eram in padure. Cand sunt nopti atat de linistite ca aceasta, aud de la mare departare”.

“Te intrebi cum de sunt fratele unui spiridus din poveste, asa-i?”, o intreba Pit pe fetita. Fetita ramase inmarmurita. Micutul ii ghicea gandurile.

“E simplu. Sunt fratele lui, asa cum tu esti prietena Alesiei. Altfel nu pot sa-ti explic. De fapt nu e nimic de explicat”, zise spiridusul si Marusia isi zise ca Pit e foarte destept.

Alesia iesi repede si ea pe terasa sa vada cu cine vorbeste Marusia. Cand il vazu pe Pit, se bucura asa de tare, incat il imbratasa aproape sa-l sufoce. Spiridusul ceru putina apa si Marusia ii aduse un pahar cu apa, dar paharul era mai inalt

decat Pit, si atunci Marusia a descaltat-o pe papusa Liza si i-a turnat apa in pantofior. Lucrul acesta a deranjat-o foarte tare pe papusa, care s-a strambat si i-a scos limba lui Pit.

“Pit, ea e prietena mea, Marusia”, zise emotionata Alesia. “Aici e casa ei, eu locuiesc la nr.7”.

“Stiu ca sunteti prietene”, zise Pit. ”Povestea prieteniei de pe strada voastra este foarte lunga. O stiu foarte bine, si-o sa vi-o spun imediat. Tatii vostri, Jan Blue si Alex Green sunt prieteni, asa-i? Bunicile voastre, Bety Blue si Mary Green au fost prietene si ele, dupa cum stiti. Inaintea bunicilor voastre, Sara si Marc White, care au locuit aici, au fost prieteni cu Hana si Ben Grey care locuiau la numarul 7. Si-as mai putea sa continui...”

Fetitele ramasesera inmarmurite. De unde stia spiridusul atatea lucruri?

Pit le ghici imediat gandurile si raspunse: “Pai am 266 de ani, sunt sigur ca oricine ar sti tot atatea ca si mine la varsta asta ”.

Apoi mai ceru un pantofior cu apa. Marusia ii turna apa in pantofior, cand deodata scoase un strigat si paharul ii cazu din mana.

“Sara si Tom ai zis? striga ea . “Eu ii cunosc pe acesti copii, sunt copiii din tabloul meu!” zise si-l lua pe Pit de mana, alergand in camera, sa-i arate tabloul. Acum observa ca ursuletul disparuse din tablou.

“Cum o fi disparut, nu stiu”, isi zise ea uimita, “poate o fi facut spiridusul asta vreo magie!”

Pit se uita cu atentie la tablou si spuse ca intr-adevar copiii aceia sunt Sara si Tom, care au locuit demult de tot in aceasta casa.

“Asta este un miracol!”, zise fetita.

“Nu este nici un miracol, doar ca ai calatorit in timp, atata tot!”, raspunse Pit ;“ si putini oameni de pe pamant calatoresc in timp.

Apoi continua : “Sara si Tom White au locuit aici pana in 1935. Atunci parintii lor au vandut casa si s-au mutat cu totii la Laitvil, in casa bunicilor”.

”Si dupa ce a plecat Sara si Tom, cine s-a mutat aici?”, intreba Alesia.

“Raspunsul la intrebarea aceasta cred ca ti l-ar putea da prietena ta”, raspunse foarte serios Pit, uitandu-se la Marusia, “pentru ca in 1935, s-au mutat aici strabunicii ei, Nicholas si Augusta Green”.

“Adica mama si tatal bunicii mele, intelegi?”, zise Marusia catre prietena ei.

“Si in casa mea, mai stateau Hanna si Ben?, intreba Alesia

“Nu, dupa ce familia White s-a mutat la Laitvil, familia Grey a vandut si ea casa si au plecat in Grandvil, pentru ca domnul Grey a primit acolo o slujba importanta.”

“Si cui au vandut casa, Pit? Sa nu spui ca strabunicilor mei?”, intreba Alesia, asezandu-se in pat si invelindu-se cu plapuma.

“Ba chiar strabunicilor tai, lui Eugene si Ethel Blue!”, zise spiridusul, vesel.

“ Strabunicilor mei! Complicat, nu stiu cat o sa tin minte din toata povestea asta!”, zise Alesia de sub plapuma, aproape adormita.

“Ce-i asa mare lucru sa tii minte ca pe strada asta au locuit bunicii si strabunicii nostri!”, zise Marusia cascand.

“Mai povesteste-ne Pit!”, il rugara fetitele.

“O sa va mai povestesc maine, acum sunteti foarte obosite!”, zise spiridusul.

Marusia se aseza si ea in pat si trase plapuma de pe Alesia, care deja adormise.

“Noapte buna, Pit”, zise ea cu ochii inchisi si adormi pe loc.

Spiridusul s-a asezat in balansoarul de pe terasa si in cateva minute a adormit si el.

Cand a vazut ca toata lumea adormise, papusa Liza s-a strecurat afara pe varful picioarelor si l-a impins pe spiridus din balansoar, strambandu-se la el. Spiridusul a cazut si a amenintat-o pe Liza ca o s-o preschimbe intr-o cioara. Papusii i s-a facut tare frica si a intrat repede in casa, ascunzandu-se intr-un pantof de-al Marusiei.

De cand fetele ii pusesera in par frunza de artar, Liza devenise o papusa vie. La inceput a vazut ca-si poate misca degetele, apoi mainile, picioarele, si mare i-a fost mirarea ca a reusit chiar sa si mearga putin. Simtea chiar ca ii bate si inima.

“Dar promit ca fetele n-or sa stie niciodata ca eu sunt vie”, a zis papusa incrunzandu-se, fiindca nu le putea ierta ca au tuns-o si i-au vopsit parul negru.

V. Spiridusul le spune fetitelor Povestea Prieteniei

A doua zi dimineata, Pit le-a trezit devreme pe fetite si le-a spus sa se pregateasca de plecare.

“Eu nu merg nicaieri, mi-e somn si sunt in vacanta. De ce sa ma scol la ora 8?”, a zis imbufnata Marusia.

“Daca vreti sa va spun in continuare Povestea Prieteniei, bine, daca nu, eu plec.”

Si-a plecat spre terasa, apoi a sarit in curte si s-a ascuns dupa un tufis. “Acum a plecat din cauza ca tu esti o lenesa!”, striga la ea suparata Alesia. “Imbraca-te repede, poate il prindem din urma!”.

In cateva minute, fetitele erau deja in curte, impreuna cu Mister. Pit iese atunci din spatele tufisului si toti patru pornira spre padurea de langa parc.

Tot drumul Pit a fost tacut, spre deosebire de seara trecuta cand nu-i mai tacea gura. Traversara Parcul Central, in care la ora asta nu era nimeni, decat cativa porumbei. Cand trecu pe langa ei, Pit facu niste semne pe care fetitele nu le intelesera si porumbeii zburara in directia aratata de Pit.

“Le-am aratat unde vor gasi de mancare”, le spuse spiridusul.

Intrara in padurea Brytviltrees, de langa parc, traversara podul de peste lacul Clear si intrara pe o alee cu banci. La capatul aleii, era o banca de piatra, mai mica decat restul bancilor de lemn si Pit le spuse sa se aseze. In spatele bancii era o poteca pe care puteai urca spre varful dealului Thick, dar exista si un trenulet cu care ajungeai mai repede, dar care acum, nu functiona, pentru ca era foarte dimineata. Mister alerga de jur imprejur dar Pit rosti niste cuvinte de neinteles si catelusul se aseza cuminte la picioarele Marusiei.

“Ne mai spui povestea prieteniei, Pit?” intreba Alesia nerabdatoare.

“Ascultati cu atentie”, zise Pit.

“Acum 264 de ani, deci in anul 1743, strada unde locuiti voi acum se numea strada Veche. Pana la Marele Cutremur s-a numit Strada Veche. Dupa cutremur, pentru ca toate casele si toate strazile au fost reconstruite, firesc, a capatat numele de Strada Noua”.

“Ce cutremur?”, se sperie Marusia.

“Atunci a fost un cutremur foarte mare, au murit multi oameni si animale, aproape tot orasul a fost distrus”, zise Pit.

“Pe locul unde se afla acum casa Alesiei, locuia familia Poorbe, o familie foarte saraca, cu patru copii. Aveau o casuta mica, cu o singura camera si toti, mama, tatal si cei patru copii lucrau pentru familia Richbe, care locuia pe locul unde acum se afla casa Marusiei. Familia Richbe era foarte bogata, aveau o casa mare foarte mare si frumoasa iar in spatele casei, o gradina mare cat vedeai cu ochii, plina cu flori si copaci de toate felurile. Mai aveau o casa mare cat un palat pe locul unde acum este Parcul Central, cu gradini si lacuri. Toata padurea

Brytviltrees era a lor, plus trei lacuri. Aveau si livezi cu pomi fructiferi in jurul orasului, vita de vie si multe terenuri pe care cresteau grau si porumb. Mai aveau animale: vaci, porci, oi, pasari de curte si o herghelie de cai. Aproape toti oamenii din oras, cu exceptia a catorva negustori si mestesugari, lucrau pentru familia Richbe, care era atat de bogata. Dar la suflet nu erau asa de bogati, ca sa nu zic ca erau rai. Oamenilor saraci, care lucrau pentru ei, nu le dadea drept rasplata decat un saculet de grau si unul de porumb, cativa cartofi si o bucata de branza. Bani si carne le dadea doar de doua ori pe an: de Pasti si de Craciun. Unii oameni aveau multi copii si nu le ajungea mancarea data de stapanul lor mai mult de cateva zile, dar daca se duceau sa ceara din nou, Ken Richbe le raspundea sec: "Cat ati lucrat, atat ati primit!".

De fapt, oamenii lucrau din rasputeri, de dimineata pana seara pe mosiile familiei Richbe si ar fi avut dreptul la o rasplata mult mai mare, dar Ken Richbe era foarte zgarcit. Doamna Helen Richbe, care era o femeie tare buna, ii reprosa deseori sotului ca nu se poarta cinstit cu lucratorii sai.

"Ar trebui sa le dam mai mult, Ken, bietii oameni muncesc pe rupte. Sunt aproape morti de foame si n-au ce imbraca. Ar trebui sa le dam mai multa mancare, bani si haine, macar pentru copii", zicea ea.

"Sigur, si sa-i invit sa locuiasca in casele mele si sa-i invit la masa mea si ce-ai mai vrea sa fac, femeie fara minte ce esti? Te rog sa nu te mai bagi in problemele mele. Sa taci din gura si sa-ti vezi de treaba ta!", striga Ken Richbe la ea.

Doamna Richbe atunci parasea camera plangand, spre marea suferinta a baietelului lor, Don, care o auzea.. Don avea zece ani si era orb. Desi parintii lui ii ofereau o viata indetulata, copilul era vesnic trist, mai ales din cauza certurilor dintre parinti. Cateodata zambea, dar asta se intampla doar cand se gandea la vremurile fericite de dinainte de accident. In urma cu cativa ani, pe cand calarea in padurea Brytviltrees, a cazut de pe cal si a lesinat. Si-a revenit foarte tarziu din lesin, iar cand doctorul Med l-a pus sa paseasca, a zis ca se teme de intuneric.

"Bine, dar e ora pranzului, dragul meu Don", l-a incurajat doctorul Med, temandu-se ca lovitura i-a afectat judecata.

"Nu ma pacali, doctore", a raspuns Don, "stiu cand e lumina si cand e intuneric". Si asa a ramas, in intuneric trei ani de zile. Familia Richbe a chemat cei mai renumiti doctori din tara, dar nici unul nu a reusit sa-l vindece pe Don.

"Nu exista nimic pe lumea asta care sa-l poata vindeca. Copilul nu va mai vedea niciodata", le-a spus doctorii parintilor.

"Asta e un blestem!", a strigat atunci Helen Richbe. "E din cauza nenorocitei aleia de comori, de la tatal tau".

Tatal lui Ken Richbe, Brek Richbe, fusese pirat si lumea zicea ca a jefuit mai mult de o suta de corabii in viata lui. Inainte sa moara cu un an, a desoperit o

comoara in insula Blektos si exact la un an de la desoperirea comorii a fost muscat de un sarpe si a murit pe loc. Desigur ca toata averea acumulata din jafuri si crime a lasat-o unicului sau fiu, Ken. Toata lumea din Brytvil stia de unde provenea bogatia familiei Richbe, dar nimeni nu indraznea sa vorbeasca prea multe despre asta, pentru ca domnului Richbe nu-i placea si atunci se razbuna foarte rau pe oamenii care vorbeau. Ken Richbe afla tot ce se vorbea si se intampla in oras, asa ca oamenii preferau sa nu discute despre piratul Richbe. In urma cu doi ani, cand George Poorbe nu mai castiga aproape nici un ban din vanzarea de peste, s-a vazut nevoit sa se angajeze la domnul Richbe.

Lucra de dimineata pana seara dar banii nu le ajungeau nici pentru haine, nici mancare. Atunci, sotia lui, Amy, i-a luat pe cei patru copii si s-au dus cu totii la Ken Richbe, rugandu-l sa-i primeasca si pe ei la lucru. Bogatasul a fost de acord, dar le-a interzis categoric copiilor sa se apropie de fiul lui, Don.

“Copilul meu nu are voie sa stea decat in compania oamenilor de acelasi rang cu el”, zicea dl Richbe, ori de cate ori Don il ruga sa-l lase afara cu copiii servitorilor.

Cel mai mic dintre copiii lui George Poorbe, Jack, care avea darul vindecarii, era un copil foarte prietenos, desi un pic cam neastamparat. Inca de mic, baiatul putea sa vindece cu mainile, si asa i-a vindecat rana de la picior a cainelui sau, apoi animalele vecinilor si intr-o zi, cand sora lui, Antonia s-a imbolnavit si mama a zis ca a facut icter, o boala foarte grava, el si-a trecut mainile de cateva ori peste corpul fetitei si aceasta s-a vindecat pe loc. Doamna Poorbe ii multumea lui Dumnezeu in fiecare zi pentru imensul dar pe care i-l facuse si desi zicea ca pe toti copiii ii iubeste le fel, cred ca totusi pe Jack il iubea un pic mai mult. In iarna anului 1743, Domnul Richbe a plecat pentru cateva zile la Laitvil, la un targ de cai, si cum sotul ei a plecat, doamna Richbe a umplut repede cateva cosuri de mancare si haine, l-a luat pe Don si au plecat in oras sa le imparta oamenilor saraci.

De fiecare data cand pleca sotul ei de acasa, Helen Richbe facea acest lucru, dar intotdeauna sotul ei afla, pentru ca avea oameni de incredere care spionau tot ce se intampla in casa. Atunci o certa foarte tare si o ameninta ca o s-o dea afara din casa dar Don incepea sa planga si Domnul Richbe ii spunea: “Ai noroc cu Don, ca de n-ar fi el, de mult ai fi murit de foame pe drumuri”.

Cand a ajuns la casa familiei Poorbe, acestia erau toti plecati la munca, doar Jack ramasese acasa pentru ca nu avea cu ce sa se incalte. Toata vara copiii umblasera desculti, dar iarna nu mai puteau. Jack isi rupea ghetetele cel mai repede pentru ca alerga intruna si se catara in toti copacii, desi tatal lui ii spusese sa si le pastreze ca nu mai are bani sa-i cumpere altele. Helen Richbe i-a pus pe masa mancarea si a scos un sac de haine pentru copii.

“Va multumim, doamna”, a spus Jack si Helen l-a mangaiat pe capsor. “Acum pot sa plec la munca”, zise baietelul si fugi spre usa.

“Stai, Jack, o sa te ducem noi cu trasura”, zise Helen zambindu-i.

“Care noi?” intreba mirat Jack.

“ Eu si Don, baiatul meu. Ma asteapta in trasura.”

Cum l-a vazut pentru prima oara pe Don, Jack l-a luat de mana si i-a spus:

“Mama ta este o femeie foarte buna. Uite ce ghete frumoase mi-a daruit!”.

“Don nu le poate vedea”, i-a soptit incet doamna Richbe cu lacrimi in ochi.

“Chiar daca nu le vede acum, le va vedea intr-o zi”, a zis Jack si a inceput sa fluiera. Era o melodie frumoasa si Don, spre marea uimire a mamei lui, a inceput s-o fredoneze.

“Am auzit ca ... ai darul vindecarii, Jack”, zise doamna Richbe cand tocmai se apropiau de casa.

“Oamenii asa zic ...”, raspunse Jack, jucandu-se cu niste soldatei de lemn, pe care ii facuse tatal lui.

“Si crezi... crezi ca... ai putea incerca sa-l vindeci si pe baiatul meu ...?” intreba ea cu emotie.

“Pentru ca e prietenul meu, si il iubesc”, zise baietelul luindu-l de mana pe Don, “o sa poata vedea. Asa i-a spus si batranul Sen, tatalui meu, ca voi aduce multa bucurie oamenilor.”

Sen, pustnicul, era un batran, nimeni nu stia cati ani are, care locuia intr-o peștera din stancile de la malul marii. Jack il vizita deseori si stateau de vorba, iar Sen ii culegea cele mai frumoase scoici si pietre de pe tarmul marii. Batranul locuia departe de lume, dar oamenii veneau deseori la el cand aveau necazuri. Batranul stia intotdeauna cum sa-i ajute si oamenii il considerau un sfant. Cand l-a vazut prima oara pe Jack jucandu-se pe tarm cu fratii lui, i-a spus lui George Poorbe, care tocmai se pregatea sa plece a doua oara la pescuit in ziua aceea si isi pregatea barca:

“Baietelul tau va aduce multa bucurie oamenilor, George, pentru ca ii iubeste mult”.

Intotdeauna Sen stia dinainte ce urmeaza sa se intample, dar rareori le spunea oamenilor. Batranii din oras ziceau ca Sen calatoreste in timp, si se pare ca asa era pentru ca altfel de unde stia el atatea lucruri? Si lui George i-a spus ca baietelul lui va putea vindeca oameni, si asa s-a intamplat.

Doamna Richbe era atat de emotionata ca nu mai putea vorbi. Don se juca acum cu Jack si radea, el, care nu mai rasese de ani de zile.

Cand au ajuns acasa, Doamna Richbe l-a invitat pe Jack la masa si pentru prima oara Don a mancat cu pofta. Apoi au iesit in gradina si Jack l-a luat de mana pe Don si i-a spus:

“Stii, Don, am putea alerga, acum ca am ghetetele astea noi si frumoase de la mama ta!”.

Cand Helen s-a uitat pe fereastra si a vazut ca Don alearga, a strigat

“Doamne iti multumesc!” si a ingenunchiat.

Apoi a iesit afara intr-un suflet si Don s-a desprins din mana lui Jack si a alergat spre ea, strigand:

“Mama, te vad. Mama, te vad”.

Si dna Ricbe a inceput sa planga si si-a luat copilul in brate. Jack era foarte fericit si s-a catarat repede intr-un copac, strigand :

“Uite, aici ne-am putea face o casuta de lemn, Don ; tata mi-a facut una in copacul de langa casa.”

In urmatoarele zile, Don si Jack au fost de nedespartit. Se jucau toata ziua iar seara Don ii citea lui Jack o poveste, pentru ca acesta nu stia sa citeasca.

“O sa te invat sa citesti, Jack, si o sa-ti dau multe carti”, ii spunea Don prietenului sau, care nu avusese in viata lui o carte de povesti.

Dar cel mai fericit a fost Don cand au fost la circ, la Marele Circ Gross din Laitvil. Domnul Gross, proprietarul, isi aducea circul de doua ori pe an in Brytvil sa faca spectacole. Avea doua maimute, Maimutele Zapacite din Africa, Lip si Lop, Marele Urs Alb Gor, care mergea in doua labe, radea, saluta si batea toba, patru caini si trei pisici care treceau prin cercul de foc, clovnul Dos, cu nasul lui mare si rosu cat un gogosar, de care radeai de te durea burta. Copiilor le-a mai placut si de Omul de Cauciuc Rub, care putea sa se raseasca de parca n-ar fi avut oase si de Graciela, Balerina Vesnic Trista, care cand dansa, ziceai ca zboara.

Intr-o seara, cand Don si Jack se jucau in salonul de oaspeti, iar Helen cosea, usa s-a deschis cu putere si a intrat domnul Richbe, facand-o pe Helen sa scape lucrul din mana.

Se intorsese din Laitvil mai devreme cu doua zile si cum intrase in oras, aflase ca baietelul lui s-a vindecat.

Cu lacrimi in ochi, l-a luat pe Don in brate si l-a sarutat, dar zambetul i-a disparut cand l-a vazut pe Jack.

“Este copilul familiei Poorbe, ce cauta in casa noastra?”, a strigat Richbe amenintator.

“Ken, baietelul acesta ne-a vindecat copilul. Este prietenul lui Don si o sa-i fim recunoscatori toata viata”, raspunse Helen.

“Prostii”, a strigat Ken, “Don s-a vindecat singur. Cum sa-l vindece un amarat de copil al familiei Poorbe?”

Si intorcandu-se spre Jack, striga:

“Sa parasesti imediat aceasta casa si sa nu mai ii calci pragul cate zile vei avea!”

Si Jack a fugit dar n-a ajuns nici pana la poarta cand ... a inceput cutremurul.

Alesia o strangea pe Marusia de mana de frica dar si Marusia la randul ei era asa de emotionata incat il strangea asa de tare in brate pe bietul catelus, incat acesta latra si ii sari din brate.

“A fost asa un cutremur mare”, continua Pit, “ca se auzea pamantul vuind, parca un vant urias fusese inlantuit in strafundurile pamantului si acum isi rupsesse lanturile si vroia sa iasa la suprafata, crapand pamantul. Si ori pe unde calcai, pamantul se crapa, si ingropa oameni, animale si case. Eu eram atunci in peatera cu Sen,” zise Pit “si valurile erau asa de mari ca ajunsesera pana la noi. Atunci Sen a zis sa ne cataram pe varful stancilor fiindca pamantul e tare suparat si ne va zdruncina rau.”

“Si Jack”, zise sperziata Alesia, “Jack a murit?”

Pit tusi putin si continua:

“Cand Jack a ajuns la poarta si pamantul a inceput sa se cutremure, a alergat inapoi spre casa familiei Richbe, dar cand a ajuns la usa, hornul s-a rasturnat si peretii au inceput sa se crape iar cand Jack a intrat in casa, candelabrul din salon s-a prabusit. Doamna Richbe a strigat: “Don, copilul meu.” Don vroia sa coboare pe scari spre parintii lui. Domnul Richbe a strigat:

“Don, ramai pe loc, nu te misca,” dar Don a alergat pe scari si atunci scarile de lemn s-au prabusit, parca inghitindu-l pe baietel. Atunci pamantul s-a linistit si parintii lui Don si-au strigat copilul disperati, dar Don nu le-a mai putut raspunde. Au reusit cu greu sa-l scoata de sub daramaturi si l-au asezat pe pat. Copilul era plin de sange si de-abia mai respira. Doamna Richbe l-a luat de mana si a inceput sa planga, rugandu-se. Domnul Richbe ingenunchiase si se ruga cu voce tare:

“Doamne, nu-mi lua copilul, te rog Doamne, stiu ca sunt rau, dar nu ma pedepsi asa de tare”.

Atunci, Jack s-a apropiat incetisor de Don si i-a soptit ceva la ureche, apoi l-a mangaiat pe cap. Don a deschis ochii si a zambit, apoi Jack si-a scos hainuta pe care i-o daduse doamna Richbe si l-a invelit. L-a mangaiat din nou pe cap si pe frunte, apoi pe manutele pline de sange. Atunci, Don a deschis ochii si a rostit incet:

“M-am intors, Jack.”

Jack a scos soldateii de lemn din buzunar si i-a pus pe pat.

“Ti-i dau tie de tot, fiindca esti cel mai bun prieten al meu, Don”, a zis Jack si l-a luat de mana pe copilul familiei Richbe.

Don a incercat sa se ridice si l-a imbratisat pe prietenul lui. Domnul si doamna Richbe asistau inmarmuriti la scena din fata lor si nu le venea sa-si creada ochilor. Jack le vindecase baietelul care fusese aproape mort. Ranile i se vindecau vazand cu ochii si ochii isi recapataseră stralucirea. Ken Richbe, parca trezit dintr-un vis urat, zise atunci:

“Am fost cel mai mare ticalos. Dar ma pot schimba”.

Si intr-adevar, din ziua aceea, domnul Richbe a devenit un alt om.

Tare mult bine a facut Jack atunci, la marele cutremur. Zeci de oameni si animale au fost vindecati de el, si batranul Sen spunea ca daca n-ar fi fost Jack, atatea lacrimi ar fi curs in Brytvil, ca ar fi putut face un lac.”

“Cum sa faca lac din lacrimi?”, intreba Alesia.

“Of, nu intelegi nimic!”, ii zise sfatoasa Marusia, dar nici ea nu prea intelegea cuvintele spiritusului.

“Si cum a devenit domnul Richbe alt om?” intreba iarasi Alesia.

“Adica a devenit un om bun, asta s-a intamplat”, i-a raspuns Pit si apoi a continuat:

“Cand a vazut ca Jack i-a salvat copilul, domnul Richbe a chemat servitorii si au plecat cu zece cai in padurea Brytviltrees. In locul unde este aceasta banca, au sapat vreme de cateva ore ca sa dezgroape cele zece ladite pe care Ken Richbe le ingropase si pe care le primise mostenire de la tatal sau, piratul Brek Richbe. Unii oameni ziceau ca Brek ii daduse fiului sau douazeci de ladite cu bijuterii si bani, si in fiecare an, domnul Richbe se ducea in padure si isi dezgropa o parte din avere.

Dupa ce au scos lazile, le-au pus pe cai si au pornit spre oras.

Domnul Richbe in noaptea aceea a intrat in casa fiecărei familii care lucra pentru el si le-a daruit bani de aur, bijuterii si pietre pretioase. Dar si dupa ce le-a impartit la toti, tot i-au mai ramas cateva ladite, si a doua zi dimineata a adunat si restul oamenilor din oras sa le daruiasca si lor din averea mostenita de la tatal sau.

Oamenii au putut sa-si ridice case noi, si-au cumparat haine si mancare. Nimeni nu intelegea cum Ken Richbe devenise peste noapte un alt om, dar in curand au aflat ce s-a intamplat in noaptea cutremurului si cum Jack il salvase pe Don. De atunci, domnul Richbe a continuat sa fie un om bun si generos, iar oamenii din oras isi doreau sa lucreze pe pamanturile lui, pentru ca acum stapanul lor se purta frumos cu ei si ii rasplatea cum se cuvine.

A construit chiar si o scoala, un camin pentru copiii orfani, un azil de batrani si un spital. Oamenii spuneau ca l-au vazut de multe ori mergand spre pestera lui Sen, cu care discuta ore in sir. De fiecare data dupa ce se intorcea din pestera lui Sen, domnul Richbe ii spunea sotiei sale:

“N-o sa-mi ajunga nici doua vietii sa-mi cer iertare pentru tot raul pe care ti l-am facut tie si oamenilor din jur”.

Helen Richbe ii zambea si ii raspundea cu blandete:

“Lasa, Ken, cu totii gresim”.

“Si ce s-a intamplat cu copiii, cu Don si Jack?”, a intrebat Alesia.

“Don si Jack au ramas in continuare prieteni foarte buni. De multe ori oamenii ii vedeau plimbandu-se cu Sen pe malul marii sau prin padurea Brytviltrees. Cateodata dispareau fara urma. Nimeni nu stia unde dispareau, dar lumea credea ca cei trei pot calatori prin Tunelul dintre lumi. Oamenii stiau ca batranul Sen are puteri neobisnuite si presupuneau ca i-a inzestrat si pe copii cu puterile lui. Odata, de un Craciun, Sen le-a spus oamenilor tot ce va urma in urmatorii doi ani: razboi, seceta si apoi o iarna foarte grea”.

“Si de unde stii Sen toate lucrurile astea?”, l-a intrebat odata Huck, un batran garbovit, sprijinit intr-un toiag.

“Acolo unde am fost eu, lucrurile astea deja s-au intamplat, Huck”, a raspuns Sen si atunci oamenii au zis ca sigur Sen calatoreste in timp.

Nimeni nu stia ce varsta are Sen si nimeni nu stie de unde a venit si unde a plecat. Cand Jack a murit, Don a suferit atat de mult, incat nu a mancat si nu a baut nimic timp de trei zile. Apoi s-a inchis in casa si timp de o luna n-a mai vrut sa vada pe nimeni, doar seara iese si se ducea la mormantul lui Jack.

Intr-o zi, s-a dus la Sen, care i-a spus:

“L-ai pierdut pe cel mai bun prieten dar sa stii ca prietenia va dainui vesnic in sufletele voastre. Si nu numai in suflete ci si in casele in care v-ati nascut. Casele voastre sunt binecuvantate pentru ca spiritul prieteniei va locui acolo pentru eternitate”.

Cuvintele lui Sen au avut un efect magic asupra lui si din ziua aceea, Don si-a revenit. Cand a murit si el, la varsta de o suta de ani, a fost inmormantat langa Jack si pe mormintele lor au crescut trandafiri rosii, al caror parfum se raspandea in tot orasul.”

Pit se opri din povestit si tacu multa vreme. Fetitele nu indraznira sa-i tulbure linistea, dar pana la urma, Alesia tusi ca sa-i atraga atentia si Pit parca se trezi dintr-un vis.

“Ei, asta e Povestea prieteniei. Acum vedeti de ce toti oamenii care au locuit in casele voastre au fost prieteni. Pentru ca sunt case binecuvantate si spiritul prieteniei locuieste in ele si in voi”, zise Pit ganditor.

“Si banca asta de piatra ... cine a construit-o? Sen? ... Sau domnul Richbe?” intreba curioasa Alesia.

“De mult, aici au fost zece banci de piatra, pe care oamenii din Brytvil le-au construit, dupa sfatul lui Sen, in cinstea domnului Richbe, care si-a impartit averea din cele zece ladite. Batranul Sen i-a sfatuit pe oameni sa construiasca bancile in forma de cerc si la fiecare banca sa-i dea un nume, ca sa nu piara. Au trecut de atunci insa 264 de ani si bancile au pierit, fiind distruse de vant, ploi si zapezi si de celelate cinci cutremure de pamant care au zguduit orasul nostru de-a lungul anilor.”

“Si prin ce minune a ramas intreaga doar o singura banca?” intreba Marusia

“Pentru ca dupa ce le-au construit, oamenii au uitat ca trebuie sa dea un nume fiecarei banci, ca sa nu piara, asa cum le-a spus Sen. Aceasta banca a supravietuit pentru ca a fost construita chiar de Sen, intr-o singura noapte si Sen a numit-o Recunostinta.”

“Si nu l-a mai vazut nimeni pe Sen de atunci?” intreba Alesia

“Sen inca mai traieste, pentru ca Sen este nemuritor. De-a lungul timpului insa, oamenii au crezut tot mai putin ca Sen exista cu adevarat. Acum aproape nimeni nu mai crede in existenta lui Sen, asa cum nimeni nu mai crede ca exista spiridusi”, zise Pit.

“Dar tu ce esti, nu esti spiridus, Pit? Ce, noi nu vedem ca existi?”, zise Marusia mirata.

“Eu exist pentru ca... voi credeti ca exist”, raspunse Pit in pic trist. “Acum trebuie sa plec, zise spiridusul, “poate ne mai vedem, cine stie...” si ... disparu. Alesia si Marusia s-au gandit mult in ziua aceea la povestea lui Pit si au hotarat sa ramana secretul lor.

“Sa credeti voi ca e secretul vostru”, isi zise papusa Liza, care ii urmarise tot drumul si se ascunse dupa un copac ca sa asculte povestea lui Pit.

VI. Intalnirea cu Sen

A doua zi, Alesia a intrat val vartej in locuinta familiei Green si a trezit-o pe Marusia care dormea pe un fotoliu, pentru ca il lasase pe catelus sa doarma in patul ei.

“L-am visat pe Sen”, striga Alesia foarte emotionata. “Inainte sa ma culc, l-am rugat pe Sen sa ma ajute sa-l gasesc pe Boris, asa a zis Pit, ca Sen ii ajuta pe cei care cred in el. Imbraca-te repede sa mergem la banca Recunostintei”, zise Alesia si vazand ca Marusia nu se trezeste, se duse sa deschida fereastra.

Mister incepu sa latre si se auzira pasi pe scari. Atunci Marusia se ridica repede de pe canapea si zise

“Vine bunica, ajuta-ma sa strang asternutul si sa-l pun la mine in pat, sa nu vada ca am dormit aici, ca se supara”.

Au strans repede asternutul de pe canapea, dar bunica deja deschise usa si zise:

“Daca il mai lasi vreodata pe Mister sa doarma in patul tau, sa stii domnisoara ca o sa-l leg de lant, in curte”. Si pleca suparata.

“Intotdeauna ma prinde”, zise suparata Marusia, “nici nu stiu cum poate sa urce asa repede scarile”.

Apoi se imbraca repede si plecara in padurea Brytviltrees, la banca de piatra a lui Sen, banca Recunostintei. Papusa vie, Liza, le-a urmarit si de data asta.

Fetitele au ajuns la banca de piatra, s-au uitat de jur imprejur si vazand ca sunt singure, au zis, tinandu-se de mana:

“Nemuritorule Sen, te rugam vino la banca Recunostintei si ajuta-ne!”.

Nu au trecut decat cateva clipe, cand dintr-o ceata deasa a aparut un batran, cu parul lung si alb, cu fata zambitoare, imbracat cu o haina lunga de culoare mov, cu o gluga mare si stralucitoare. S-a asezat pe banca langa fetite si a spus, oftand: “Cred ca au trecut mai bine de o suta de ani, de cand cineva din lumea asta sa ma fi chemat. Cu ce as putea sa va ajut, copilelor?”

“Inteleptule Sen”, zise Alesia, “cum as putea sa-mi gasesc ursuletul pe care l-am pierdut in Tunelul dintre lumi, cand ma intorceam din...”

Si Sen continua:

“Stiu, din povestea “Padurea indepartata” in care intrase Uitarea”.

Fetita se uita mirata la batran iar el ii raspunse, ghicindu-i gandurile :

“De unde stiu aceste lucruri, asta vrei sa ma intrebi, nu-i asa? Eu stiu tare multe lucruri, copila mea, pur si simplu le stiu.”

“Si eu am calatorit prin Tunel, Inteleptule Sen,” a zis repede Marusia, dar nu in poveste, eu am calatorit in ...in...timp ...”

“Si”, ... atunci batranul continua, “ai ajuns in anul 1928, chiar in lumea din tabloul tau.”

Marusia ramase cu gura cascata.

“Dar cum se face ca stiti totul despre noi?”, intreba ea.

“Cand ma uit la un om”, raspunse batranul, “ochii mei vad intrega lui viata”.

“Adica ii vedeti viata de cand s-a nascut pana cand va muri, asta vedeti? intreba cu emotie in glas Alesia.

“Daca asa vrei sa explici, e bine si asa”, raspunse Sen.

“Inteleptule Sen”, zise Alesia, “tare mult il iubeam pe ursuletul meu Boris, si pe deasupra, era singura mea jucarie vie. De fapt il iubeam si cand era o jucarie neinsufletita. Mi-e tare dor de el!”

Sen ii spuse atunci in soapta Alesiei:

“De fapt nu este singura jucarie cu viata” si arata spre copacul de langa ei. Papusa Liza statea ghemuita dupa copac si cand Alesia se apropie de ea, vru sa fuga, dar Alesia o prinse.

“Liza, tu esti? Dar e vie ! Marusia, vino repede, Liza este o papusa vie!”

“Iti multumim, Sen”, strigara fetitele, convinse ca Sen ii daduse viata.

“Dar nu-mi multumiti mie, eu nu am facut nimic, doar v-am aratat locul unde s-a ascuns”, zise batranul.

“Nu Sen mi-a dat viata, ci aceasta frunza de artar cu praf de stele”, zise papusa si duse mana spre cap.

“Frunza de artar care a cazut de pe hainuta lui Bob, cand a iesit din poveste”, adauga batranul si o mangaie pe papusa pe cap.

Atunci papusa incepu sa planga dar Sen o lua de manuta si intr-o secunda parul Lizei crescua si deveni blond, asa cum era inainte s-o tunda fetitele. Papusa era acum atat de fericita ca incepu sa aplaude si sa se rostogoleasca prin iarba.

“Ca sa-ti gasesti ursuletul”, continua Sen, “va trebui sa calatoresti in timp, Alesia”.

“Pentru asta...” , zise el, “va trebui sa...” , dar nu reusi sa termine ce avea de spus pentru ca Marusia, adauga grabita:

“Pentru asta va trebui sa intram in tablou”, nu-i asa?, intreba ea si isi zise in gandul ei: “Pai, ce mare lucru ne spune Sen, asta stiam si eu”.

In secunda urmatoare, Sen disparu si fetitele ramasesera mute de uimire.

“Cum a disparut Sen?” zise Alesia. “Si tocmai cand se pregatea sa ne spuna cum sa ajungem la Boris. Oare am zis ceva care sa-l fi suparat?”

“Sau oare ati gandit ceva care sa-l fi suparat?” adauga papusa.

“Eu nu m-am gandit la nimic”, zise Alesia.

“Si nici eu nu m-am gandit la nimic”, zise Marusia si pleca ochii in jos.

Apoi recunoscua ca in momentul cand a pus la indoiala intelepciunea lui Sen, acesta a disparut. Acum ii parea foarte rau, dar era prea tarziu.

Alesia ii spuse :

“Acum m-am suparat pe tine mai rau ca niciodata” si alerga spre casa.

Incepuse sa bata vantul si sa ploua si Marusia, plangand, venea incet in urma ei. Isi aduse insa aminte ca isi uitase papusa si se intoarse la banca de piatra. Liza statea nemiscata pe banca si Marusia se sperie. O lua in brate si vazu ca vantul ii luase din par frunza de artar. O cauta peste tot, dar nu o mai gasi. Ploaia se intetea dar fetita cauta in continuare, in genunchi, frunza care o putea reinsufleti pe papusa.

“Doamne, Sen, daca m-ai putea ajuta. Nici nu stii ce rau imi pare pentru ce am gandit. Te rog, iarta-ma, iarta-ma Sen!, zise ea printre lacrimi.

Si atunci fetita vazu in fata ochilor o haina lunga mov si cand ridica ochii il vazu pe Sen, care fusese impresionat de rugamintile ei. Avea in mana frunza de artar care, cum i-o puse papusii in par, aceasta clipi si zambi. Apoi, o lua de mana pe fetita si pornira spre casa, fara sa atinga pamantul. In cateva secunde o ajunsera pe Alesia din urma, o luara de mana, o ridicara si, cat ai bate din palme, ajunsera in camera Alesiei. Sen le-a mai spus ca diseara sa se uite la geam, apoi disparu. Fetitele erau foarte uimite, dar nici nu au avut timp sa vorbeasca despre asta, pentru ca au auzit mare zarva in curte si pa strada.

Mama Alesiei a urcat scarile intr-un suflet si le-a spus:

“Bine ca nu v-ati dus azi in padure. Furtuna a rupt o multime de copaci de pe strazi si din padurea Brytviltrees, noroc ca nu a patit nimeni nimic. Ma duc sa pregatesc cina, intr-o jumatate de ora sa coborati la masa”.

Fetitele au ramas inmarmurite.

“Inseamna ca familiile noastre nu stiu ca noi am fost azi in padure”, zise Alesia, “desi i-am spus mamei azi dimineata”.

“Si eu i-am spus bunicii unde mergem”, zise Marusia.

“Si furtuna de care zice mama, unde a fost, ca ... noi nu am vazut-o?”, zise Alesia.

“Noi nu am vazut-o pentru ca am fost cu Sen si cand esti cu Sen, totul este altfel”, raspunse ganditoare Marusia.

“Si timpul trece altfel”, adauga Alesia uitandu-se la ceas.

Era seara si ele plecasera in padurea Brytviltrees dimineata. Li se paru ca au stat in padure mai putin de o ora si de fapt trecusera 12 ore. Cand le-a strigat mama la masa, i-a spus Alesiei sa inchida geamul si atunci au vazut ca pe geam era scris cu litere de zapada:

Orice mult va veti dori,

Odata se va implini.

Raspunsul de vreti sa-l aflati,

În inima voastra sa cautati !

Sen

Pe masura ce citeau cate un cuvânt, cuvântul se topea și așa s-au topit toate cuvintele, chiar și cuvântul Sen, dar în locul cuvântului a rămas o picătură mov și Alesia a zis că Sen sigur a scris cu haina lui mov.

În seara aceea, nici una din ele nu a adormit repede. Fiecare se gândea la neobisnuitele întâmplări din ziua aceea și la mesajul lui Sen scris pe geam cu litere de zapada. Cum adică să caute în inimă lor? Adică să facă ce le spune inimă? Oare asta a vrut să spună Sen?

“Inimă mea îmi spune că Boris este în anul 1928, la Sara și Tom”, își zise Marusia. Chiar în aceeași clipă, Alesia zise cu voce tare:

“Inimă mea îmi spune că ursulețul meu este în lumea din tabloul Marusiei”.

Apoi, ca și cum s-ar fi înțeles, amândouă au adormit cam în același timp.

Marusia, acasă la ea, pe canapea, lăsându-l din nou pe catelus să doarmă în patul ei, iar Alesia împreună cu papusa Liza, pe care i-o daduse Marusia “doar pentru o zi și-o noapte” și care era foarte fericită că doarme pentru prima oară într-un pat adevărat.

VII. Din cauza Lizei, fetitele ajung prin Tunel in anul 1743

Sambata era ziua Dnei Green, bunica Marusiei si fetitele s-au gandit sa-i faca o surpriza. Au urcat in pod, impreuna cu Liza si Mister si au cotrobait prin toate lazile de acolo. Ii cumparasera bunicii un album pentru fotografii mare, cu coperti de catifea rosie, cu ciucuri verzi, si acum cautau pozele vechi ale bunicii sa le puna in album. Au gasit in cele din urma niste cutii cu poze ingalbenite pe fundul unei lazi.

“Vezi cum umbli cu ele, astea sunt poze facute de sepii!”, zise Alesia. “Nu te cred. Cum sa faca sepia fotografii? Ce sepia are miini?”, intreba Marusia.

“Asta nu mai stiu, dar ai mare grija de ele!”, raspunse Alesia, sfatoasa.

Au pus cu grija toate pozele intr-o punga mare si s-au dus in camera Marusiei sa le aranjeze in album.

“Uite ce scrie pe poza asta, Augusta si Nickolas Green, 1935”. “Sunt strabunicii mei”, zise Marusia “.

“Uite-o si pe bunica Bety!”, striga Alesia, scotand alta fotografie, “e impreuna cu bunica ta, la malul marii; erau foarte tinere atunci... Si ce haine frumoase aveau...mai frumoase ca acum...”

Dar Marusia nu era atenta, se gandea la cu totul altceva.

“Alesia, zise ea, tu te-ai gandit la ce ne-a scris Sen pe geam?”

“Sigur ca da. Si inima mea imi spune ca Boris e cu Sara si Tom!”, raspunse fetita.

“Pai si inima mea imi spune ca tot acolo e, deci daca amandoua credem la fel in inima noastra, acolo va trebui sa mergem!”, zise fericita Marusia.

Apoi continuara sa se uite la pozele bunicii.

“Ia uite, in poza asta e bunica ta cu un bebelus in brate!”, zise Alesia

“Tu stii cine e bebelusul asta?”, zise Marusia, dar se opri, pentru ca printre poze vazu o carticica mica, rupta si ingalbenita de vreme, cu titlul “Tunelul dintre lumi”. Incepu sa o rasfoiasca si vazu ca multe pagini lipseau si altele erau rupte.

“E o carte foarte veche”, zise Alesia, “poate de cand o fi fost bunica ta mica”.

“Ia uite ce scrie aici!, zise emotionata Marusia:

“... GABRIELA DESCOPERISE ACUM CA PUTEA INTRA IN TUNEL IN MAI MULTE FELURI : PRIN CARTEA DE POVESTI, PRIN TABLOU, PRIN OGLINDA, SAU DACA ATINGEA OBIECTE FOARTE VECHI. DAR TREBUIA SA-SI DOREASCA FOARTE MULT SI MAI ALES SA CREADA CA ESTE POSIBIL...”

“Fetita din cartea asta calatorea prin tunel, ca si noi!, zise Alesia imbujorata. “A calatorit ca si mine, prin cartea de povesti, si ca tine, cand ai ajuns in 1928 prin tablou si te-ai intors acasa avand baticul Sarei, deci un obiect foarte vechi.

“Si zice ca trebuie sa-ti doresti foarte mult, asa cum ne-a spus Sen”, adauga Marusia.

“Si mai ales sa credem ca este posibil”, zise Alesia.

“Daca ea a putut sa intre in tunel printr-o oglinda, am putea si noi, nu-i asa?” intreba Marusia, strecurandu-si carticica in buzunarul pantalonilor. Uitand de fotografii, alergara repede pe scari si se dusera in fata oglinzii mari cu rame argintii de pe hol. Chiar atunci, bunica Mary, care lucra in gradina le striga:

“Marusia si Alesia, stati toata ziua in casa de va ofiliti si e asa o vreme frumoasa. Ati putea veni sa-mi dati si mie o mana de ajutor!”

“Imediat, bunico, striga Marusia, avem putina treaba si iesim imediat!”.

“Treaba, auzi le ele!”, zise bunica, zambind si continua sa pliveasca.

Fetitele stateau in fata oglinzii tinandu-se de mana si Marusia ii zise Alesiei :

“Acum o sa rostesc niste cuvinte magice si vezi sa nu te gandesti la altceva decat la ce zic eu! Esti gata?”

Alesia facu semn din cap ca da si atunci Marusia zise:

“Acestea sunt cuvinte magice. Si eu si prietena mea ne dorim foarte mult sa ajungem in lumea din tabloul meu, la Sara, la Tom si la Boris. Credem ca putem sa intram in tunel prin aceasta oglinda. Asa este”.

Se uitau in oglinda strangandu-se de mana si cand li se paru ca o sa intre in tunel, cobori scarile, latrand, Mister si in urma lui, papusa Liza cu frunza in par.

“Of, acum trebuie sa-i luam si pe ei”, zise incrunzata Marusia si il lua pe catelus in brate. “Tu ia-o pe Liza. O sa rostesc din nou cuvintele magice, da-mi mana”.

Alesia ii dadu din nou mana si Marusia zise:

“Acestea sunt cuvinte magice. Eu, Marusia, prietena mea, Alesia, catelusul Mister si papusa Liza, ne dorim foarte mult sa ajungem in lumea din tabloul meu, la Sara si la Tom. Credem ca acolo a ajuns Boris, ursuletul Alesiei. Credem ca putem sa intram in tunel prin aceasta oglinda. Asa este!”

Stateau toti patru nemiscati in fata oglinzii si deodata oglinda deveni verde si simtira un curent de aer care parca venea din oglinda. Apoi culoarea verde se transforma in albastru, apoi in mov si sticla parca se topea si curentul de aer ii atrase intr-un tunel luminos, prin care parca alunecau. Totul nu a durat decat cateva secunde.

Ajunesera intr-adevar in lumea din tabloul Marusiei. Tot in Brytvil, pe plaja, dar... in alt an.

“Am reusit!”, strigau fetitele fericite, “am reusit sa intram in oglinda!”. “Am calatorit prin Tunel!”.

“Suntem in 1928. Sa-i cautam pe Sarah si Tom.!”

Lizei ii era putin teama, dar Alesia a incurajat-o si i-a spus ca “totul va fi bine, doar esti cu noi”. Apoi au pornit toti patru spre strada Noua.

Marusia a observat de cum au ajuns pe plaja ca, desi locul semana cu cel unde fusese prima oara, totusi ceva era schimbat. Nu pentru ca acum era iarna, era altceva, dar nu-si putea da seama ce, totusi nu zise nimic.

Zgribulite, incepura sa urce repede pe drumul care ducea spre strada Noua si se intalnira cu niste calareti:

“Sunteti de la circul din Laitvil, nu-i asa?” ii intreba unul din ei.

Alesia vru sa raspunda, dar Marusia o stranse de mana sa taca si raspunse in locul ei:

“Bine ca v-am intalnit, domnule, se pare ca ne-am ratacit!”

“Nu stiu cum batranul Gross va da voie sa umblati singure pe strazile orasului, zise celalalt calaret. Sau poate ati vrut sa fugiti!”

“Nicidecum domnule”, raspunse Marusia, “eu si sora mea”, zise ea si o stranse din nou de mana pe Alesia ca sa taca, “l-am rugat pe domnul Gross sa ne permita sa vedem si noi marea. Domnul Gross a fost de acord, cu conditia sa ne intoarcem foarte repede”.

“Pai cred si eu ”, zise calaretul, imediat incepe spectacolul. ”Cred ca o sa mergem si noi, nu-i asa, Bill?”

“Pai sigur c-o sa mergem, Sam ; cand s-o intoarce stapanul Ken, crezi ca mai putem noi sa vedem Marele Circ Gross”? raspunse Bill. “Toata lumea din casa Richbe este la circ in seara asta. Vine chiar si doamna Richbe cu Don.”

“Si bineinteles si Jack!”, zise Sam.

“Haideti cu noi, si noi mergem in directia circului”, zisera calaretii si intr-o clipa, le ridica pe cele doua fetite in sa si pornira la galop.

Alesia tremura de frica si de frig, si Marusia la fel. Doar Liza nu era sperziata, din contra, avea zambetul pe buze.

“Ce bazaconii a mai adus batranul Gross in trupa lui”, zise Bill. “Un copil cat o papusa!”.

Liza isi trase nasul si vroi sa spuna ca ea e doar o papusa vie, dar Marusia o lua in brate si ii puse degetul pe gura, sa nu scoata un cuvnt.

Ajunsera intr-o piata mare unde erau o multime de carute si se vindeau tot felul de legume, zarzavaturi, mancare, haine, mobila, tablouri, dar si animale: porci, vaci si capre. Era o galagie de nedescris: negustori, cumparatori, de toate varstele si de toate categoriile, toti strigau cat ii tineau gura, de parca ar fi fost surzi.

“E zi de targ!, le spuse Bill fetitelor.

“Noroc ca nu se vand si cai, altfel domnul Richbe n-ar mai fi plecat la Laitvil” zise Sam.

Cand au auzit de domnul Richbe, Marusia zise sperziata :

“Va multumim, domnilor, de aici ne descurcam si singure”.

“Lasa-le Bill, doar de aici se vede circul lui Gross, nu se mai pot rataci,” zise Sam

“Cu bine, o sa va vedem diseara la spectacol!”, zisera calaretii si se indepartara. Fetitele o luara la goana prin multime, spre padurea Britviltrees. Cand ajunsera in padure, se oprira sa-si traga sufletul. Cu totii de-abia mai rasuflau, si de oboseala si de frica.

“Cred ca v-ati dat seama unde suntem”, zise Marusia.

“Suntem tot in Brytvil, unde sa fim?” raspunse Alesia.

“Dar in ce an suntem, asta te intreb, in ce an suntem, stii?”

“In 1743, se auzi vocea subitrica a Lizei, pe vremea lui Jack Poorbe si a lui Don Richbe.”

“Si cum de am ajuns noi aici”, zise Marusia, “cand formula magica a fost asa:

“Eu, Marusia, prietena mea, Alesia, catelusul Mister si papusa Liza, ne dorim foarte mult sa ajungem in lumea din tabloul meu, la Sara, la Tom si la Boris.”

“Ia spuneti-mi, cum de am ajuns noi in anul 1743, cand noi vroiam sa ajungem in 1928? Si de unde stii tu de Jack si Don?” o intreba Marusia pe papusa.

Liza le-a marturisit ca a auzit toata povestea pe care le-o spusese Pit in padurea Britviltrees si de atunci, numai la circ si la Jack se gandeste.

“La circ si la Jack?” striga Alesia

Papusa lasa ochii in pamant si zise:

“Mi-ar fi placut si mie sa dansez ca Balerina Vesnic Trista si... Jack sa ma aplaude...cred ca m-am indragostit de Jack...”

“Domnisoara Liza s-a indragostit de Jack ”, zise Marusia furioasa foc. “Si vrea sa danseze la circ. Ia s-o ducem noi la domnul Gross si s-o lasam acolo, sa danseze pana si-o toci pantofii. Doamne, Liza, tu n-ai minte deloc”, o certa fetita.

“Degeaba esti o papusa vie, dar minte nu ai, asta e, cred ca ai capul plin de paie!”

Liza incepu sa planga si Alesia incerca s-o linisteasca.

Marusia zise:

“Acum trebuie sa ne gandim cum plecam de aici. Daca domnul Richbe este plecat la targul de cai din Laitvil, inseamna ca nu mai e mult pana la cutremur. Si tu sa nu mai plangi”, o ameninta fetita pe papusa, “ca acum iti iau frunza din par! Din cauza ta am ajuns prin tunel aici! Fiindca nu te-ai gandit la ce ti-am spus eu in fata oglinzii!”

“Acum trebuie sa facem rost de niste haine groase, altfel inghetam!”, continua Marusia. “Hainele noastre nu sunt potrivite nici pentru anotimpul asta si nici pentru timpul in care ne aflam. Ai vazut ce-a zis Sam, ca suntem de la circ!” Catelusul incerca sa se joace cu fetitele dar Alesia ii spuse ca “acum nu mai e de joaca, e destul de serios, Mister, vine cutremurul”.

Plecara spre strada Veche, care dupa cutremur s-a numit strada Noua, adica strada lor.

Intr-o curte fetitele au vazut niste rufe puse la uscat. Nevazand pe nimeni prin jurul casei cam darapanate, au luat de pe sfoara un batic de lana, doua rochii cu

petice, doua bluze cam tocite si doua pulovere, toate mult prea largi pentru masura lor, pe care le-au imbracat peste pantaloni si tricouri, si-au fugit. Se inserase si li se facu foame si frig. Liza incepu iar sa planga ca vrea acasa dar Marusia ii zise cu asprime:

“Parca ziceai ca esti indragostita de Jack si vroiai sa dansezi la Circul Gross, ce te smiorcai acum?”

Nici nu rosti bine ultimele cuvinte, ca o mana enorma o insfaca pe papusa si o baga in buzunar.

“Tata o sa fie foarte incantat de asemenea minunatie. O s-o punem sa cante si sa danseze si-o s-avem un succes extraordinar cu circul nostru. O papusa vie!

Niciunde-n lume nu veti mai vedea asa ceva, doar la Marele Circ Gross!!, striga baiatul cat il tineea gura.

Era Hest, fiul domnului Gross, care le urmarise pe fetite de cand furasera hainele de pe sfoara.

“Nu ne puteti lua papusa, domnule, va rugam!”, il rugara fetitele.

“Ba uite ca va pot lua si papusa si pot sa va iau chiar si pe voi. ‘Om gasi ceva de facut si pentru voi la circul nostru. Daca stiti sa furati haine, poate stiti sa faceti si curatenie. Sau sa spalati rufe!”, zise Hest apucandu-le strans de cate-o mana, cand fetitele vrura sa fuga.

“Repejor spre circ, reprezentatia incepe in scurt timp!”, striga baiatul si porni grabit spre circ, tragandu-le pe fetite dupa el.

Mister alerga dupa ei si din cand in cand sarea pe Hest, incercandu-l sa-l opreasca, dar baiatul nici nu-l baga in seama. O data chiar l-a lovit cu piciorul si bietul catelus a urlat de durere spre marea suferinta a fetitelor. Cand au ajuns la circ, in piata mare a orasului, lumea deja se adunase si era o galagie de nedescris. Hest si fetitele au reusit cu greu sa se strecoare prin multime si sa intre in cortul cel mare pe care erau lipite o gramada de afise cu Marele Circ Gross.

Dl. Gross, un omulet mic de statura si foarte gras, statea pe un fotoliu, cu picioarele pe masa si manca peste dintr-un castron de portelan.

“Intotdeauna am spus ca cel mai bun peste din lume se gaseste la Brytvil!”, zise el plescaind si tragand o dusca de vin rosu. “Si vinul, la fel, mai bun ca in toate orasele pe unde am trecut cu circul meu”.

“Si cele mai mari capturi de ciudatenii pentru circ, tot in Brytvil le-am facut, tata”, zise Hest, scotand-o pe Liza din buzunar si punand-o pe masa.

Domnul Gross puse castronul la o parte si ramase incremenit. Papusa inca mai plangea si acum incerca sa se ascunda dupa sticla de vin. Domnul Gross se uita la ea indelung, apoi incepu sa rada:

“Azi, maine implinesc 70 de ani, dar papusa vie nici c-am mai vazut. Hest, fiule, esti o comoara. Papusa asta ne va imbogati peste noapte. Lumea se va inghesui la

circ sa vada a opta minune a lumii. Chiar asa o s-o numesc. A opta minune a lumii!”

“De ce nu prima, tata?, intreba Hest

“Pentru ca fiule, exista deja sapte minuni ale lumii, dar tu n-ai de unde sa stii, ca scoala n-ai prea facut”, rase domnul Gross si lua papusa in mana.

“Si cum te cheama, micuto?”, intreba el.

“Liza”, de-abia sopti papusa.

“Si daca ai aparea pe scena Marelui Circ Gross, ce-ai face tu domnisoara, ca sa obtii aplauzele publicului?” o intreba dl. Gross.

“N-ar trebui sa faca nimic, tata, doar sa mearga si sa vorbeasca, e de-ajuns. Toata lumea s-ar mira si ar aplauda”, zise Hest.

“Hm...Dar poate Liza stie sa cante sau ... sa danseze si atunci ... biletele la circ ar fi mai scumpe, asa-i mititico?” o intreba domnul Gross, sorbind din paharul de vin.

Liza a vrut sa raspunda si sa se laude ca stie sa cante si sa danseze, dar Marusia s-a incrunat asa de urat la ea, ca papusii i s-a facut frica si a tacut.

“Hmm, e timida, mititica!”, zise domnul Gross si apoi, uitandu-se patrunzator la fetite, il intreba pe Hest:

“Si pe domnisoarele astea de ce le-ai adus, tinere?”

“Fetitele astea sunt niste vagaboande hoate, tata, papusa e a lor, probabil ca au furat-o si pe ea de undeva. M-am gandit ca ne-ar putea face curat in corturile circului, ne-ar putea spala hainele si poate ar putea da o mana de ajutor la bucatarie!, raspunse baiatul.

“Buna idee, Hest, totusi nu esti foarte prostanac; acum da-le ceva sa manance, apoi pune-le la lucru! Si du si papusa la masa, poate mananca si ea ceva”, rase domnul Gross, “sa prinda puteri inainte de spectacol!”.

Hest lua papusa si le spuse feteitelor sa-l urmeze la bucatarie. Le duse intr-o incapere cam murdara si intunecoasa, luminata doar de o lampa in care ardea o flacara.

“Ce veioza frumoasa!”, zise Alesia.

Hest se intoarse spre ea si ii spuse sa nu mai vorbeasca neintrebata si sa se aseze la masa.

“Mancati si apoi la treaba, vedeti doar ce mizerie e aici! Pana se termina spectacolul aveti ce curata, nu-i asa?”.

Le puse pe masa o oala cu cartofi fierti.

“As dori un pahar cu apa, domnule!”, zise sfioasa Alesia. Galeata de apa era goala.

“O sa va aduc si apa ... Oricum, de aici nu puteti fugi, toate intrarile sunt pazite”, zise Hest si se duse la fantana de peste drum sa umple galeata cu apa.

Cum iesi Hest, Marusia ii lua Lizei frunza de artar din par si o baga in buzunarul rochiei. Alesia vru sa zica ceva, dar Marusia ii facu semn sa taca, fiindca din camera alaturata se auzea vocea domnului Gross care era foarte nervos ca Balerina Vesnic Trista se imbolnavise si nu putea sa danseze in aceasta seara. “Si cu javra asta ce mai e?”, urla domnul Gross la Hest, care asa de tare se sperie ca varsa jumatate din apa din galeata.

“E potaia fetitelor, tata, nu stiu cum a ajuns aici, ca l-am gonit de-o suta de ori!”. “Afara, afara cu javra!”, striga domnul Gross si arunca cu restul de apa din galeata dupa bietul Mister. Suparat, Hest, insfaca galeata si se duse din nou la fantana.

Cand se intoarse, le turna fetelor apa in niste cani murdare de lut, apoi ranjind, lua papusa de pe masa, spunandu-i:

“Hai, ca incepe spectacolul, sa vedem ce-o sa zica brytvilenii de tine!”.

Papusa nu mai avea viata, dar Hest nu-si dadu seama.

Cand incepu spectacolul, toate tortele dimprejurul cercului se aprinsera si dl. Gross incepu sa bata intr-o toba mare si sa strige:

“Buna seara, doamnelor si domnilor, cu copii si fara copii. Bine ati venit la Marele Circ Gross din Laitvil, cel mai mare circ de pe intreg pamantul si nu numai. Vreau sa va anunt ca minunea cercului si a opta minune a lumii va aparea special pentru dumneavoastra in cateva minute!!! Papusa vie Liza, a opta minune a lumii se indreapta acum spre scena!!!”

Hest aparu pe scena, scoase papusa din buzunar si o puse pe un covor rosu.

Lumea se inghesuia sa vada cat mai bine a opta minune a lumii, papusa vie, dar papusa statea nemiscata. Hest se apropie de ea si ii sopti:

“Ridica-te nerusinato, si arata-le ca poti sa mergi si sa vorbesti!”

Papusa ramase insa nemiscata. Oamenii incepura sa dea semne de nerabdare si un batranel striga:

“Sunt niste mincinosi. Ne-au prostit ca au o papusa vie si ne-au luat si o gramada de bani pe bilet. Sa ne dea banii inapoi!”, zicea batranelul suparat.

“Da, sa ne dea banii inapoi! Hotilor!” strigara si ceilalti.

“Stimati spectatori, dragii mei, interveni domnul Gross, poate ca acum papusa nu se simte bine, dar stati, mai avem si altceva sa va aratam: cainii si pisicile care trec prin cercul de foc, caraghiosul Clovn Dos cu nasul lui adevarat mare si rosu cat un gogosar, nemaipomenitul om de cauciuc Rub care se rasuceste de parca n-are oase, Marele alb, Ursul Gor, care merge in doua labe, rade, saluta si bate toba, maimutele zapacite din Africa, Lip si Lop, si ... Graciela, Balerina Vesnic Trista, care cand danseaza, zici ca zboara. Asa ca va rog, pentru numele lui Dumnezeu, aveti putina rabdare, marea distractie de-abia acum incepe!!”

Domnul Gross era furios la culme dar se straduia sa zambeasca si pana la urma reusi sa calmeze spectatorii.

“Sa intre cainii!”, striga el.

Pe scena venira dresorii cu cercul de foc si cu cei patru caini. Se mai auzira cateva voci nemulumite, apoi toata lumea facu liniste, privind curioasa la dresura de caini.

Domnul Gross intra in cort si striga la Hest:

“M-ai facut de ras, prostanacule! Probabil ca nelegiutele alea de fetite erau niste vrajitoare care ne-au fermecat de-am vazut o papusa vie. Arunca-le afara cu papusa lor cu tot!”.

Hest se duse la bucatarie, unde Marusia matura si Alesia spala un teanc de vase intr-un lighean ponosit, plangand.

“Vrajitoare, asta sunteti, doua vrajitoare mici si ticaloase. Afara cu voi si sa nu cumva sa va mai vad prin Brytvil ca-i vai de voi!”, striga Hest.

Fetitele fugira repede spre iesire si Hest alerga dupa ele aruncandu-le papusa pe strada si strigand:

“Tineti minte, daca va mai vad prin Brytvil, e vai de voi!”

Mister alerga de jur imprejurul cercului si cand le vazu pe fetite incepu sa sara de bucurie. Marusia il lua in brate si fugira toti trei spre plaja.

Cand ajunsera la malul marii, Marusia scoase frunza de artar din buzunarul rochitei si i-o puse din nou papusii in par. Imediat, Liza deschise ochii, casca si isi aranja parul. Fetitele vorbira ceva in soapta sa nu auda papusa si se indreptara spre stanci. Liza zise ca ea a obosit sa mearga pe jos si s-o ia cineva in brate, dar fetitele se facura ca nu o aude si isi vazura de drum.

Aveau nevoie de ajutorul lui Sen.

Cand incepura sa urce pe stanci, soarele apunea si Alesia zise :

“Ar trebui sa ne grabim, noaptea e destul de periculos sa umbli pe stancile astea!”.

Grabira pasul, dar urcusul devenea tot mai greu si vantul se intetea. Liza incepu sa planga si zise ca ea a obosit si ca o sa moara de oboseala si de frig. Atunci Alesia a invelit-o in baticul de lana si a luat-o in brate si papusa i-a zis in soapta : “Esti mai buna decat Marusia! Mai bine eram papusa ta!”.

Marusia insa a auzit-o si s-a incrunat foarte tare la ea.

In sfarsit au ajuns la pestera lui Sen. Au intrat cu pasi sovaitori, dar nu era nimeni.

“Inteptule Sen, unde esti? Avem mare nevoie de ajutorul tau sa ne intoarcem acasa!”, strigara ele.

Sen nu era nicaieri. S-au asezat pe jos si s-au invelit cu niste paturi foarte grele si groase, “numai ale lui Sen pot sa fie”, a zis Alesia si in curand au adormit.

Le-a trezit vuietul vantului care se intetise asa de tare ca te asurzea. Valurile se inaltasera si se spargeau de stanci de parca ar fi muscat din ele. Fetitelor li se facu teama si Alesia zise:

“Daca in seara asta o sa fie cutremurul?”

“Nu poate fi in seara asta, Alesia, zise prietena ei. “Nu mai stii ce ne-a spus Pit? Ca in seara cutremurului era aici cu batranul Sen. Si ca Sen i-a zis “ Hai sa ne cataram pe varful stancilor fiindca pamantul e tare suparat si ne va zdruncina rau”. “Nici Sen nici Pit nu e aici, asa ca n-avem de ce sa ne temem de cutremur!””, o linisti Marusia pe Alesia si pe papusa.

“A zis cineva ca eu nu sunt aici?” se auzi o voce subtirica? “Cum sa nu fiu aici, atunci unde sa fiu ?” zise vocea, si, ca din senin, aparu Pit, spiridusul pamantului care radea de se prapadea.

“Ia uite”, zise spiridusul, “chiar in peatera lui Sen nu ma gandeam c-o sa va gasesc. Treceam pe aici, si cum stiam ca Sen este plecat pentru o vreme, mi s-a parut straniu sa aud voci din peatera lui. Ce cautati voi aici?”

“O, Pit, dac-ai sti prin cate am trecut!, zise Marusia. Am vrut sa ajungem in anul 1928, la Sara si Tom, pentru ca suntem sigure ca ursulețul Alesiei a ajuns acolo, pentru ca l-am vazut si in tablou. Dar dupa aceea a disparut din tablou, chiar atunci cand ai fost la noi si ne-ai mancat prajiturile, mai stii?” il intreba Marusia si spiridusul se supara, desi Marusia nu a vrut sa fie nepoliticoasa.

“Spiridusii sunt foarte sensibili si trebuie sa ai mare grija cum vorbești cu ei”, ii zise Alesia la ureche.

“Si totusi, cum de ati ajuns aici, in 1743?”, intreba Pit.

Fetitele ii povestira tot ce li s-a intamplat, de la intalnirea cu Sen, pana in momentul de fata.

“Asadar Liza e vinovata de tot. Mai bine te preschimbam intr-o cioara atunci cand m-ai impins din balansoar!”, ii zise el papusii, apoi le spuse fetitelor ca sigur vor descoperi calea sa se intoarca acasa la ele.

“Sen deja v-a spus tot ce trebuie sa stiti. Acum, nu va separati dar trebuie sa plec. Sunt asteptat de alti spiridusi in padurea Brytviltrees. Diseara plecam la Laitvil. Acolo ne intalnim o data pe an cu toti spiridusii pamantului. Ramaneti cu bine!” zise el si disparu.

Fetitele ramaseră foarte uimite de raspunsul lui Pit si Alesia zise:

”Sa stii ca a plecat fiindca s-a separat pe noi!”

“Si ma rog de ce sa se supere, zise Marusia, i-am vorbit foarte frumos, poate ca nu trebuia sa zic “ne-ai mancat prajiturile”. Ce crezi ca fara el nu ne putem descurca? Haideti cu mine, si sa nu-mi spuneti mie Marusia daca nu va duc inapoi acasa”.

Coborara pe plaja si se indreptara tacute din nou spre oras. Catelusul venea in urma lor, impingand-o de la spate pe Liza, care zicea ca e foarte obosita.

Daca nu mergem mai repede, ne apuca noaptea, si-atunci chiar nu mai ajungem acasa, i se adresa Marusia papusii care era foarte imbufnata.

“Pit e un prost!”, izbucni Liza. Auzi, sa ma preschimbe intr-o cioara!”

“Esti o suparacioasa!”, zise Alesia. “Si tu de ce i-ai pus piedica?”

“Fiindca eram suparata ca m-ati tuns si mi-ati vopsit parul, de-aia!”, raspunse Liza imbufnata.

Atunci, fetitele au spus ca le pare rau ca au facut-o sa sufere si Marusia a luat-o in brate. Papusa era numai zambet.

VIII. Fetitele, papusa si catelusul se reintorc acasa prin Tunel, intrand in dulapul familiei Richbe

Au ajuns pe strada lor, care atunci se numea Strada Veche, au trecut pe langa casa Alesiei, care acum era o casuta foarte mica, in care locuia familia Poorbe si Marusia a zis “nu mergem la ei, n-am timp acum sa va explic de ce. O sa mergem la familia Richbe”.

”Eu nu ma misc de aici, daca nu-mi spui de ce?”, zise Alesia si se opri din mers.

”Pentru ca, desteapto”, zise suparata Marusia, ”dupa cum stii, familia Poorbe e saraca si nu are decat o camera. Cum o sa intram in casa lor, fara sa ne vada, poti sa-mi spui? O sa ne furisam in casa familia Richbe, care sunt bogati si au o multime de camere. Avem mai multe sanse sa nu fim vazuti, mai ales ca toata lumea din casa este la circ si domnul Richbe este la Laitvil. Or mai fi ramas cativa servitori acasa, dar nu multi si sunt sigura ca vom gasi vreo intrare nepazita in casa”.

”Si sa zicem ca am reusit sa intram in casa lor, cum ajungem de acolo la noi acasa? Adica in 2007?”intreba Alesia.

”O sa incercam tot ce scrie in carte”, zise Marusia, chinuindu-se sa scoata carticica cea veche din buzunarul pantalonilor peste care avea rochia si puloverul cel lung, “hai sa-ti mai citesc o data”:

“... GABRIELA DESCOPERISE ACUM CA PUTEA INTRA IN TUNEL IN MAI MULTE FELURI : PRIN CARTEA DE POVESTI, PRIN TABLOU, PRIN OGLINDA, SAU DACA ATINGEA OBIECTE FOARTE VECHI. DAR TREBUIA SA-SI DOREASCA FOARTE MULT SI MAI ALES SA CREAMA CA ESTE POSIBIL...”

“Acum gata cu vorba, la treaba”, continua Marusia. “N-o sa intram pe poarta mare, trebuie sa cautam intrarea servitorilor. Daca ne intalnim cu cineva, nu intrati in panica. O sa ne descurcam pana la urma”.

“Veniti dupa mine”, zise Alesia.

Inconjurara curtea si detera peste o alta poarta mai mare ca prima, pe unde intrau caii si trasurile. Un pic mai incolo zarira insa o poarta mai mica pe care tocmai iese o femeie cu un copil de mana. Atunci se ascunsera repede dupa niste copaci uriasi.

“Cred ca sunt artari”, sopti Alesia, si atunci papusa facu ochii mari si-si duse mana la par. Marusia ii facu semn sa taca.

“Si au si serpi la circ, mama? intreba baietelul. “Mie mi-e frica de serpi: cand am fost mic m-a muscat un sarpe, mai tii minte?”

“Cum sa nu tin minte, era o vipera, noroc cu Jack care te-a vindecat, Dumnezeu sa-l binecuvanteze”, zise femeia si-l mangaie pe cap pe micut. “Sa ne grabim,

spectacolul trebuie ca a inceput, dar n-am terminat de spalat vasele dacat acum. Doamna Helen cu Don si Jack au plecat demult”, zise femeia. “Nu uita sa incui toate portile Jessica, ai ramas singura in toata casa, ii mai zise femeia unei tinere care intindea rufele pe sfoara”.

“Mergeti fara grija, intind rufele si le incui. Distractie placuta!, zise Jessica. “Mi-ar fi placut si mie sa vad circul Gross”, zise ea, “de n-o veni stapanul, poate ma duc la reprezentatia de maine” si isi continua treaba fluierand.

Cum femeia si baietelul au iesit pe poarta, cei patru s-au strecurat repede in curte si au intrat in casa.

Casa Marusiei, care acum era casa familiei Richbe, era de nerecunoscut. Mare cat un castel, cu o scara mare de lemn vopsit in verde, cu balustrada sculptata probabil de vreun mester renumit din Grandvil. Au urcat tiptil scarile si la etaj erau o multime de camere.

“Parca este un hotel”, zise Alesia.

Au incercat sa intre intr-o camera, dar era incuiata. La fel si urmatoarele opt camere in care au vrut sa intre. Cand aproape isi pierdusera orice speranta, au mai incercat si ultima usa. Minune, usa se deschise si intrara in cea mai frumoasa camera de copii pe care o vazusera vreodata.

“Asta sigur e camera lui Don”, zise Alesia.

Camera era zugravita in albastru deschis, si peretii erau plini de tablouri frumoase, cu rame aurii iar mobila era neagra, din lemn de abanos, cu sculpturi ce reprezentau copaci, flori si stele. In jurul patului erau niste perdele albastre cu franjuri iar pe pat erau o multime de perne de toate culorile, pe care erau cusute peisaje cu toate anotimpurile. In biblioteca erau o multime de carti pentru copii, iar pe un scrin, jucarii si o tava de argint pe care erau asezate o cana mare de cristal si doua pahare aurite in care mai ramasese un lichid rosu. Fetitele gustara si zisera ca e suc de trandafiri, fiindca seamana la gust cu dulceata de trandafiri pe care o facea bunica Mary. In mijlocul camerei statea un calut de lemn rosu, cam de inaltimea Alesiei, pe care te puteai legana. Alesia se urca destul de greu pe cal, dupa ce se sui pe un scaunel si Liza o ruga s-o ridice si pe ea. Mister a inceput sa latre la calul de lemn si Marusia i-a facut semn sa taca si l-a mangaiat. Apoi a luat o carte de povesti de pe jos, a luat-o pe Alesia de mana si a rostit asa: “Acum voi rosti formula magica de plecare acasa: Marusia, Alesia, Liza si Mister, dorim sa ne intoarcem prin Tunel inapoi la casa noastra”.

“In anul 2007”, adauga Alesia.

In momentul acela Liza lua un soldatul de lemn de pe jos si-l baga repede in gentuta pe care o purta mereu pe umar.

“Liza, stai la un loc, ce faci, vrei sa nu mai plecam de aici?”, o certa Marusia. “Of, acum trebuie sa repet formula magica!”

Dar, desi au repetat cuvintele de trei ori, nu s-a intamplat nimic.

“Ceva nu e in regula, dar nu stiu ce?”, zise nemultumita Marusia. “O sa incercam cu tabloul”.

Au ales tabloul cel mai mare din camera, un peisaj de toamna insorita, cu o padure si un rau. S-au asezat solemn toti patru in fata tabloului si Marusia a rostit din nou cuvintele magice. De trei ori le-a rostit si ... degeaba, tot acolo au ramas. Tunelul nu se deschidea. Mister a inceput sa latre din nou si Alesia l-a luat in brate si l-a linistit. Dar prea tarziu, caci Jessica a auzit latratul din camera lui Don si a urcat repede scarile.

“Cine sunteti si ce cautati aici?”, striga femeia, indreptandu-se spre ei cu o nuia in mana.

Fetitele se balbaira putin, dar Alesia, amintindu-si de cei doi calareti pe care ii intalnisera pe drum, zise repede:

“Suntem fetele lui Sam!”

“Dar stiam ca Sam are baieti, nu fete”, zise tanara.

“Nu doamna, Bill are baieti,” interveni Marusia, “Sam are fete. Noi suntem fetele lui Sam, ti-a spus si sora mea.”

“Si ce cautati in camera stapanului Don, mai ales ca parintii vostri sunt la circ. Si v-ati mai adus si catelul, doamne, ce mizerie ati facut!”

“Noi am vazut ieri circul, doamna, azi toata ziua am lucrat la sera domnului Ken. Azi dimineata, ne-am intalnit cu stapanul Don, care a venit acolo sa-i arate lui Jack sera si caii. Doamna Helen a zis ca diseara, cand terminam treaba sa trecem pe-aici sa ne dea ceva de mancare si de imbracat”.

Stiind-o pe doamna Richbe buna la suflet, Jessica nici nu s-a gandit ca fetitele mint. A zis doar:

“O, saraca stapana, a imbatranit si ea de a uitat ca in seara asta merge le spectacol. Totusi, nu aveati voie sa urcati in camera stapanului Don. Dac-ar fi domnul Richbe acasa v-ar omori. Mare lucru sa nu va fi vazut pe-aici iscoadele stapanului. Doamne fereste! Acum haideti in bucatarie sa va dau ceva de mancare, si cat mancati, o sa va aleg niste hainute. Se vede treaba ca aveti mare nevoie de ele”, zise femeia, uitandu-se cu mila la hainele peticite si largi care atarnau pe fete.

Femeia le puse pe masa friptura de pui, peste prajit, prajituri, dulceata si fructe, apoi pleca sa le pregateasca un sac cu haine.

Fetitele mancara repede si apoi se furisara in camera de zi, unde vazusera o oglinda ca un tablou, cu o rama incrustata cu pietre pretioase.

“Poate aici reusim”, zise Alesia. “Lasa-ma acum pe mine sa rostesc formula magica!”

Se luara din nou de mana si Alesia repeta cuvintele magice. O data, de doua ori, de trei ori. Nici de data asta nu au intrat in tunel.

Deodata au auzit afara voci, poarta mare deschizandu-se si tropote de cai. Sam era vizitiul trasurii din care cobori dna Richbe, impreuna cu Don si Jack. Se intorceau de la circ. Jessica tocmai traversa curtea cu sacul de haine, se apropie de Dna Richbe si ii spuse ceva.

“Repede, in camera lui Don”, zise Marusia, si alerga pe scari. Intrara in camera si apoi in dulapul lui Don. Se inghesuira printre hainele baietelului si stateau acolo, sperciati, cand Alesia zise:

“Dulapul acesta cred ca este un obiect vechi, nu-i asa?”

Marusia intelese imediat ce vrea sa spuna prietena ei, si ii sopti acesteia ceva la ureche. Alesia incuviinta si atunci Marusia ii lua din par papusii frunza de artar cu praf de stele. Se auzeau pasi grabiti pe scari si vocea suparata a lui Sam:

“Ce fete, ia sa vad eu cine sunt fetele astea, care pretind ca eu sunt tatal lor.”

In urma lui urcau dna Richbe si Don, uimiti de aceasta intamplare.

“Grabeste-te!”, zise Alesia, “nu mai avem timp!”.

Marusia rosti din tot sufletul formula magica chiar in momentul cand Sam deschise usa.

“Dar nu sunt aici!”, zise el.

“Poate s-au ascuns!”, zise Jessica, “Sa le cautam!”

Primul lucru unde s-au gandit sa caute a fost...dulapul. Dar chiar in momentul cand Sam a deschis dulapul, fetitelor li s-a deschis Tunelul si un curent de aer cald le-a atras spre o lumina violet, cu o viteza incredibila.

“Nici aici nu sunt!”, zise Sam, “poate in scrin!”

Fetitele cu Mister si papusa Liza s-au trezit dupa cateva secunde in ... gradina Marusiei. O vazura pe Bunica Mary, care tocmai terminase de plivit si acum vroia sa ude florile. Cand dadu cu ochii de ele, incepu sa rada.

“Ati zis ca veniti sa ma ajutati. De-o jumatate de ora va tot strig si va faceti ca nu m-auziti. Iara v-ati gatit! Oti fi umblat iar prin pod sa scotociti prin scrinul de la mama. Dar acolo nu sunt decat poze, o lampa cu gaz si-un fier de calcat vechi. De unde-ati luat vechiturile astea, ca de la noi nu sunt!?” zise bunica mirata.

“De la mine, doamna Green, sunt hainele bunicii Bety”, zise repede Alesia.

“N-a avut Bety asa haine niciodata, ii stiu toate hainele lui Bety, zise bunica incrunzata, apropiindu-se de fetite sa se uite mai bine.

“Hainele astea nu se purtau nici pe vremea mamei”, continua bunica, punandu-si ochelarii. “Spuneti drept, Marusia si Alesia, de unde le-ati luat?”

Fetitele nu mai stiura ce sa raspunda si lasara capul in jos.

Le salva din incurcatura Alex, tatal Marusiei care tocmai intra in curte. Se aseza la umbra, pe banca de sub nuc si Doamna Green sa aseza si ea langa fiul ei.

“Mai am sa ud florile, Alex, si-am terminat cu treaba pe ziua de azi”, zise ea, scotandu-si ochelarii.

“Da nu te mai obosi atata, mama, lasa ca mai lucram si noi in gradina...”, zise Alex si fetitele prinsera momentul sa fuga in casa.

“Peste doua saptamani, carnaval la Lea!”, striga tata, cand fetitele alergau pe scari.

Lea True, locuia in Laitvil si era verisoara Marusiei, mama ei si mama Marusiei erau surori.

Se intoarsera repede in curte, strigand “Ura! Carnaval! Carnaval! si tata scoase din buzunar o hartie pe care i-o dadu Marusiei.

“Scrisoare de la Lea!” striga Marusia cat o tineea gura si incepu sa citeasca:

INVITATIE

Draga Doamna Mary, Rosana, Alex si Marusia,

Sambata, 24 august, 2007, suntefi invitati la Carnavalul de ziua Iuliei, care implineste 5 ani!

Va asteptam cu drag,

Lea, Anna si Filip True

P.S. Am trimis invitatie si Alesiei, Cristinei si lui Jan Blue

“Te pomenesti ca hotomanele astea stiau deja de carnaval”, zise bunica Mary, razand. “Ele deja se pregateau, uite cum sunt imbracate!”, adauga ea!

“Ce noroc pe noi, ii sopti Alesia Marusiei, vestea cu carnavalul a venit la fix. Altfel nu stiam ce sa-i spunem bunicii de hainele astea!”

Se intoarsera bucuroase in camera plina cu poze si ii pusera papusii frunza de artar din nou in par. Papusa deschise ochii si intreba:

“Unde suntem? A venit Jack?”

“N-a venit nici un Jack, am ajuns din nou acasa la noi, pentru ca am avut inteligenta sa-ti iau frunza din par. Mi-am dat seama de ce nu puteam sa intram in tunel. Pentru ca nu toti ne gandeam la acelasi lucru. Si ne doream lucruri diferite. Noi vroiam sa plecam, tu vroiai sa ramai, sa-l intalnesti pe Jack, asa-i?”

Papusa se inrosi si nu zise nimic.

“Daca mai plecam vreodata undeva, pe tine nu te mai luam. Ne pui in mare pericol cu ... iubirile tale, Liza!”, zise foarte serioasa Marusia si se apuca sa aleaga fotografii pentru album.

“Oare o sa-l mai gasim vreodata pe Boris?, intreba Alesia. “Mi-e foarte dor de el!”

“Sigur c-o sa-l gasim, pentru ca daca o sa plecam, atunci o sa mergem numai noi doua!”, zise Marusia si papusa se intrista asa de tare, ca incepu sa planga.

Lui Mister i se facu mila de ea si o mangaie cu labuta.

Inainte sa se culce, Alesia isi zise “ce bine ar fi ar fi sa nu mai plecam nicaieri, ci sa se intoarca Boris acasa!”

IX. Boris se intoarce acasa

Sara si Marc s-au jucat toata ziua cu ursuletul si seara si-au adus aminte ca nu si-au facut lectiile.

“Oricum peste o saptamana luam vacanta!”, zise Marc si Sara i-a spus ca asta nu e un motiv sa nu mai invete.

“Si-apoi s-ar putea sa ramanem si repetenti”, adauga Sara, sperandu-se de propriile-i cuvinte, si atunci Marc s-a apucat sa-si faca temele.

Sara si-a terminat lectiile foarte repede dar Tom a tras de timp, asa cum facea de fiecare data, si a terminat doar la miezul noptii.

A doua zi, cand s-a intalnit cu Tom Grey la scoala, primul lucru pe care l-a intrebat Marc, a fost daca i-a adus nasturele stralucitor de la costumul cel nou. De aproape doua luni, Marc isi construia un vapor de carton pe care, cand era gata, vroia sa lipeasca nasturi stralucitori. A primit nasturele argintiu si el i-a dat in schimb lui Tom jocul de cuburi. Apoi, pentru ca Tom era un prieten foarte bun, i-a povestit de Boris si de calatoria in timp.

“Tu ce crezi, Tom, am putea si noi calatori prin tunel, asa cum ai citit tu in povestea aceea?”

“Nu stiu, s-ar putea, dar pe mine nu ma intereseaza sa calatoresc nicaieri. Imi place mult aici unde sunt”, a zis Tom.

Si Sara a discutat cu prietena ei, Hanna Grey despre ursuletul cel viu si despre calatoria lui in timp, dar Hanna a fost de parere ca jucariile nu pot avea viata si calatoria in timp este doar o poveste.

“Si daca o sa ti-l arat, a zis Sara, este o jucarie vie, care merge, vorbeste, se joaca si mananca.

“Asculta, Sara, si eu ma joc cu jucariile mele si vorbesc cu ele. Dar asta nu inseamna ca ele sunt vii. Ele sunt niste obiecte fara viata, asa cum este si ursuletul acesta. Stii ca intotdeauna am dreptate!” si Sara i-a spus ca de data asta nu are dreptate, si o sa-i dovedeasca.

Boris ramasese acasa, ascuns sub pat, asa cum i-a spus Sara.

“Dupa ce noi plecam la scoala, mama o sa vina si-o sa faca ordine in camera. Nu cumva sa iesi de sub pat!”, i-a spus fetita si Boris a ascultat-o pentru ca Sara semana mult cu Alesia si il iubea.

“In caz ca mama te gaseste sub pat, sa te prefaci ca esti un ursulet de jucarie obisnuit, ai inteles Boris, ai inteles? l-a intrebat ea si el a facut semn din cap ca da.

Intr-adevar, mama a facut ordine in camera, a deschis geamurile, a maturat, a sters praful, dar sub paturi nu s-a uitat si Boris a rasuflat usurat cand ea a terminat curatenia.

Cand au venit copiii de la scoala, Boris statea cuminte sub pat si Sara l-a strigat, sa i-l arate Hannei si lui Tom, dar el nu a iesit.

Atunci Sara l-a luat de sub pat si a vorbit cu el, dar el nu a raspuns.

“Hai Boris, nu te mai prosti, am zis ca numai pentru mama sa te prefaci ca nu ai viata. Copiii astia sunt prietenii nostri si au venit special sa te vada. Arata-le ca stii sa vorbești si sa mergi!”, l-a rugat Sara.

Dar Boris nu s-a miscat.

“Ti-am spus ca eu am intotdeauna dreptate!”, a zis Hanna. “Este o jucarie foarte draguta, dar atat”.

Apoi a plecat impreuna cu fratele ei.

Dupa ce au plecat copiii, ursulețul a inceput sa rada, sa sara si sa alerge in jurul mesei si Sara si Marc i-au zis ca s-au suparat pe el foarte tare si nu mai vor sa-l vada. Apoi s-au dus la masa. Atunci, pentru prima oara in viata lui, Boris a fost trist. Alesia, chiar daca era suparata, niciodata nu i-a spus ca nu mai vrea sa-l vada. Si nici nu a fost vreodata asa suparata pe el. Pentru ca geamul era deschis, Boris a sarit in curte si a fugit.

“N-o sa ma mai intorc niciodata la ei”, si-a zis el cu lacrimi in ochi.

A traversat curtea, a sarit gardul si a alergat pana a ajuns intr-o padure. S-a asezat sa se odihneasca si atunci si-a dat seama ca era pentru prima oara singur in padure si i s-a facut frica. Dar a continuat sa mearga si s-a gandit ca daca l-ar vedea Alesia cum merge singur prin padure, ar fi foarte mandra de el. Padurea se rarea tot mai mult, si a auzit valurile marii, care se spargeau de stanci. In curand a ajuns pe o plaja, care i s-a parut cunoscuta. Chiar si pietrele acelea uriase si stancile i se pareau cunoscute. A urcat pe poteca care ducea spre varful stancii si a ajuns in dreptul unei pesteri din care se vedeau niste luminita care palpaiau, ca niste stele. A intrat in peștera, dar se parea ca nu era nimeni si atunci, ursulețul s-a hotarat sa innopteze acolo. Inainte sa se culce s-a gandit ce bine ar fi sa poata si el sa zboare ca zana Santerla spre locul de care ii era dor. Apoi a adormit si a visat ca a zburat pe o mantie mov si a ajuns acasa la el si Alesia a fost foarte fericita.

Sen, caci in peștera lui intrase Boris, il urmarise si ii ghicise toate gandurile de cand intrase in peștera.

Cand s-a trezit a doua zi de dimineata, era intr-un copac mare.

“Cum oi fi ajuns aici, nu stiu!”, se mira ursuletul si incerca sa se dea jos, dar aluneca si cazu pe un acoperis, iar de acolo se rostogoli in iarba.

“Ia uite-l pe Boris, ce-o sa se bucure Alesia ca i l-am gasit!”, zise Jan, care il lua de pe jos si il scutura de praf.

“A zis Alesia ? Inseamna ca am ajuns acasa!”, se gandi fericit ursuletul, si ii venea sa sara de bucurie dar nu putea pentru ca tatal Alesiei nu stia ca el are viata.

Vazand ca fetita inca doarme, tata i l-a pus pe Boris pe perna si a plecat.

Ursuletul a gadilat-o pe Alesia si cand fetita a deschis ochii, a strigat:

“Boris, te-ai intors!!!” si l-a pupat de zece ori.

“Cum ai reusit sa te intorci, Boris?” l-a intrebat fetita, dar vazand ca pe cearceaf sunt urme de praf de stele, s-a uitat repede pe talpile lui:

“Mi-am inchipuit eu ca asa te-ai intors!”, a zis ea, dar Boris nu a inteles ce si-a inchipuit fetita. De multe ori se intampla sa nu o inteleaga pe Alesia, dat asta nu conta, pentru ca ea il iubea foarte mult.”

Alesia a fost sigura ca Zana Santerla l-a ajutat pe Boris sa se intoarca, dar ce nu stia fetita era ca de fapt Sen l-a ajutat. Santerla doar i-a presarat ursuletului praf de stele pe picioare, dar pentru ca dormea, Boris nu a putut sa zboare si atunci Sen, in a carui peștera intrase Boris, l-a adus inapoi acasa, acoperindu-l cu mantia lui mov.

X. Calatoria spre Laitvil

Vineri dimineata, familia Blue si familia Green au plecat spre Laitvil la ziua lui Lea. Tocmai cand ieseau din Brytvil, Alesia si-a adus aminte ca l-a uitat pe Boris pe banca in curte si a inceput sa planga.

“Jan, trebuie sa ne intoarcem”, a zis Cristina, mama Alesiei.

“Nici nu ma gandesc, a replicat Jan, “e doar o jucarie; poate sa stea fara ea cateva zile.”

“Dar tata, Boris nu mai e o jucarie. Boris e ... viu!”, a strigat Alesia plangand si atunci parintii ei s-au uitat lung unul la altul si tata a ridicat o spranceana.

“Bine, daca e viu, atunci ne ducem sa-l luam”, a zis mama si s-au intors spre casa.

Masina familiei Green a facut si ea cale intoarsa spre Brytvil.

Marusia o lasase pe Liza acasa, drept pedeapsa pentru ce a facut. Papusa a fost foarte trista, chiar a si plans in timp ce se uita in oglinda. Apoi si-a zis

“O sa trec si peste asta!” si si-a scos din gentuta soldatului de la Jack, care i-a dat o stare de buna dispozitie.

Apoi a scos din sacul cu haine toate rochitele papusilor si le-a probat, dar nu s-a putut decide cu ce sa se imbrace, asa ca si-a luat tot rochita pe care o purta in fiecare zi.

“Acum plec putin, dar ma intorc repede”, le-a spus ea jucariilor, “sa nu faceti vreo prostie pana vin”.

A iesit prin deschizatura de sus a geamului de la baie, a sarit in curte, apoi a sarit gardul in gradina Alesiei. Mare i-a fost surpriza cand l-a vazut pe Boris care se dadea in leagan si vorbea cu voce tare:

“Mai bine ramaneam la Sara. Avea mai multa grija de mine!”

“Cine avea mai multa grija de tine?”, striga papusa si Boris se bucura nespun cand o vazut.

“Nici pe tine nu te-a luat la Laitvil! Se vede treaba ca s-au separat tare pe noi”.

“Da, de unde. Eu n-am vrut sa merg, e drumul lung si ma plictisesc”, minti ea.

“Dar tu cum ai ajuns acasa, micutule?”, il intreba papusa, uitandu-se in oglinjoara pe care o avea tot timpul in geanta.

“Nu stiu ..., dar am visat o zana care-mi presara ceva pe picioare si ma gadila, apoi o mantie mov parca m-a ridicat in aer. Cand m-am trezit, eram in copacul acela”, zise Boris si ii arata Lizei nucul batran din curte.

“Hm, o fi fost Sen, numai el putea fi; este ... magician si e foarte destept, bun si intelept si ... e prietenul meu”, zise ea, uitandu-se tot timpul in oglinda in timp ce vorbea. “El ii ajuta pe toti si poate sa calatoreasca in timp. Bine ca te-ai intors, Boris, sa ma pot juca si eu cu o jucarie vie”.

In momentul acela, poarta se deschise si Alesia alerga in curte. Imediat, intra si Marusia, urmata de Mister. Isi lua papusa in brate si o certa ca a plecat de acasa. Liza incepu sa planga.

“Hai, acum ia-ti ursuletul si sa plecam, avem drum lung pana la Laitvil”, zise Marusia.

“ Si pe Liza o lasam singura acasa? Nici nu ma gandesc!”, zise Alesia si lua papusa in brate. “O sa am eu grija de ea”.

Se hotarara apoi sa mearga impreuna cu masina Alesiei si o rugara si pe bunica Mary sa vina cu ele, sa le spuna o poveste pe drum.

“Acum plecarea, ca ajungem la noapte! Si fara caini in masina, ca de-abia am spalato-o!”, zise categoric tata.

“Tata, te rog, Mister e curat, e mai curat ca... e mai curat decat toate curateniile la un loc...”, zise fetita, negasind alta comparatie si cand vazu ca Jan zambeste, ii si deschise portiera catelusului, care se urca pe bancheta.

O buna bucata de drum, Boris nu scoase un cuvânt pentru ca era foarte curios sa se uite pe geam. Apoi, incepu sa-i povesteasca Alesiei aventurile lui cu Sara si Tom White. Vorbea neintrerupt si Alesia de-abia mai reusea sa-i puna cate o intrebare, la care Boris de cele mai multe ori nu raspundea.

Liza nu mai contenea cu intrebarile. De ce copacii si soseaua merg asa repede, de ce volanul nu e patrat, de ce Laitvil nu este la mare, pana cand Marusia striga la ea, ca, daca nu tace, ii ia frunza din par si atunci, Liza inghiti repede frunza si ii spuse Marusiei ca de acum inainte nu mai poate s-o ameninte.

“Sa vedeti ce ochi o sa faca Lea cand o sa vada jucariile astea”, zise fetita, iar Liza adauga:

“Jucariile astea vii”, dupa care isi scoase din nou oglinda sa-si aranjeze parul. Isi facu doua codite si apoi zise ca a obosit si adormi pe loc.

Cateva minute in masina se facu liniste pana cand Mister incepu sa planga, ca si cum s-ar fi speriat de ceva si Marusia ii vorbi incet si-l mangaie sa-l linisteasca.

“Poate i-e frica din cauza curbilor”, ii zise Marusia Alesiei, cand deodata, tata striga:

“Doamne, omul asta e nebun, vrea sa ne omoare?”.

Un camion se apropia cu o viteza nebuna, dupa ce depasise masina Marusiei care venea in spatele lor. Fiind panta, camionul ar fi trebuit sa franeze, dar el din contra, se apropia vertiginos de ei. Atunci tata accelera, dar camionul se apropia si mai tare, ca si cum nu mai avea frana. Nu mai avea decat cateva clipe pana sa-i loveasca, cand Alesia striga:

“Daca Sen ar fi aici!”.

In secunda urmatoare, masina pur si simplu dispara din fata camionului si ... aparu la Laitvil, intr-o parcare de langa un teren de tenis.

Cand se dezmeticira, vazura ca o lumina violet inconjura masina. Coborara si se uitara speriasi unul la altul.

“Cred ca visam, nu-i asa, Cristina?”, zise intr-un tarziu Jan, cu o voce slaba.

“Ba nu visam deloc”, zisera fetitele,

“Tot timpul ne intrebam daca visam, atunci cand se intampla un miracol. Dar si miracolele sunt reale”, raspunse Marusia.

O fetita de pe terenul de tenis striga, aratand cu racheta inspre masina:

“Uitati, acolo e un balon violet cu o masina inauntru!” si atunci, oamenii se apropiara de masina.

“Sunt copiii indigo ?”, zise o doamna, moment in care, cainele ei, care pana atunci fusese linistit, incepu sa maraie si Mister ii raspunse, latrand din masina.

“Repede, urcati-va repede, zise tata si pornira cu viteza”.

Chiar atunci erau Stirile de la ora 11.

“Cum sa fie 11? Noi am plecat de acasa la 9, ne-am intors si din drum, si de la Brytvil la Laitvil faceam de obicei 3 ore, deci acum ar trebui sa fie trecut de ora 1”, zise mama.

“In dimineata aceasta, 23 august 2007, a avut loc loc un fenomen inexplicabil”, se anunta la stiri. “La iesirea din Brytvil, in plina panta, unui camion i s-au defectat franele si in momentul cand era sa loveasca masina din fata, aceasta s-a facut nevazuta iar camionul s-a oprit inexplicabil dupa cativa metri. Soferul camionului a declarat ca a vazut o lumina violet si nu-si poate explica absolut nimic”: „Stiu doar ca nu mai puteam sa franez si deodata, masina s-a oprit, fara ca eu sa fac nimic. Lumina aceea violet m-a salvat”, a spus soferul care se numeste Ted Laky, are 50 de ani si locuieste in Laitvil. “Nu stiu ce a fost, dar orice ar fi fost, ii multumesc”, a mai adaugat el.”

“Am ajuns, se vede casa lui Lea”, striga fericita Alesia.

Intrasera pe strada unde locuia familia True, o alee frumoasa, strajuita de castanii care ii placeau Alesiei asa de mult.

Lea era in curte, alaturi de mama ei.

“Ati auzit stirile de la ora 11”? Intreba tatal lui Lea.

“N-o sa-ti vina sa crezi, dar chiar despre noi era vorba”, raspunse bunica Mary. Apoi nimeni nu a mai discutat despre asta, pana cand au ajuns si parintii Marusiei, foarte derutati de tot ce s-a intamplat.

“La un moment dat nu v-am mai vazut, parca ati fi disparut cu totul”, zise Alex

“Pai chiar am disparut”, raspunse Jan si ii povesti lui Alex toata intamplarea.

“Nu-mi pot explica nimic din toate astea. Doar ca am trait un miracol.”

Apoi nimeni nu a mai adus subiectul in discutie, ca si cum s-ar fi temut sa vorbeasca despre el sau ... ca si cum ar fi uitat.

Si nici fetitele nu le-au spus nimic parintilor, pentru ca ... oricum nu le-ar fi crezut.

Fetitele s-au jucat toata ziua si dupa-amiza, Marusia a avut idea “sa facem o excursie” la paraul care curgea in spatele gradinii. Anna, mama lui Lea n-a vrut sa-si lase fetita singura, dar Marusia a insistat:

“Te rugam, Anna, avem noi grija de Lea, ai toata increderea in noi” si mama pana la urma s-a lasat convinsa.

“Doar sa nu alergati cu caruciorul, atat va rog”, a mai adaugat ea, dar fetitele deja pornisera cu Mister in frunte, si cand au ajuns dupa gardul viu de tuia, au inceput sa alerge cat le tineau picioarele si Lea se tinea asa de strans de bratele caruciorului ca ii amortisera mainile si se inrosise la fata, de Alesia i-a spus ca e “rosie ca focu”, asa cum ii spunea ei cand era mica, bunica Bety.

Cand au ajuns la rau, soarele apunea si Lea a zis ca ei cel mai mult ii place rasaritul si atunci Marusia i-a raspuns ca “asfintitul e mult mai mai frumos, plus ca nu trebuie sa te scoli de dimineata ca sa-l vezi” si apoi s-au certat pentru ca Lea a zis ca Marusia e o lenesa.

Cand Liza si-a scos din nou oglinda din geanta ca sa-si aranjeze parul, au izbucnit toate in ras, chiar si Boris, care tocmai acum le ajunsese din urma, de-abia tragandu-si sufletul.

“M-am si impiedicat si-am cazut si o cioara a vrut sa ma ciuguleasca, dar i-am dat cu asta peste cioc, zise ursuletul, si scoase din buzunar baticul Marusiei pe care scria “Sara W. 1928”.

“Boris, ai cotrobait prin hainele Marusiei, sa-ti fie rusine!” , il certa Alesia.

“Dar eu n-am facut nimic. Liza mi l-a dat”.

Atunci, Marusia s-a uitat asa de urat la papusa, incat Lizei i-a parut bine ca inghitise frunza de artar si acum fetita nu mai avea ce sa-i faca.

Zambi, si Marusia se enerva asa de tare, ca-i smulse gentuta de pe umar, zicand:

“Ia sa vad eu ce altceva mai ai in poseta, domnisoara ?” si varsa tot continutul gentutei in iarba. “Oare cum pot sa duci atatea dupa tine?”, zise fetita si incepu sa-i numere obiectele din geanta:

“Deci, un ruj, si n-ar trebui sa te rujezi ca esti mica, chiar nici eu nu ma rujez, ... o perie de par, o periuta de dinti ..., doamne fereste, asta de unde-ai mai luat-o ..., o bomboana de menta ..., o guma de mestecat ..., flori uscate ..., o sticluta de parfum, hmm, asta-i parfumul pe care l-am facut eu cu sampon si cu apa de mare ..., si asta ce e? O carte de joc, de-aia nu-mi ieseau cartile la numaratoare ... Hmm ... ”

In timpul asta, Liza ii dadu repede soldatului lui Lea si ii sopti sa-l ascunda si fetita si-l strecura in buzunarul caruciorului.

“Foarte urat din partea ta, Liza ca iei lucruri fara sa ma intrebi. Eu sunt ca mama ta si trebuie sa stiu tot ce faci. Daca mi-ai fi cerut voie, cu siguranta te lasam sa le iei. Cred ca nu te-am educat cum trebuie si asta e numai vina mea”, zise Marusia foarte serioasa.

Papusa incepu sa planga si Alesia o lua in brate.

“Eu nu cred ca e bine s-o certi”, zise Alesia. “Sa stii ca ea intelege si de vorba buna, dar trebuie sa simta c-o iubesti”.

Marusia statu cateva clipe pe ganduri si trebui sa admita ca prietena ei are dreptate. Si parintii ei si bunica ii spusera de nenumarate ori ca ar trebui sa se gandeasca inainte sa vorbeasca, dar nu intotdeauna ii reusea. Ii ceru scuze papusii ca i-a umblat in geanta, o lua de manuta si pornira spre casa.

Soarele ar fi trebuit sa apuna deja, dar mai zabovi un pic, curios sa vada cum se termina cearta lor. De-abia cand fetitele ajunsera in fata casei, apuse complet.

In timpul noptii, Marusia se trezi sperziata, pentru ca avusese un vis urat.

O trezi pe Alesia sa-i povesteasca visul si apoi coborara in bucatarie sa manance niste inghetata de ciocolata. Era aproape miezul noptii si fetitele mergeau pe varful picioarelor ca nu cumva sa-i trezeasca pe ceilalti.

Pe Liza si pe Boris ii luase Lea in camera ei, si pana a adormit, s-a distrat cu ei de minune.

Ursuletul i-a povestit fetitei de calatoria lui in povestea “Padurea inepartata” si de aventurile din anul 1928, cand a locuit la Sara si Tom, pana cand a adormit, brusc, exact in mijlocul unei propozitii. In timpul asta, Liza si-a pus o pijama rosie de la o papusa de-a Leei, s-a pieptanat si apoi i-a povestit fetitei despre Sen, care a facut sa-i creasca parul pe loc si i-a redat culoarea aurie, despre calatoria ei in trecut si aventurile de la ciroul domnului Gross. Si multe, multe alte aventuri.

Lui Lea nu-i venea sa creada, la inceput a crezut ca papusa e mincinoasa, dar Liza a zis “daca nu ma crezi, intreaba-le pe fete” si atunci Lea a crezut-o. I-a mai spus fetitei la ureche, sa n-o auda nimeni, ca totusi o iubeste pe Marusia, “fiindca are suflet bun, dar e cam nervoasa si rea de gura” si Lea a ras sa se prapadeasca. Apoi a adormit si Lea a invelit-o, soptindu-i “Noapte buna, puisor”. Fetita a fost foarte impresionata de peripetiile jucariilor si n-a reusit mult timp sa adoarma,

pentru ca se gandea incontinuu la nemaipomenitele intamplari ale lui Boris si Liza.

In acest timp, Alesia si Marusia ajunsera la capatul holului si inainte sa intre in bucatarie, au vazut ca pe terasa era lumina si cineva plangea. Era Anna, mama lui Lea, alaturi de sora ei, Rosana, mama Marusiei.

“Oare ce-o doare?”, intreba sperziata Alesia si Marusia ii facu semn sa taca.

“N-o doare nimic, plange din cauza lui Lea, ca e bolnava de cand era mica”, ii sopti Marusia.

“Pentru ca nu poate sa mearga? Si mie imi pare rau ca nu putem sa ne jucam prinsea cu ea”, raspunse Alesia.

XI. Ziua lui Lea

Pregatirile pentru ziua lui Lea erau in toi. Mesele fusesera scoase pe terasa acoperita din curtea din spate si aranjate cu flori.

Fetitele se imbracau pentru carnaval, fiecare in cate o camera, “ca sa fie o surpriza si sa nu ne recunoastem”, a zis Alesia si fiecare a fost de acord.

La pranz, cand au inceput sa vina invitatii, fetitele erau deja costumate si purtau si masca. Alesia era imbracata in zana, Marusia in spiridus si Lea in gargarita.

Copiii invitati nici nu le-au recunoscut pe fetite decat cand au inceput sa vorbeasca. Lea i-a chemat pe toti copiii in curte sa le arate jucariile vii, dar spre marea dezamagire a tuturor, Liza si Boris s-au purtat ca niste jucarii obisnuite. Adica lipsite de viata.

Lea a inceput sa planga si atunci copiii, ca s-o inveseleasca i-au spus sa deschida cadourile. Asa daruri minunate nu mai primise Lea niciodata: papusi, jucarii de plus, jocuri si multe altele. Dar mai era un cadou nedesfacut, cu panglica verde, in coltul gradinii, sub un brad.

“Cadoul acela vreau sa-l iau chiar eu”, a zis fetita si mama a dus-o cu caruciorul cu rotile, a luat-o in brate si a asezat-o pe iarba.

Lea se imbujorase la fata de emotie si desfacu panglica verde a cadoului care ... incepu sa se miste. Era o cutie mare, cu gaurele si ... cand Lea a scos capacul, s-a auzit un mieunat. O pisicuta mica si alba, ca un bulgare de zapada, sari in bratele fetitei care striga incantata:

“Cea mai frumoasa surpriza!”

Apoi copiii s-au asezat la masa si cand au terminat de mancat, mama a adus tortul cu fructe, pe care scria “La multi ani, Lea” si avea cinci lumanari aprinse.

Lea si-a pus o dorinta, apoi a stins lumanarile dintr-o singura suflare si copiii au cantat “Multi ani traiasca”, chiar si Liza si Boris au cantat, dar copiii nu i-au vazut, fiindca jucariile se ascusesera sub masa.

S-au jucat pana seara, apoi invitatii au plecat acasa unul cate unul si atunci fetitele au plecat din nou la parau, de data asta insotite de bunica Mary.

“Sa mergem la Curgatori!”, a zis Alesia. “Acolo putem sa si inotam”.

Curgatorile era locul preferat al fetitelor. Natura construise aici o priveliste nemaipomenit de frumoasa, cu izvoare care curgeau de pe stancile ce strajuiau o parte a paraului. In locul acela, albia paraului era foarte larga, si se putea chiar si inota putin iar curgerea izvoarelor de pe stanci in parau era “armonie de sunet si culoare”, asa cum a zis odata Joe, un prieten al tatalui lui Lea, arhitect, care era si poet si vorbea foarte ciudat si scria poezii pe malul paraului cand venea in vizita la familia True.

La vreo trei kilometri mai jos, paraul se varsa in raul Lait, pe care, cu multi ani in urma se putea naviga, dar de vreo cincizeci de ani, de cand se formasera trei cascade, navigatia a fost interzisa.

O multime de oameni care s-au aventurat totusi pe rau in caiace, plute, barci sau catarafte s-au rasturnat la cea de-a treia cascada, cea mai periculoasa, numita Rasturnata. Unii chiar s-au si inecat, nesocotind interdictia de navigare si batranii din Laitvil spuneau ca trebuie sa fii un om tare bun si cu credinta sa treci de aceasta cascada.

De data asta fetitele n-au mai alergat cu caruciorul cu Lea, de frica bunicii dar s-au jucat prinsea, s-au suit in copaci, au sarit coarda si s-au jucat ‘Scunsea.

Bunica Mary s-a asezat pe o patura pe malul paraului, in fata “Curgatorilor” si le-a spus fetitelor sa nu se indeparteze prea mult, ca s-o auda cand le va striga.

In cateva minute Alesia, Marusia, Boris si Liza au disparut peste deal si bunica Mary a ramas cu Lea, care se juca cu pisica si cu soldatul de lemn. Era o liniste desavarsita, in care susurul raului, cantecul greierilor si leganatul ramurilor te facea „sa te simti bine si impacat cu tine, parca ai fi in Rai”, cum a zis bunica Mary.

Apoi Lea a rugat-o pe bunica sa-i spuna o poveste, dar bunica a zis c-o sa-i spuna mai tarziu, cand s-or intoarce si fetele.

„Atunci du-ma te rog mai aproape langa parau, sa arunc cu pietre in apa, a zis fetita”.

Bunica a dat-o jos din carucior si a asezat-o la marginea paraului, pe un mal mai inalt, apoi i-a strans in palaria de paie o gramada de pietricele, pe care Lea le arunca cat putea de departe.

La un moment dat, a strigat

„Nu, am gresit, am aruncat soldatul” si s-a ridicat in genunchi, intinzand mainile, ca si cum ar fi vrut sa-l prinda din zbor.

Dar prea tarziu, soldatul era deja in apa si Lea ... s-a dezechilibrat si ... s-a rostogolit in rau. Fetita a inceput sa strige cat o tinea gura si bunica a alergat repede dupa ea s-o ajute. Strigatele fetitei au fost auzite si de Alesia si Marusia care tocmai coborau dealul si care, speriate au luat-a la goana. Au intrat si ele in apa si au ajutat-o pe bunica Mary s-o scoata pe Lea, care tremura de frica si de frig si au adus-o pe mal. Bunica a invelit-o in patura, a urcat-o in carucior si au

pornit spre casa. Lea plangea de durere ca se ranise la picioare si la maini, dar mai tare plangea ca si-a pierdut soldatul pe care-l luase apa. Liza plangea si ea, ca singura amintire de la Jack era acum in raul Lait.

Tot drumul spre casa Lea a plans, pana ce bunica i-a promis ca maine se vor duce la Rasturnata si atunci fetita s-a linistit, mai ales ca Liza i-a soptit ca „simt ca maine il gasim pe soldatul”.

XII. Bunica le povesteste fetitelor Legenda Gemenelor

A doua zi de dimineata familia Blue, familia Green si familia True s-au urcat in masini si au plecat spre Rasturnata. Drumul pana acolo era atat de frumos, ”de parca-i un tablou”, cum a zis Alesia.

La iesirea din oras, drumul cobora printr-o padure deasa de brazi, apoi se ingusta, serpuind printre Gemene, cele doua stanci inalte asezate una in fata celeilalte care aveau varfurile atat de apropiate, de parca vroiau sa se atinga si nu puteau. Cele doua stanci erau legate ... de un pod, dar nu facut de oameni. Era un pod natural, facut din munte, o adevarata minune a naturii.

Coborara din masina, ca sa admire frumusetea si maretia acestor stanci.

”Legenda spunea ca Gemenele au fost odata un singur munte, muntele Temp, care de mult ascundea mult aur si care a fost despartit in doua din cauza strigatului unei mame”, zise bunica Mary.

„Spune-ne, bunico, legenda”, o rugara fetitele si bunica incepu sa le spuna legenda Gemenelor:

”Legenda spune ca demult, demult de tot, cu mii de ani in urma, in locurile acestea era o imparatie condusa de un rege nemuritor, foarte bun si intelept, Regele Mag. Era o imparatie frumoasa, cu munti semeti, paduri dese, dealuri si vai insorite si campii intinse. Oamenii care calatorisera si prin alte tari spuneau ca aceasta imparatie este cea mai frumoasa din lume si nu stiau de ce.

Doar Regele Mag stia ca imparatia e asa frumoasa datorita oamenilor care locuiau in ea. Si intr-adevar toti barbatii, femeile si copiii din imparatie erau buni, prietenosi, cinstiti, curajosi, harnici si se iubeau foarte mult unii pe altii, ca si cum ar fi fost o familie mare. Datorita bunatatii lor, oamenii erau tot timpul sanatosi si fericiti si traiau atat cat vroiau ei sa traiasca. Daca isi doreau foarte mult ceva, dorintele li se implineau pe loc, pentru ca erau dorinte bune si sufletul lor nu vedea decat binele.

Regele Mag le-a oferit toate bogatiile naturii din imparatia lui si le-a spus ca toate sunt ale lor, sunt fructele vietii si sa aiba grija de ele, ca si cum ar fi copiii lor.

Roadele pamantului erau asa de bogate incat oamenii mancau tot ce-si doreau si

nu duceau lipsa de nimic. Nu trebuiau sa vanda si sa cumpere pentru ca toate erau ale lor si din belsug. Si clima era placuta si aerul curat, ca si sufletele lor.

Regele nu le interzicea nimic, cu exceptia unui singur lucru : sa manance roadele rosii ale unor pomi care cresteau pe unul din dealurile imparatiei. Nu era decat un singur lucru interzis si totusi, oamenilor li s-a parut greu de respectat.

Intr-o seara, un om, pe nume Erik, se intorcea acasa de la culesul viei. Drumul spre casa era pe langa dealul cu pomii ce aveau fructe rosii. Niciodata pana acum Erik nu se gandise ca daca ar urca dealul, ar scurta drumul cu jumătate, asa ca se opri din drum. Zabovi cateva minute, uitandu-se spre pomii frumoși si incepu sa urce dealul de pe care se vedea deja casa lui. Ajuns in dreptul pomilor, se opri din nou. Parca se simtea obosit si se aseza la umbra unui pom sa se odihneasca.

Crengile pomului erau incarcate cu fructe rosii, stralucitoare si ... foarte atragatoare. Parca i-ar fi spus omului:

„Hai, indrazneste, intinde mana si culege-ne. Nu vezi cat suntem de frumoase si rosii ...”

Dar Eric incerca sa-si alunge acest gand din minte, desi ochii ii ramasesera atintiti la fructe. Si in momentul acela, un fruct cazu chiar langa mana lui, parca i s-ar fi oferit. Eric il ridica, il privi cu nesat, se uita in jur sa nu-l vada cineva si apoi ... musca din el cu o pofta nemaivazuta. Fructul era foarte gustos, dulce-acrisor, doar ca, dupa ce a inghitit, a simtit in gura o usoara amareala si o lacrima i s-a prelins incetisor pe obrazul innegrit de soare, apoi inca una si inca una si sufletul lui deveni amar si ingreunat si parca i se desparti in doua. Cu o parte vedea binele si cu una raul. Acum avu prima parere de rau din viata lui si se simti nefericit. A aruncat fructul cu ura cat colo si a plecat mai departe spre casa, abia tarandu-si picioarele.

Cei doi copii, Joy si Glad, care se jucau in curte, au alergat spre el sa-l imbratiseze, la fel si sotia lui, Amatheia care o tinea in brate pe Hepi, fetita lor cea mica, de doar noua luni. Dar Eric, ca niciodata, i-a salutat fara nici o tragere de inima, a intrat in casa si s-a asezat pe un scaun, sprijinindu-si capul in maini. Cand bebelusul a inceput sa planga, Eric a strigat la sotia lui sa-l faca sa taca si cand baietii au ras la masa, Eric i-a amenintat ca-i pedepseste. Familia lui a vazut ca Erik e schimbat in seara aceea dar nu s-au speriat, pentru ca ... ei nu stiau ce este frica.

Desi Eric n-a spus nimanui ca a gustat din fructul rosu, in zilele urmatoare, un alt om a mancat din pomul cu fructe rosii, apoi un altul, si-un altul, pana cand n-a mai existat aproape nici un om care sa nu fi gustat din fructele dulci si acrisoare. Si totusi existau doua fiinte care nu mancasera din pom: Amatheia, sotia lui Eric si fetita ei, Hepi. Nici ea, nici fetita ei nu-si dadeau seama ce mult se schimbase lumea din jurul lor. Nu observasera ca oamenii devenisera mai putin buni, mai

putin prietenosi, incepusera sa cunoasca frica, neincrederea, lenea, egoismul, invidia si ura. Uitasera sa mai fie familia mare si iubitoare de dinainte.

Acum oamenii incepeau sa vaneze si sa pescuiasca nu numai pentru hrana zilnica ci si din placerea de a ucide, sa taie si sa arda paduri, sa murdareasca apele si sa isi construiasca locuinte tot atat de inalte ca si palatul regelui.

Imparatia in care odata domnea linistea, armonia si fericirea se transformase intr-o tara in care nimanui nu i-ar mai fi placut sa locuiasca si culmea, nici chiar lor. Multi oameni si-au parasit imparatia, plecand spre alte tari, in care auzisera ca este o viata mai buna.

Dar cel mai tare i-a intristat faptul ca nu-si mai puteau indeplini dorintele pe loc, asa cum faceau inainte; si nemaiputand face acest lucru, trebuiau sa munceasca tare mult ca sa-si realizeze dorintele, inasa de cele mai multe ori nu reuseau.

Nici firul vietii nu le mai era asa de lung ca altadata, fiindca acum nu-si mai puteau alege cand sa moara. Acum moartea ii alegea pe ei.

Si clima blanda se schimbbase: acum verile erau mult mai calduroase, perioadele lungi de seceta erau urmate de ploi torentiale care tineau saptamani in sir, provocand inundatii, iernile erau foarte geroase iar primavara si toamna aproape ca nici nu mai exista.

Totul se schimbbase. Pana si Joy si Glad se schimbasera dupa ce mancasera din fructele dulci-acrisoare care-ti lasau gustul amarui. Nu-si mai ascultau intotdeauna parintii, se certau intre ei si cateodata erau nedrepti chiar cu sora lor, Hepi, care acum avea trei ani.

Regele Mag isi dadu seama ca oamenii nu i-au ascultat sfatul si ca sufletul li s-a impartit in doua, dar nu i-a pedepsit in nici un fel. El niciodata nu-i judeca, nu le reprosa si nu le dadea sfaturi decat daca vreun om ii cerea sau daca era in pericol de moarte. Era in continuare bun, generos, iubitor si intelept si desi oamenii devenisera destul de rai, el alesese sa le vada partea lor buna.

Pentru ca Amatea si Hepi nu-si schimbasera sufletul, pastrasera darul de a comunica prin gand si orice isi doreau, li se implinea pe loc.

Din aceasta cauza, mai intai vecinii, apoi si ceilalti oameni din imparatie au inceput sa se teama de ele si sa le considere vrajitoare. Au facut un mare sfat si au hotarat sa le goneasca din imparatie, impreuna cu toata familia lor.

Si asa Erik, Amatea si copiii lor au ajuns in padurea pe care o iubisera intotdeauna, la poalele muntelui Temp, care se inalta asa de sus, de parca era poarta de intrare in cer.

La inceput Erik si baietii au fost tare amarati ca au fost izgoniti din imparatie si se certau tot timpul cu Amatea si Hepi. Dar cu timpul, pentru ca Amatea si Hepi ii iubea foarte mult si le ignora defectele, ei au devenit tot mai buni dar nu si-au mai recapatat niciodata darul de a-si indeplini dorintele pe loc.

Si-au construit o casuta langa un parau si acum isi petreceau zilele multumiti, chiar daca erau departe de semenii lor.

Intr-o noapte, Amatheia avu un vis, care o puse pe ganduri: Regele Mag ii spunea ca toata imparatia va fi complet acoperita de ape si numai familia ei va supravietui. O sfatui sa-si ia familia si sa urce pe muntele Temp ca sa se salveze. Nu a trecut nici o zi de cand Amatheia avu acel vis, cand spre seara incepu sa ploua. Nimic neobisnuit: o ploaie de vara, binevenita dupa arsita unei zile de vara. Dar ploaia a continuat si a doua zi si a treia zi si dupa trei luni inca mai ploua. Atunci, Amatheia i-a povestit sotului visul ei si au hotarat ca visul era un semn pe care trebuie sa-l ia in seama. Si-au luat cateva lucruri si, asa cum au fost sfatuiti in vis, au pornit spre muntele Temp.

In imparatie, pierisera deja o multime de oameni luati de ape, dar unii se salvara, urcand pe dealurile din apropiere. Insa ajunsi acolo, nu au supravietuit decat cateva zile, pentru ca apele crescusera si ii inghitira. Nici un om n-a putut insa sa urce spre muntele Temp, pentru ca, odata intrat in padure, era atacat de animalele salbatice, care acum se razbunau pentru ca fusesera ucise cu atata salbaticie. In trei luni si jumatate, toata imparatia se afla sub ape si toti oamenii pierira.

Erik, Amatheia si copiii au pornit in zori pe cararea care ducea in varful muntelui. Urcusul era anevoios si a trebuit sa se opreasca de nenumarate ori sa-si traga sufletul. Ploaia se intetise si apa curgea de pe stanci ca un rau adevarat, ingreunandu-le ascensiunea. Toti erau epuizati, mai ales Joy si Gled, carora incepuse sa le fie si frica, desi sora lor ii incuraja mereu. Spre seara, ploaia se transformase intr-o grindina mare cat un ou de strut iar vazduhul era parca desenat cu fulgere, urmate de tunete amenintatoare. Pana in varful muntelui, unde era o cabana, nu mai aveau mult de mers, dar se decisera sa innopteze intr-o pechera si sa-si reia ascensiunea a doua zi.

Amatheia si Hepi pusera hainele ude pe pietrele din pechera si suflara peste ele. Hainele se uscara pe loc si atunci Erik si baietii isi adusera aminte cum puteau si ei sa faca odata aceste lucruri si le paru tare rau ca mancasera din fructele rosii. "Nu va mai ganditi la asta", zise Amatheia. "Bucurati-va ca macar eu si Hepi avem acest dar".

Apoi mama scoase din rucsac o bucatica de paine uda pe care o puse pe un servet si le spuse sa manance. Cand au intins mana sa rupa din paine, painea se usca, se incalzi si incepu sa scoata aburi, ca si cum atunci fusese scoasa din cuptor. Si de parca aceasta n-ar fi fost de ajuns, cand muscara din ea, vazura ca pe servet aparura ca din senin si patru pahare pline cu lapte. Apoi Amatheia scoase din rucsac o batista uda si o scutura, intinzand-o peste copii. Batista se preschimba intr-o patura mare, groasa si calduroasa, cu care copiii se invelira si adormira pe loc.

A doua zi dimineata au fost treziti de o raza de soare care le mangaia fetele. Au alergat afara si nu le-a venit sa creada: ploaia incetase si cerul se insenina vazand cu ochii, de parca soarele manca la micul dejun toti norii de pe cer.

Cand coborara ochii spre pamant, privelistea fu inspaimantatoare. Apele ajunsesera pana la jumatatea muntelui Temp iar ei se aflau ca pe o insula in mijlocul unei mari.

”O sa pornim mai departe spre varf”, zise Erik, luand-o pe Hepi in spate, ”acolo sus este un platou si o cabana. Trebuie sa fim in sa cu mare bagare de seama, sa nu alunecam si sa cadem in apa. Ultima parte de drum este cea mai dificila”.

Isi incepura ascensiunea, mai bine dispusi si mai energici decat seara trecuta.

Cand soarele deveni foarte fierbinte, Erik o cobora pe Hepi din spate si o lua de mana. Dar chiar in acel moment, o capra neagra sari din spatele lor si fetita se sperie si facu un pas in spate, desprinzandu-se din mana tatalui, care se speriasa si el. Fetita aluneca si cazu, ducandu-se la vale si incercand sa se prinda de vegetatia de pe munte. Nu reusi sa-si opreasca alunecarea, ba mai mult, acum incepu sa se rostogoleasca si deja ajunse aproape de jumatatea muntelui, si valurile parca isi si deschisera gurile inspumate s-o inghita in pantecele lor nesatioase.

Atunci, Amatheia scoase cel mai sfasiat strigat din lume, incat si soarele a uitat o clipa sa straluceasca si s-a facut intuneric. A strigat:

„Hepi, suflet curat, copil a lui Dumnezeu, nu poti sa ma parasesti!”

Si in secunda urmatoare, s-a auzit un scrasnet ingrozitor, de parca stancile vroiau sa se rupa, vantul sufla cu asa o forta de parc-ar fi vrut sa ridice muntele in aer, iar in marea care inconjura muntele Temp, valurile care pana inainte izbeau cu putere piatra, ajungand pana aproape de varful muntelui, se linistisera ca prin minune.

Se tineau stransi unii de altii si deodata ... vazura cum muntele ... se desparti in doua si cele doua stanci formate, parca isi unira mainile ca sa formeze un pod ... acoperit cu iarba deasa. Acest pod a oprit-o pe Hepi din alunecare si i-a salvat viata.

Cand Amatheia a ajuns la fetita, aceasta era inca lesinata. O lua in brate si ii sopti cateva cuvinte la ureche si o mangaie pe ranile din care inca ii mai curgea sange. Fetita deschise ochii, si lacrimile i se prelingeau pe obraji ca si Curgatorile de langa paraul nostru”, zise bunica si facu o mica pauza sa-si traga sufletul dupa atata povestit.

”Apoi”, continua ea, ”Amatheia incepu sa planga si lacrimile ei ii vindecara pe loc toate ranile fetitei care reusi sa se ridice in picioare si sa faca cativa pasi.

Erik o lua in brate si isi continuara drumul spre cabana din varful muntelui.

Ajunsera la cabana spre seara. In jurul cabanei era o pasune intinsa, unde de obicei pasteau oile dar acum totul era pustiu. Spre surpriza lor, pe hornul cabanei

iesea fum, semn ca era cineva inaintu. Deschisera incet usa fara zavor si in capatul mesei vazura un batran, asezat intr-un fotoliu cu parul si barba lunga si alba, care le spuse:

”De cand va asteptam ...”.

L-au recunoscut dupa voce. Era ... Regele Mag, care, spre surprinderea lor, imbatranise foarte mult, desi ei nu imbatranisera deloc. Ingenunchiara in fata lui si batranul ii mangaie pe capete.

”Voi nu stiti, dragii mei ca drumul vostru pana in varful muntelui a durat o suta de ani. Apele s-au retras si viata isi continua cursul”.

”Care viata?”, intreba Erik uimit. ”Toti oamenii din imparatie au fost inghititi de ape.”

Regele Mag se ridica si atunci se preschimba in regele tanar de acum o suta de ani. Intai capul, apoi tot corpul ii fura inconjurate de o lumina orbitoare iar ochii lui scanteiau ca focul.

”Dupa ce imparatia a fost inghitita de ape, am fost foarte trist. Dar asa trebuia sa se intample. Apoi, dupa ce am retras apele, am facut o alta imparatie mai mare si mai frumoasa si le-am oferit oamenilor si mai multe bogatii decat inainte. Si cel mai de pret cadou pe care i l-am dat oamenilor este unul secret, pe care nimeni nu-l stie ca il are Acum va las Oricand veti avea nevoie de mine, acum stiti unde sa ma gasiti”, zise regele, si isi duse mana spre inima, zambind. Ii imbratisa cu dragoste si apoi disparu.

Amathea, Erik si copiii au fost foarte tulburati de cuvintele Regelui Mag, pentru ca intelesera care era secretul. Apoi, au plecat spre imparatie unde au trait fericiti foarte multi ani si nimeni nu stie daca nu mai traiesc si astazi.”

Dupa ce bunica a terminat de povestit, fetitele au tacut cateva minute si s-au gandit ... pana cand Alesia a spart tacerea, intreband:

”Si secretul, secretul care era?”

”... Si de ce a zis regele ”Acum stiti unde sa ma gasiti”, a intrebat si Marusia.

”Intrebarile astea si le-au pus multi oameni, dragele mele, a raspuns bunica.

”Si care e raspunsul, bunico?”

”Raspunsul il gaseste fiecare in inima lui”, a raspuns bunica, mangaind-o pe Marusia pe cap.

”Bunica ta a vorbit ca Sen”, ii sopti la ureche Alesia. ”Mai stii ce ne-a scris atunci pe geam?”

”Orice mult va veti dori,

Odata se va implini.

Raspunsul de vreti sa-l aflati,

In inima voastra sa cautati !

”Inseamna ca bunica mea e foarte inteleapta, zise Marusia. Si cand ma cearta si zic ca n-o mai iubesc, si atunci o iubesc”.

Mai zăbovira câteva minute, timp în care Liza i-a spus lui Lea că, dacă vrea, îi mai lasă soldatul până mâine, cu condiția să o lase și pe ea în carucior, ca tare o dor picioarele. Apoi, își continuă drumul spre cascade.

XIII. Întâlnirea cu Jack și Sen

Când au ajuns la cascade, era o mulțime de lume adunată pe marginea drumului, mașini de salvare, de poliție și o gramada de reporteri, fotoreporteri, televiziuni și un elicopter care survola zona.

“Dar ce-i cu mulțimea asta, doamne, iarta-mă !”, zise bunica Mary, ”parc-ar fi la slujba de Înviere!”

“Un tânăr de șaisprezece ani a făcut un pariu cu prietenul său pe un BMX că reușește să treacă de Răsturnată”, îi răspunse un domn cu un băietel în brațe.

“Pe ce au făcut pariu, bunico?” se băga și Marusia în vorbă.

“Pe o bicicletă care are saua joasă și pe care tinerii astia fac tot felul de figuri în aer, se dau peste cap, mă rog, sport extrem”, răspunse din nou domnul cu copilul în brațe.

“Unde-i mult curaj, trebuie să fie și-un pic de nebunie”, zise un domn mai în vârstă cu o șapcă albă și-un baston foarte elegant. “Nu mai e ca pe vremea noastră ...”

Bunica Mary s-a întors încruntată spre domnul cu șapcă albă și i-a replicat tăios:

“Poate că e riscant ce face copilul asta, dar când aud că nu mai e ca pe vremea noastră, îmi vine să ... îmi vine să-ti zic ceva domnule, dar uite că mă abțin”.

O lua pe Marusia de mână și o trase de lângă domnul cu șapcă albă.

“Să mergem mai încolo, fetelor”, zise ea, “de-aici nu se vede foarte bine”.

Tânărul ajunsese la prima cascadă, care nu avea mai mult de șase metri înălțime și torentul de apă avea o albie relativ mare. Când caiacul ajunsese în vârful cascadei, oamenii îi strigăra tânărului cuvinte de încurajare, alții își acoperiseră ochii și urechile de emoție, iar câteva doamne mai în vârstă se închinău și se rugău.

Trecu de prima cascadă cu bine, spre marea ușurare a părinților, care stăteau cu sufletul la gură dar și a multimei care se transformase în public spectator și parca asista la un concurs adevărat ... dar cu un singur concurent.

Când a ajuns la cea de-a doua cascadă, care era un torent mai violent decât prima, pentru că albia se îngustase vizibil, mulțimea de oameni începuse să se teamă pentru viața tânărului, căci cascada măsoară cam 12 metri înălțime și vartejul de

sub cascada era amenintator. Doar cativa oameni mai aveau curajul sa-l incurajeze pe tanar, in rest, era o tacere mormantala. Caiacul zbura pe deasupra apei si reusi sa depaseasca pericolul de moarte al vartejului, sarind la limita sa nu fie inghitit. Toata lumea rasufla usurata si unei doamne mai in varsta i se facu rau de emotie si lesina, iar nepotica ei de vreo cinci ani incepu sa planga, “Bunico, te rog sa nu mori, ca o sa fiu cuminte”.

Si rugamintea fetitei a fost indeplinita, pentru ca un medic dintr-o salvare i-a dat primul ajutor si acum era in afara oricarui pericol.

Si tanarul mai avea cateva clipe pana sa ajunga la cea de-a treia cascada, la Rasturnata. Oamenii parca incetasera sa mai respire iar parintilor tanarului le batea inima asa de tare de parca tot corpul li se transformase in inima.

Cascada Rasturnata, unde pierisera zeci de temerari pana acum, era inalta de aproximativ 20 de metri si vuia ca 20 de vanturi dezlantuite la un loc. Vartejul de sub cascada era atat de fioros si adanc, incat numai un nebun curajos, cum a zis domnul cu sapca alba, l-ar fi putut depasi. Cand ambarcatiunea sari, tanarul reusi sa ajunga departe de partea extrema a vartejului, dar, izbindu-se de un bolovan urias, fu impins inspre centru si de acolo disparu. Lumea parca inlemnise, doar mama tanarului scoase un strigat disperat, dupa care incepu sa planga in hohote. Oamenii se inghesuiau acum sa vada mai bine, parca ar fi asteptat ca baiatul sa iasa din apa teafar si nevatamat. Cand au vazut ca nu mai e nici o urma de viata, au plecat capetele in jos, barbatii si-au scos palariile si sepcile din cap, si au pastrat tacerea. Erau si ingroziti si amarati si resemnati.

Dar cand nimeni nu mai spera nimic, din vartej s-a auzit un strigat si caiacul a fost impins in afara cu putere. Tanarul aparu inconjurat de o lumina violet, care il tragea inspre mal. Parea mort, dar dupa cateva clipe a deschis gura si apa i-a tasnit ca dintr-o fantana arteziana. Apoi a deschis ochii si a intins mainile, ca si cum cineva il ajuta sa se ridice. A reusit cu greu sa se aseze in genunchi, apoi, clatinandu-se s-a ridicat in picioare si a facut cu mana spre multimea care izbucni in strigate si aplauze.

In timpul acesta, un baietel cu hainele ude aparu de nicaieri langa Lea si ii zambi. “Eu sunt Jack”, zise baietelul. “Cred ca ieri ti-ai pierdut asta la Curgatori” si ii puse in mana ... soldatelul de lemn.

Fetita era atat de emotionata, ca incepu sa tremure.

“Totul va fi bine”, zise baietelul si ii facu strengareste cu ochiul. “Hai, da-mi mana si ridica-te”.

Anna, care asistase la intalnirea lui Jack cu fetita ei vru sa-i spuna baiatului ca Lea nu poate sa mearga, dar Alesia si Marusia ii facura semn sa taca.

”Hai, Lea, nu-ti fie teama, da-mi mana”, repeta el si, spijinita de Jack, fetita reusi cu greu sa se ridice.

Cativa oameni se oprira si se uitau curiosi la cei doi copii.

Lea isi indrepta spatele si mai facu un pas. Baietelul se apleca si isi duse mana peste picioarele tremurande ale fetitei, apoi striga:

“Acum ... poti sa ma prinzi?”

Lea mai facu doi pasi nesiguri, apoi cand Jack striga:

“Nimeni nu ma prinde!”, fetita incepu sa mearga tot mai repede, si mai repede, pana cand se trezi alergand.

Oamenii strigau:

“Veniti s-o vedeti pe fetita din scaunul cu rotile cum alearga. O alta minune in Laitvil!”

Lumea innebunita, nu mai stia la ce sa se uite mai intai: la tanarul care se salvase printr-o minune din vartejul cascadei sau la fetita care acum alerga. Aparatele de filmat, reporteri, fotoreporterii, microfoane si reportofoane o inconjurara pe Lea, care sperziata, incepu sa planga. Dar Jack o lua de mana si fugira amandoi spre padure. Dupa ei, alerga Alesia si Marusia cu jucariile in brate.

Bunica Mary ii spunea unui reporter :

“Da, am trait un miracol. Si inainte am mai trait unul. Dar pentru asta nu trebuie sa tabarati asa pe noi. De fapt, la toti ni se intampla miracole; la tot pasul; doar ca nu le vedem decat atunci cand suntem deschisi spre ele”.

Peste doua zile, familia Blue si familia Green s-au reinors la Brytvil si in masina, Liza i-a marturisit Marusiei ca atunci cand au calatorit in 1743, a luat soldatul din camera lui Don.

“M-am prefacut ca nu vad ce faci, ii raspunse fetita. Nu te pot certa incontinuu. Si de fapt, daca stau bine sa ma gandesc, n-o sa te mai cert niciodata”, ii zise fetita mangaind-o si papusa, atunci, cu lacrimi in ochi, ii zambi.

SFARSIT

Tunelul dintre Lumi

Cuprins

I.	Alesia intra in Povestea "Padurea Indepartata" prin Tunelul dintre lumi	1-15
II.	Boris dispare in Tunel si Alesia ajunge acasa.....	16-21
III .	Boris ajunge prin Tunel in Lumea din tabloul Marusiei.....	22-25
IV.	Alesia si Marusia se intalnesc cu Spiridusul padurii Pit, fratele lui Bob.....	26-29
V.	Spiridusul le spune fetitelor Povestea Prieteniei.....	30-38
VI.	Intalnirea cu Sen.....	39-42
VII.	Din cauza Lizei, fetitele ajung prin Tunel in anul 1743.....	43-52
VIII.	Fetitele, papusa si catelusul se reintorc acasa prin Tunel, intrand in dulapul familiei Richbe.....	53-58
IX.	Boris se intoarce acasa.....	59-61
X.	Calatoria spre Laitvil.....	62-67
XI.	Ziua lui Lea.....	68-69
XII.	Bunica le povesteste fetitelor Legenda Gemenelor.....	70-75
XIII.	Intalnirea cu Jack si Sen.....	76-78

